

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN OLD RIVALRIES
HEAT UP, THE ONLY
THING HARDER THAN
WINNING IS RESISTING
EACH OTHER.

Love From Left Field

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEGAN RYDER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sol Sahadan Aşk

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA BEYZBOL ROMANSI

Tutkunun Şövalyeleri
İKİNCİ KİTAP

MEGAN RYDER

Sol Sahadan Gelen Aşk Hakkında

Georgia Knights, her şeyi kaybetmekten bir kötü sezon uzakta ve Miranda Callahan, durumu tersine çevirmek için zamanı azalıyor.

İhtiyacı olan son şey, ligin atadığı bir danışmanın işine karışmasıdır. Özellikle de bu danışman, bir zamanlar ailesinin takımına hak iddia eden ve onu elinden almak için her türlü sebebi olan Lucas Wainright ise.

Lucas bu görevi istememişti, ama iyi olduğu bir şey varsa, o da bozuk olan şeyleri düzeltmektir. Peki Knights? Onlar tam bir felaket. Ama asıl zorluk takım değil, Miranda.

Keskin dilli, kararlı ve geri adım atmayı reddeden kadın. Uzak durması gereken kadın, ama birdenbire aklından çıkamayan kadın.

Aralarındaki kimya yadsınamaz, kavgaları patlayıcı ve riskler her zamankinden daha yüksek. Beyzbolda önemli olan uzun vadeli oynamaktır, ama gerçek rekabet saha dışında yaşanıyorsa ne olur?

Orijinal Telif Hakkı© Kasım 2016, Megan Ryder

Gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş telif hakkı © Haziran 2025 Megan

Ryder Kapak tasarımı Qamber Designs

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçinde

Bölüm
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Son](#)

[Alıntı Oyunun Kurallarını Değıştiren](#)

[Megan Ryder'ın diğer](#)

[kitapları Megan Ryder](#)

[hakkında](#)

Bölüm

Bir

Başka bir gün olsa, Miranda Callahan telefonda kendisine yöneltilen tehdidi hızlı bir beyzbol topu gibi savurup geçirdi. Yüksek, sert ve daha önce görmediği bir şey değildi. Ne de olsa bu beyzboldu; egonun ve cesaretin ön planda olduğu, tehditlerin uçan toplar kadar sıradan olduğu bir erkek oyunu. Ama bu başka bir gün değildi. Ve bu sıradan bir tehdit değildi.

"Seçeneğiniz yok, Bayan Callahan. Danışmanımız bugün orada olacak."

Sözler soğuk bir tokat gibi çarptı. Sadece birini gönderiyorlardı, onun bölgesine giriyorlardı. Ekibine. Mirasına. Onun için kanını akıtarak yaptığı işi, babası Seamus Callahan'ın gölgesinden kurtulup kendi başına kurduğu işi nasıl yapacağını söylemeye geliyorlardı. Seamus Callahan, Georgia Knights'ın genel müdürü ve onun otoriter patronuydu. Geçen sezonu parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemiş ve zar zor gizlediği hayal kırıklığıyla, bahar için emirlerini vermişti:

Knights'ı Dünya Serisi'ne çıkar.

Uzun ve keskin bir nefes verdi, sonra yaralı deri koltuğuna yaslandı. Koltuğun da baskı altında kalmaktan yorulmuş gibi, alçak ve uğursuz bir gıcırta sesi çıktı. "Danışmana ihtiyacımız yok, Komisyon Üyesi," dedi keskin bir sesle. "Ve bizim ekibimizi bu şekilde devralmaya hakkınız yok."

"Ekibinizi devralmıyorum," diye cevapladı Komisyon Üyesi Roger Martinelli, ameliyat sırasındaki bir cerrah kadar sakindi. "Sadece ayağa kalkmanıza yardımcı olacak bir danışman atıyorum."

"Bunu Los Angeles'a söyle, orayı ezip geçip satışa zorladın. Hayır, teşekkürler." Sesi buz gibi oldu. "Dış müdahale olmadan kendi durumumuzu halledebiliriz."

Sesi titrememiş olmasına gurur duyuyordu. Titrememeliydi. Şimdi olmazdı. Omuzlarında franchise'ın ağırlığı varken olmazdı.

"Major League Baseball tarafından desteklenenler de dahil olmak üzere, kredilerinizi ödemekte tehlikeli bir noktaya geldiniz," dedi Martinelli, sözleri beyzbol sopasının topu parçalaması kadar acımasızdı. "Yankees'in parası varmış gibi oynayan küçük bir takımsınız. Playofflara girmek için para harcıyor, altyapınızı mahvediyorsunuz. Bu strateji artık işe yaramıyor. Oyun değişti. Bu şekilde rekabet edemezsiniz. Bir danışman size yardımcı olabilir."

Sesi yumuşadı, ama bıçağın keskinliğini kaybetmedi. "Ve buna hakkımız var. Rehberliğe ihtiyaç duyan birçok takım var, Texas da onlardan biri. Siz bir franchise sisteminin parçasısınız. Diğer sahipler, finansal istikrarınız konusunda endişelerini dile getiriyorlar."

Miranda'nın çenesi sıkıldı. Vaaz dinlemeye ihtiyacı yoktu; ne kadar tehlikeli bir durumda olduklarını çok iyi biliyordu. İnançları bir an için sarsıldı. Ligde, küçük pazar takımları rekabet etmenin yollarını buluyordu: analitik, oyuncu geliştirme, disiplin. Küçük oyun. Gösterişli değil, kolay değil, ama işe yarayabilirdi. Geçen sezon Knights için neredeyse işe yaramıştı.

Ama Seamus Callahan sabırlı biri değildi. O, havai fişekler istiyordu. Forma satacak, manşetlere çıkacak isimler. Bunları karşılayamayacak olmaları önemli değildi. Yaşlanan yıldızlara ve riskli sözleşmelere para yağdırmıştı ve şimdi kasalar neredeyse boşalmıştı. Daha da kötüsü, taraftarlar uzaklaşıyordu. Sürpriz bir playoff katılımı bile inancı yeniden canlandırmaya yetmemişti. Çok fazla önemli oyuncu takımdan ayrılmıştı. Geriye kalanlar yetenekli ama tecrübesizdi; gelecek vaat eden gençlerdi, henüz kahraman değillerdi.

Miranda, bunun ağırlığını göğsünde hissediyordu: azalan bilet satışları, sponsorların endişesi, başka bir Georgia takımını desteklemeye başlayan şehir — Seamus'un Knights'ın ofislerinde adını anmanın yasak olduğunu ilan ettiği takım.

Belki bir danışman yardımcı olabilirdi. Belki, sadece belki, babasının gururuna bağlı olmayan başka bir ses gemiyi farklı bir yöne çevirebilirdi. Geçen sezon neredeyse başarmışlardı. Veriye dayalı kararlar alan genel menajer Cole Hammonds'ı dinleselerdi, belki takım bu kadar kötü durumda olmazdı. Ama Seamus onu susturmuş, düşük tekliflerle gelen menajerleri hakaretlerle kovmuş

düşük tekliflerle hakaret etmiş ve diğerlerini değişken mizacıyla kaçırmıştı.

Kritik boşlukları doldurmakla uğraşıyorlardı: birinci baz, yakalayıcı, güvenilir bir başlangıç oyuncusu, orta rahatlama. Bütçe yoktu. Çekicilik yoktu. Plan yoktu.

İhtiyacı olmayan şey, sihirli bir çözüm bulmuş gibi davranan başka bir takım elbise giyen adamdı.

İhtiyacı olan şey... bir mucizeydi.

"Miranda?"

Adının kullanılmasına duyduğu rahatsızlığı bastırdı. Bu kasıtlı bir seçimdi, onun iyi işlenmiş oyun kitabındaki bir araçtı. Seamus Callahan'ın çatısı altında büyümüştü; bir taktiği duyduğunda hemen tanırdı.

"Teşekkürler, Komisyon Üyesi Martinelli," diye cevapladı, sesinde keskin bir sertlik vardı. "Ama bence biz hallederiz."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra...

"Bu konuşmayı bir müzakere sanıyorsunuz Bayan Callahan. Karar verildi. Lucas Wainright, henüz orada değilse, bu öğleden sonra orada olacak."

Kanları dondurdu. "Lucas

Wainright mı?"

Martinelli'nin sesi tereddüt etti, şaşkınlık belirdi. "Evet... Onu tanıyorsunuz sanırım. Savannah'lı değil miydi?"

Oh, lanet olsun.

Kalbi davul gibi çarpıyordu. Babası çılgına dönecekti.

Ve o da kendisinin de patlamayacağından emin değildi.

Babası felç geçirmiş olmayabilirdi, ama yüzünü kaplayan kızıl kızarıklık ve öfkeli ses tonuna bakılırsa, felç geçirme tehlikesi çok yakındı. Sesindeki öfke, konferans odasının duvarlarında hızlı bir topun arka duvara çarpması gibi yankılandı. Miranda

hukuk departmanıyla görüşmüş ve bu patlamaya hazırlıklıydı. Şimdi babası ve oyuncu geliştirme ekibinin çekirdek kadrosuyla bir toplantıdaydı: hesapçı genel menajer Cole Hammonds, Florida'daki bahar antrenmanlarından yeni dönen Sam Monteleone ve oyuncu geliştirme bölümünün tecrübeli başkanı Jason Friar.

Aslında kadro stratejisi hakkında konuşmaları gerekiyordu. Bunun yerine Seamus Callahan, ligin "adaletsizliği" hakkında atıp tutuyor, sanki komisyon başkanının ofisini tek başına yıkabilecekmiş gibi yumruklarını masaya vuruyordu. Miranda ona henüz kimin atandığını bile söylememişti.

Lucas Wainright.

Şu anda bile, sadece adını düşünmek bile omurgasında istemsiz bir titreme yaratıyordu. Bunun sadece bir tahriş olduğunu, bir yabancıнын her kararını sorgulamasından duyduğu rahatsızlık olduğunu inanmak istiyordu. Ama içten içe, gerçeği biliyordu. O elektriksel titreşim, uzun zamandır gömülü olan, aptalca bir gençlik özlemiydi.

On beş yıl önce, Lucas Wainright onun ergenlik hayallerinin yıldızıydı: kısa, dağınık sarı saçları, hiçbir şeyi kaçırmayan delici mavi gözleri ve ergenlik hayal gücünün kırılğan sınırlarını süsleyen vücudu. Onu on yıldan fazla görmemişti, ama şimdi düşünceleri onu ele veriyordu. Evlenmiş miydi? Onu hatırlıyor muydu? Onu, yetenekli bir kadın olarak mı görecekti, yoksa eskiden olduğu gibi beceriksiz bir çocuk olarak mı?

Gök gürültüsü gibi bir ses onu gerçeğe döndürdü: babasının avucunun masaya vurması. Kağıtlar etrafa saçıldı.

"Takımımı çalmalarına izin vermeyeceğim!"

"Onlar onu elimizden almaya çalışmıyorlar," dedi Miranda dikkatlice, sesini yumuşatarak. "Bize yardım etmek istiyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse... bizim de ihtiyacımız var."

Komiserin sözlerini tekrarlamak istemiyordu, ama gerçekler ortadaydı. Ve babası onlara bakmıyordu.

"Seni de kandırdılar," diye bağırdı Seamus, gözleri şişmiş bir halde. "Bizi umursamıyorlar. Beni kovmak istiyorlar. Diğer sahiplere yaptıkları gibi. Bizi soyup, derin cepli ve ruhsuz bir teknoloji meraklısına teslim etmek istiyorlar."

"Paranoyaklaşıyorsun," dedi Cole, sesi sakın ama kararlıydı. "Daha fazla kanıt olmadan harekete geçemezler. Ama işbirliği yapmazsak ve mali durumumuz daha da kötüye giderse, tüm kozlarımızı kaybederiz. Onlarla çalışmanın ne zararı var? Onların oyununa gel. Toplantılara temsilcilerini de davet et, onlara bir şeyler ver. Eninde sonunda geri çekilirler."

"Gerçekten mi?" Seamus alaycı bir şekilde sordu. "Sadece sıkılıp eve gideceklerini mi sanıyorsun? Onlar çocuk değil, Cole."

"Öyle demiyoruz." Miranda araya girdi, sesinde öfke belirmeye başladı. "Sadece... düşmanca tavırları azalt. Profesyonel olmaya çalış."

Masada, Cole hafifçe başını salladı ve Jason öksürerek ve su içerek gülmesini sakladı. Miranda ikisine de sert bir bakış attı.

"Yardımcı olmuyorsunuz."

Cole sahte bir masumiyetle omuz silkti, sonra bir fikirle yüzü aydınlandı. "Tamam, şöyle bir fikir var. Pratik olmayı sevdiğinizi biliyorum, Bay Callahan. Ama Miranda bu işi üstlenirse nasıl olur? O takımın başkanı. Zaten günlük işleri o yönetiyor. Danışmanı o halletsin, onu idari işlerle meşgul edip bizim işimize karışmasın."

Miranda, içindeki öfkeyi yuttu. Bir kez daha arka plana itiliyordu, görevlendiriliyordu, dahil edilmiyordu. MBA derecesini almış, organizasyonun her kademesini tırmanmış olmasına rağmen, hâlâ muhasebe ve halkla ilişkiler işlerini yapan kişi olarak görülüyordu, oyun değil. Gerçek beyzbol değil. Seamus'un gözünde değil.

Onu kızı olduğu için işe almıştı, ama kazandığı bilgiye asla saygı duymamış, takımın nabzını tutması için ona asla güvenmemişti. Bu "erkek işi"ydi. Ve bakın bu onları nereye getirmişti.

Seamus çenesini ovuşturdu. "Fena fikir değil, Hammonds. Hoşuma gitti. Miranda, gönderdikleri kişiyle birlikte çalışacaksın. İşleri yoluna koy. Mükemmel."

Ellerini keskin ve yüksek bir sesle çırttı, herkes irkildi. "Şimdi. Yakalayıcı durumunu konuşalım."

Miranda içgüdüsel olarak elini kaldırdı, sonra kendi refleksinden rahatsız olarak yavaşça indirdi. "Bence bu en iyi yaklaşım değil."

Babası kaşlarını kaldırdı. "Daha iyisi var mı? Danışman muhtemelen maliyetleri düşürmenin yollarını bulmaya bayılacak. Belki de buna ihtiyacımız var. Tabii benim takımıma dokunmazsa."

O eğildi, sesi alçak ve sert bir tonda. "Ben takım başkanıyım, satıcı müdürü değil. Ligdeki diğer başkanlar gibi benim daha fazla sorumluluk almamdan bahsetmiştik. Beni yine kenara itmeye karşı çıkıyorum."

Babasının bakışları keskinleşti. "Bu tartışmaya açık değil, Miranda. Şimdi, yakalayıcı sorunumuza dönelim. Ve birinci baz. Lanet olası bir döner kapı gibi. Geçen yıl Suarez'i kaybettik ve Friar'ı transfer ettik, o da sezonu bitiremedi."

"Playofflara zorla girmenize yardım ettiğim için üzgünüm," dedi Jason alaycı bir tonla, "ve üç aylık sözleşmeyi kabul ettiğim için."

Miranda ona sempatik bir bakış attı. Babasının keskin dilinin acısını herkesten daha iyi anlıyordu. Jason Friar, geçen sezonun ikinci yarısı boyunca Seamus'un sözlü cezalarını çekmiş, sonunda da bir iş ile "ödüllendirilmiş"ti. Miranda, onun neden kabul ettiğini hala tam olarak anlamıyordu, ama kabul ettiği için memnundu. O, çaylaklar için mükemmel bir akıl hocasıydı, ani şöhretin cazibesine kapılmamaları için onlara yol gösteren istikrarlı bir figürdü.

Genç oyuncular çok fazla parti yapıp yanlış şeyler paylaştığında, Seamus yıllarca halkla ilişkilerde yangınları söndürmekle uğraşmıştı. Jason da aynı şeyleri yaşamıştı ve şimdi başkalarının aynı hataları yapmaması için yardım ediyordu. Nişanlısının, kötü basını önlemek için kararlı bir halkla ilişkiler müdürü olması da işine yarıyordu.

Seamus eliyle onu uğurladı. "Sen ödülünü aldın. Bizi terk ettin. Sen ve o sakat omzun."

Jason sertleşti, ağzı sıkılaştı. Cole hemen araya girdi.

"Mesele o değil. Hâlâ bir birinci baz oyuncusuna ihtiyacımız var. Lockhart henüz hazır değil, sahada da, kutu da."

"O iyi olacak," diye itiraz etti Jason. "Vuruşu temiz ve sezon dışında çok çalıştı. Üstelik ucuz. Şu anda bu önemli."

Cole başını salladı. "Doğru. Liseden mezun olur olmaz büyük bir sözleşme imzalamıştı. Sürekli geliyor, iki kez Geleceğin All-Star'ları listesine girdi. Üstelik Triple-A takımımız çorak bir yer, orada çürür."

Seamus alaycı bir şekilde güldü. "O daha çocuk. Bize bir isim lazım. Onu Mendoza ile takas et. Kendini kanıtladı; vuruşlarında istikrarlı, sahada sağlam."

Jason öne eğildi, yanakları kızardı. Çenesindeki damar atıyordu. "Takımı mahvedeceksin. Yine. Gerçek bir şey inşa etmek için Lockhart ve onun gibilere ihtiyacımız var, uzun vadeli. Mendoza'nın maaşı çok yüksek. Bunu karşılayamayız."

Cole elini kaldırdı. "Jason haklı. Lockhart en iyi seçeneğimiz."

Seamus boğazından düşük bir homurtu çıkardı ama kağıtları karıştırmaya başladı. "Neden istediğim gibi serbest bir oyuncuyla sözleşme imzalamadın?"

"Çünkü fiyatları çok yüksek ve abartılmış," dedi Cole düz bir sesle. "Yankees veya Sox'u geçemeyiz. Tüm büyük isimleri kapmışlar, diğerlerinin çoğu da yerinden kıpırdamamış."

"O zaman takas yap! Bir şeyler yap! Sen genel müdürsün! Sana sonuç alman için para veriyorum, oturup bahaneler uydurman için değil!"

Elini masaya vurdu. Bir su bardağı devrildi ve içindeki su konferans hoparlörüne döküldü. Oda kırılğan bir sessizliğe büründü. Su kenara doğru akarken, havayı sadece tavandaki ışıkların yumuşak uğultusu doldurdu.

Seamus'un kaşları, zayıflık arayan bir spot ışığı gibi masanın üzerinde dolaştı. Sonra bir vuruş duyuldu.

Kapı aralandı. Seamus'un uzun süredir asistanlığını yapan Ruth içeriye baktı. Başka biri olsaydı, uçan nesneler bekleyerek geri çekilirdi. Ama Ruth yeterince uzun süredir orada çalışıyordu ve ne olacağını biliyordu.

"Ne var?" diye bağırdı Seamus.

Ruth'un yüzünde Miranda'nın daha önce hiç görmediği bir ifade belirdi. Tereddüt. Kızından babasına baktı.

"Ligin temsilcisi geldi. Bay Lucas Wainright." Sessizlik.

Seamus'un bakışları Miranda'ya kaydı. Yavaş yavaş, farkına vardı ve yüzünün rengi attı.

"Wainright? O..."

"Evet, baba," dedi Miranda, alıştırılmış bir zarafetle ayağa kalkarak. "Lucas Wainright."

Ruth kapıyı daha da açtı ve tanıdık bir siluet ortaya çıktı: geniş omuzlu, kendinden emin, bir zamanlar Miranda'nın hayallerini süsleyen aynı küstah bakışlarla.

"Karma'nın kıcına tekmeı basacağından korkuyor musun, Callahan?"
Lucas Wainright, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle sordu.
Ruth kaçacak gibi görünüyordu.
Miranda, Seamus Callahan'ın öfkesinin daha yeni başladığını hissetti.

Bölüm

Lucas Wainright ana konferans salonunun kapısında duruyordu, anılar göğsüne sert bir darbe gibi çarpıyordu. Salon pek değişmemişti; aynı uzun masa, aynı pencerelerden bakılan beyzbol sahası... Ama masanın başındaki adam değişmişti. Seamus Callahan, Lucas'ın babasının eskiden oturduğu yerde oturuyor, dişlerini sıkıp iradesiyle odayı kontrol altına almıştı. Lucas'ın içini ironinin acısı yakıyordu.

Bir zamanlar Lucas, o koltuğun varisiydi. Şimdi ise? O, Georgia Knights'ı mali çöküşün eşiğinden kurtarmak için lig tarafından gönderilmiş bir düzeltici, bir yabancıydı. İki seçeneği vardı: babasının ölümüne neden olan adama yardım etmek... ya da iyiliğin karşılığını vermek.

Kötü şöhretli, soğukkanlı yönetim kurulu üyesinin tüm özelliklerini ortaya çıkardı ve duygularını acımasız bir hassasiyetle derinlere gömdü. Kişisel meseleye girmeye niyeti yoktu, ama bu beklediğinden daha zordu.

Odaya girdi, kimseyi selamlamadan, aşağıdaki boş stadyumu gören panoramik pencerelere doğru yöneldi. Oturmadı. Henüz değil. Koltuğu, onun koltuğu, daha sonra gelecekti. Pencere pervazına oturdu, soğukkanlı ve kontrolü elinde, bakışları Seamus'a dikti. Lucas masadaki o koltuğu istiyordu. Özellikle de Miranda Callahan'ın şu anda oturduğu koltuğu. Ama şimdilik, onların üzerinde durmakla yetinecekti. Onların yukarı bakmasını sağlayacaktı. Güç pozisyonu, alfa stratejisi. Seamus, bundan hoşlanmasa da bu dili anlayacaktı.

Seamus konferans telefonunun düğmesine bastı ve homurdanarak görüşmeyi sonlandırdı. "Rahatlama. Burada kalmayacaksın."

Lucas gülümsedi, dudaklarını yavaşça, kasıtlı olarak gererek, yeterince sert bir ifadeyle. "Komik, elimde aksini söyleyen evraklar var. Lig sana bir can simidi attı. Ben o kurtarmanın bedeliyim."

Seamus, sözler ağzında kötü bir tat bırakmış gibi suratını ekşitti. "Miranda sana bir ofis ayarlayacak. Şimdi yapmamız gereken gerçek işler var."

Lucas kenardan itti ve bir sonraki kelimeyi bir tokmak gibi bıraktı. "Hayır."

Oda sessizleşti.

"Emirleri sen vermezsin. Ben veririm. Bu ofisten çıkan her hareket, her sözleşme, her dolar benim onayımdan geçer."

Seamus'un çenesi sıkılaştı. "Şövalyeler benim. Baban hisselerini bana sattığında bunu da vazgeçti."

Lucas'ın gülümsemesi keskin ve kontrollüydü. "Beni babamla karıştırmı. Ben pes etme alışkanlığım yok, özellikle de senin gibi adamlar için. Ekibini kurtarmak mı istiyorsun? O zaman benimle çalış."

Miranda nazikçe ayağa kalktı, aralarına diplomatik bir kalkan gibi girdi. "Beyler, izin verirseniz bir dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Diğer iki yönetici eşyalarını toplayıp dışarı çıktılar. Lucas tekrar pencere pervazına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve izlemeye başladı. Bekliyordu. Hesaplıyordu.

Seamus, yıllarca süren kötü anlaşmalar ve daha da kötü gecelerden yıpranmış görünüyordu. Yüzü, stres ve egonun kazıdığı derin çizgilerle dolu, iyileşmeyecek türden bir hayal kırıklığı haritası gibiydi. Arkasında duran bir fotoğraf Lucas'ın dikkatini çekti. Callahan, ekibin önünde tek başına duruyordu, ekip ise arka plana itilmişti. Lucas'ın dudağı kıvrıldı. Babası, herkesin eşit olduğu bir ekip fotoğrafı asmıştı. Callahan ise kendini merkezine koymuştu. Bu her şeyi açıklıyordu.

Lucas, babasını düşününce göğsü sıkıştı. Jacob Wainright sadakate, dostluğa inanmıştı, Seamus'a bile. Şimdi, kurduğu takımın yıkıldığını ve oğlunun intikamın habercisi olarak geri döndüğünü görse ne düşünürdü?

Bu duyguyu bir kenara itti. Dikkatini dağıtmamalıydı.

Miranda şimdi babasının yanında duruyordu, soğukkanlı bir profesyonellik sergiliyordu ve onun hatırladığı güneş ışığı gibi kızıdan çok uzaktaydı. Bir zamanlar, o saf bir ışıltıydı,

sundressler ve parlak dudak parlaticısıyla, onu uzaktan hayranlıkla izlerdi. Elbette fark etmişti. Kör değildi. Ama o yasak bölgeydi, çok genç, çok korunaklı, çok çekiciydi.

Şimdi? Miranda Callahan çelikten yapılmış bir zarafet abidesi. Sarı saçları şık bir topuzda toplanmış. Özel dikim lacivert elbise. Otoriteyi yansıtan yüksek topuklu ayakkabılar. Tek bir saç teli bile yerinden oynamamış. Ama hatırladığı o aynı ışıltı, o asi parıltı, buz mavisi gözlerinin derinliklerinde saklıydı. Ve onu ortaya çıkarmak istememesine imkan yoktu.

Tek kaşını kaldırdı, sessiz bir meydan okuma. Sonra kontrolü elinde tutmaya alışkın birinin soğuk ilgisizliğiyle onun arkasından baktı. Ona bir milim bile taviz vermemeye kararlı biri.

O alaycı bir gülümseme attı. Bırakın denesin. Daha zoru da görmüştü. Ama bu kadar güzeli azdı.

Gerçekten başkan mıydı, yoksa sadece babasının sözcüsü mü? Ve ne kadar sorun çıkaracaktı?

Oda boşaldığında Miranda babasının yanındaki koltuğa kaydı ve karşı tarafı işaret etti. Güç gösterisi. Sevimli.

Lucas tuzağa düşmedi. Masayı dolaştı ve tereddüt etmeden onun boşalttığı sandalyeye oturdu. Kaşları seğirdi. Bir işaret. Bunu beklemiyordu.

İyi.

"Bunu mantıklı bir şekilde konuşalım," dedi Miranda, sesi sakın ama kararlıydı. "Baba, ona ihtiyacımız var. Martinelli onu gönderdi ve onun getireceği fırsatları görmezden gelmek aptallık olur."

Seamus homurdandı. "Onun yardımına ihtiyacımız yok. Mendoza ile anlaşır anlaşmaz, en önemli ismimiz elimizde olacak. Hayranlar geri dönecek. Çok basit."

Lucas alçak ve ölümcül bir kahkaha attı. "Sen hayal görüyorsun."

Arkalarına yaslanıp kollarını koltuğun kolçaklarına rahatça koydu, sanki "*Bu oda benim*" der gibi rahat bir tavırla.

"Nakit paranız yok. Yetenekli genç oyuncularınız yok. Transferleriniz durdu. Geliriniz azalıyor. Hepsi sağlam yatırımlar yerine sansasyonel manşetlerin peşinden koştuğunuz için. Egonuz sizi bu hale getirdi. Kabul edin."

Seamus'un yüzü kızardı, gözleri şişti. Ağzı, sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı, kimseye söylemeye cesaret edemediği şeyi söyleyen kişi karşısında şaşkına dönmüştü.

kimsenin söylemeye cesaret edemediği şeyi söylemesine şaşırmıştı.

Miranda, sesinde öfkeyle araya girdi. "Yeter. Buraya yardım etmeye mi geldin, yoksa düşmanlık yapmaya mı?"

Lucas bakışlarını ona çevirdi, yavaş ve kararlı bir şekilde. Gözleri onu süzdü. Profesyonelce, evet. Ama bakışları, çenesinin kıvrımında, boğazındaki nabızda bir saniye fazla kaldı.

"Buraya kırılanları düzeltmeye geldim," dedi, sesi daha alçak ve karanlık bir tona indi. "Acı verse bile."

Gözleri kilitlendi. Aralarında gerginlik, gergin bir tel gibi kopmak üzereydi. Bir zamanlar ona kahraman gibi hayran gözlerle bakmıştı. Şimdi ise başı dik, çenesi havada, onunla yüz yüze duruyordu.

Meydan okuma kabul edildi.

Memnun bir şekilde ayağa kalktı. "Finansal bilgilere tam erişim ve bölüm başkanlarıyla bire bir görüşme yapmam gerekiyor. Benim iznim olmadan hiçbir şey yapılmayacak. Oyuncular, transferler, öğle yemeği siparişleri... Hiçbir şey."

Miranda babasına baktı, babası elini sallayarak onu reddetti.

"Peki. Ona bir dolap verin. Rahatına bakma, Wainright. Burası senin kalen değil."

Lucas soğuk bir gülümsemeyle, "O zaman asma köprüyü parlatmaya başla. Ben buraya geldim, gidmiyorum," dedi.

Kapıyı açık tutarak Miranda'ya önünden geçmesini işaret etti. Miranda tereddüt etti. Sonra ayağa kalktı ve tek kelime etmeden yanından geçerek parfümünün kokusu ipek ve duman gibi ona çarptı.

Arkasını dönmedi. Ama Seamus Callahan'ın bakışlarının sırtında bıçak gibi saplandığını hissedebiliyordu.

Bırak izlesin. Oyun daha yeni başlıyordu.

Lucas koridordan yönetici ofislerine doğru yürüdü, ayak seslerinin yankısı göğsünde çınlayan hayal kırıklığının düşük uğultusuyla senkronize olmuştu. Callahan'ın körü körüne kibri şaşırtıcıydı. Önce, adam büyük hayallerle ve finansal gerçekçiliği tamamen göz ardı ederek takımı batırmıştı. Şimdi, ligden kurtarma yardımı aldıktan sonra, sanki

Lucas bu durumu daha önce de görmüştü — eski usul gururla başarısız hırsın karışımı — ve bunu nasıl yıkacağını biliyordu. Sadece doğru kozuna ihtiyacı vardı.

Bunun Miranda olmasını umuyordu.

Seamus her karara bu kadar karışmasaydı, Lucas önce ona yaklaşabilirdi. Birlikte çalışmayı başarabilirlerse, Miranda bile değişime açık olabilirdi. Asıl soru da bu değil miydi?

Beklemediği şey, odaya girdiğinde onu saran arzu dalgasıydı. Sadece güzelliği değildi

—ki bu tek başına daha zayıf bir erkeği rayından çıkarabilirdi—buz mavisi gözlerindeki keskin zeka ışıltısı, cildine kadife gibi dokunan güneyle aksanının boğuk sıcaklığıydı. O ses, sakinliğini bir anda altüst etmiş, stadyumun kapısından girdiğinden beri etrafına sardığı soğuğu bir anda eritmişti.

Bu seviyede bir kadınla çalışmak nadirdi. Beyzbol hala erkeklerin kulübü hiyerarşisine bağlıydı. Bu da Miranda Callahan'ı sadece sıra dışı değil, aynı zamanda tehlikeli derecede ilgi çekici kılıyordu. Ayrıca, diğer danışmanlık işlerinde çekicilik hiç bir zaman denklemde yer almamıştı. Kalem etek ve topuklu ayakkabılarla dikkatinin dağılmasına alışık değildi. Ama işte buradaydılar.

Arkasında, stiletto ları cilalı zeminde hızlı ve kararlı bir ritimle tıklıyordu, düşüncelerinin keskin ritmine uyuyordu. O da ona ayak uyduruyordu ve onu gergin tutuyordu. Daha çok etki yaratmak için, gereklilikten çok, hızını yavaşlattı ve onun yetişmesine izin verdi.

Koridorun duvarları fotoğraflarla doluydu, çoğu tahmin edilebilirdi: Seamus, birkaç yaşlı oyuncu, ara sıra zafer anları. Ama bir fotoğraf onu durdurdu. Tanıdık bir gülümseme. Tel çerçeveli gözlüklerin arkasındaki ela gözler. Knights'ı var eden aynı nazik güç.

Babası.

Bu görüntü beklediğinden daha sert çarptı. Jacob Wainright bir kurucu, bir hayalperestti. Oyunun ruhuna inanan bir adamdı. Ve o hayali, koridorda asılı olan adam tarafından yok edilerek ölmüştü.

Lucas'ın boğazı sıkıştı ve nefesini yavaşça vererek kendini topladı.

Miranda onun yanında durdu ve portreye bakarken bakışları yumuşadı. Dudakları acı tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ziyaret ettiğimde bana hep pralin verirdi," dedi sessizce. "Şeker yememem gerekiyordu, güzellik yarışması kuralları gereği, ama o her zaman masasında bir tane saklardı. Maçlardan önce ya da babam toplantıda olduğunda gizlice içeri girerdim ve Jacob amca her şeyi bırakıp sadece benimle konuşurdu."

Lucas boğazındaki düğümü yuttu. "Herkese zaman ayırırdı."

Kız ona baktı, sesi soğudu ve sözleri keskinleşti. "Bu yüzden mi buradasınız Bay Wainright? İntikam için mi?"

Gözleri keskin bir bıçak gibi onun gözlerine dikildi. "Ahlakımı mı sorguluyorsunuz Bayan Callahan, yoksa niyetimi mi?"

Yüzündeki ifade okunamazdı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Asla ahlakını sorgulamıyorum. Ama niyetinin basit olduğunu iddia etmeyelim."

Adam, aralarındaki akımın değiştiğini hissederek, gerginliğin keskinleşip gergin ve çekici bir şeye dönüştüğünü fark etti. "Asla basit değildir." Sesi alçaldı, alaycı bir tonla, içinde hâlâ kıvrılan duyguların acısını hafifletmeye çalıştı. "Yakın çalışacağımıza göre, bana Lucas demen gerekmez mi? Neredeyse birlikte büyüdük."

Yanakları kızardı, soğukkanlı tavırlarına daha insani, daha savunmasız bir hava kattı. "Hatırlayacağımdan emin değilim."

"Ah, hatırladım." Yavaşça, anlamlı bir gülümseme belirdi. "Çok sevimliydin. Hiç de garip değildin. Ve Miss Georgia seçildiğini duyduğumda? Seni yıllardır tanıdığımı herkese övündüm. Tüm arkadaşlarıma bir güzellik kraliçesinin peşimden ayrılmadığını anlattım."

Kadın sertleşti, dudaklarını sanki bir cevap vermekten alıkoyuyormuş gibi sıkı. "O çok eski bir hikaye. Bu rolü hak ettim. Güzellik yarışmaları bana MBA diploması kazandırmadı."

"Sakin ol, prenses." Gözlerini ondan ayırmadan, alaycı bir şekilde iki elini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Seni aşağılamak istemedim. Akıllı olduğunu biliyorum. Sadece gerçekte ne kadar gücün olduğunu merak ediyorum. Kararları sen mi veriyorsun? Yoksa babanın yerine mi buradasın?"

Bu kritik bir soruydu. Miranda bir kukla olsaydı, bu durum iki kat daha zor olurdu. Ama onun güvenini kazanabilirse, ittifakını sağlayabilirse, bu dengeleri değiştirebilirdi. Lucas yaklaşıp aralarındaki mesafeyi azalttı. Dokunacak kadar değil, ama hissedilecek kadar. Bu hareketi, Miranda'nın ne anlama geldiğini anlayacaktı: kasıtlı. Samimi. Stratejik.

Çenesi kalktı, gözleri kısıldı, geri çekilmeyi reddetti. Ama sonra, bakışlarını bir anlık kaydırarak yana doğru adım attı ve Lucas'ın etrafında oluşturduğu görünmez kutudan kurtuldu.

"Burada biz bir takım olarak çalışırız," dedi soğuk bir sesle. "Saha içinde ve dışında. Fikirlerin dikkate değer ise, onları değerlendiririz. O zamana kadar, ofisin bu koridorda. Kısa sürede bulabildiğim en iyi yer... Bay Wainright."

Başlık kasıtlı olarak mesafeli tutulmuştu. Aralarında yeniden inşa edilmiş bir duvar. "Lucas," dedi, sesini o kelimenin üzerinde gezdirerek. Neden önemli olduğunu bilmiyordu, sadece önemli olduğunu biliyordu. O anı bekledi,

anı

O tereddüt etti, sonra, neredeyse isteksizce, "Lucas" diye mırıldandı. Onun adını söyleyen sesi, onu ipek gibi sardı.

Memnuniyetle, tekrar yürümeye başladı. "Harika. Şimdilik böyle olsun Miranda. İşe koyulalım."

Ama ona yaklaştığında gözlerindeki titremeyi kaçırmadı. Boğazındaki nabız. Nefesinin bir anlığına kesilmesi.

Çekim. İnkâr edilemez. Tehlikeli.

Evet, Miranda Callahan'a çok dikkat etmesi gerekecekti.

Lucas, Miranda'yı kasten görmezden gelerek masasının karşısındaki sandalyenin kenarına oturdu ve aralarında kadifeden bir perde gibi sessizliğin yerleşmesine izin verdi. Babasının portresinin altında omuz omuza durdukları ve kalplerinin sözsüz bir şekilde açıldığı, beklenmedik samimi anın ardından, uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

. Kendini yeniden ayarlamak için alana ihtiyacı vardı. Duyguları onu tekrar ihanet etmeden önce kendine gelmesi gerekiyordu.

Şımarık bir prenses bekliyordu. Bir figür başı. Babasının demir iradesinin parlak yüzü. İlk hatası, onun hala hatırladığı kız olduğunu varsaymak olmuştu: zarif, kendinden emin ve biraz fazla mükemmel. Büyük gözleri ve daha da büyük hayalleri olan bir genç güzellik kraliçesi.

Ama zaman sihrini göstermişti.

Şimdi karşısındaki kadın aynı güzelliğe sahipti, ama ölümcül bir hassasiyetle bilenmişti. Zarafetinde artık kız çocuğu havası yoktu, bilinçliydi. Zekası utangaç değildi, bilenmiş ve silaha dönüştürülmüştü. Olgunluk ona yakışıyordu. Güç de öyle, henüz onu nasıl kullanacağını tam olarak bilmiyor olsa da.

Daha önce Seamus'a karşı keskin ve meydan okurcasına direndiğini, ancak köşeye sıkışınca geri çekildiğini görmüştü. Bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun kararlı durmasını, bir müttefik olmasını ummuştu. Eğer o bile babasının gölgesinde korkarak saklanıyorsa, bu çökmekte olan franchise'ı uçuşumun kenarından geri çekmek için ne umut kalmıştı?

Yine de, itiraf etmek istemese de, onu merak ediyordu. Bu da onu tehlikeli yapıyordu.

Masadan gizlice bir bakış attı. Miranda dik oturmuş, sırtı düzgün bir çizgi halinde, elleri kucağında bir mahkeme tanığı ya da baskı altındaki bir sosyete kızı gibi duruyordu. Sessizdi, rahatsız edici bir sessizlikti, boş laflarla ya da gergin sohbetlerle sessizliği doldurmuyordu.

Ama görüldüğü kadar sakin değildi.

Parmakları hafifçe titriyordu, gerginliğini ele veriyordu. Bakışları aşağıya doğru çevrilmişti, kirpikleri düşüncelerini gizliyordu. Uzaktan bakıldığında, kontrolün timsali gibi görünüyordu. Yakından bakıldığında ise, gururu sayesinde zar zor kendini tutan bir irade örneği gibiydi.

Kaşları daha da çatıldı. Önündeki dosyayı yumuşak bir sesle kapattı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

Yavaşça başını kaldırdı, gözleri artık sabit, sesi sakin ve netti. "Sorunlarımız var, elbette. Daha iyisini yapmalıyız. Ama umutsuz vaka değiliz. Tamamen değil."

Adam sandalyesine yaslandı, parmaklarını dudaklarının önünde birleştirip, parmak uçlarından kadını izledi. "Benim işimi biliyor musun, Miranda? Senin gibi ekiplerin uyum sağlamasına yardım ediyorum. Hayatta kalmalarına. Gelişmelerine. Her zaman iyileştirilebilecek yerler vardır, ama senin durumunda bu acil. Kar elde etmenin bir yolunu bulmalısın. Kanamayı durdurmalısın."

O hiç tereddüt etmedi. "Peki. Ama aynı zamanda standartlarınıza uymayan ekipleri satmayı da öneriyorsunuz. Gözünüzü kırpmadan personeli işten çıkarıyorsunuz. İnsanların ödeyeceği bedeli düşünmeden kesinti yapıyorsunuz." Dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı ve bir an için yumuşaklığı kayboldu. "Buraya gelmeden önce sizi araştırdım. Nasıl çalıştığınızı biliyorum. Biraz daha zamanım olsaydı başka neler bulurdum acaba?"

Sözlerinin ardındaki öfke ince ama açıkça hissedilebilirdi. Merakla karışık bir meydan okuma. Artık geri adım atmıyordu. İyi.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sen bu havuzda sadece bir guppy'sin. Ekosistemi kurtarmak için umut varsa, bazen zor kararlar almak gerekir."

"Amaç, araçları haklı çıkarır mı?" Sesi artık buz gibiydi. "Bunun bir aile işi olduğunu anladığınızı sanıyordum. Bu insanlar başından beri buradalar. Baban da bunu biliyordu. Onlara aile gibi davranırdı, tasfiye edilecek varlıklar gibi değil."

Omuzlarını düzeltti ve adam, sırtında çelik bir levha kaymasını hissetti. Artık rol yapmıyordu. Her kelimesinde ciddiydi.

"Babam hala baştaydı, sen bu durumda olmazdın," dedi adam sessizce.

Miranda başını eğdi ve sesi ipek gibi yumuşak ama inkar edilemez bir ağırlık taşıyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Göğsünde bir şey titredi — belki eski bir acı. Suçluluk. Pişmanlık. Ama onu hızla gömdü, yıllarca cilaladığı kontrolünün altına gömdü. "Bu konuyla alakasız. O burada değil. Sen buradasın. Ve içinde bulunduğumuz durum berbat." Sesi sertleşti. "Ligden para kabul ettiğin anda, koşulları da kabul ettin. Şimdi ödeme zamanı — hem de birden fazla şekilde."

Kadın uzun ve derin bir nefes verdi, gerçeklik yerleşince omuzları hafifçe çöktü. Öne eğildi, dirseğini dizine dayadı, parmakları gevşekçe kıvrıldı. Bu hareket bluzunun yakasını

biraz öne doğru çekti ve bir saniye boyunca Lucas'ın bakışları kadının boğazının dibindeki yumuşak cilde takıldı, sonra hemen başka yere kaydı.

Tehlikeli.

"Tamam," dedi sonunda. "Kabul ediyorum. Şimdi ne yapacağız?"

Hemen cevap vermedi. Onun yerine onu inceledi, sessizliğin uzamasını bekledi. Anın yerleşmesine izin verdi.

Oturuşlarında inkar edilemez bir samimiyet vardı - yakın ama temas etmeden, bir masa ile ayrılmış eşitler, her kelimenin altında bir ısı birikiyordu. Sesi alçaldı, kasıtlıydı.

"Bunu hallederiz," dedi yavaşça. "Birlikte. Ama önce, kimin tarafında olduğunu karar vermelisin."

Nefesi hafifçe kesildi, dudakları tartışacakmış gibi açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Henüz değil.

Bir seçim yapana kadar.

Ve Lucas Wainright, bir kez olsun, onun korkuyu değil ateşi seçmesini umdu.

Bölüm

Üç

Miranda ofisin kapısını arkasından kapattı ve uzun, yorgun bir nefes verdi. Son üç saat, belgeleri inceleyip, raporları analiz edip, Lucas Wainright ile birlikte mali tabloların içinden geçerek, kendini kontrol etmek için çok yorucu bir egzersiz olmuştu. Ve bu sadece ön incelemeydi. Şimdi, herhangi bir düşüncesini açıklamadan önce, verilerle baş başa kalmak ve bölüm başkanlarıyla birebir görüşmek istiyordu.

Ancak bir şey acı bir şekilde açtı: durum, korktuğundan daha kötüydü. Bu, bütçe kesintileri veya fazlalıkların azaltılması meselesi değildi. Bu, toprağı yakıp yıkmak anlamına gelen bir yeniden yapılanmaydı. Knights hayatta kalmak istiyorsa, stratejisini tamamen gözden geçirmesi gerekecekti. Peki ya babası? O buna dişini tırnağına takarak karşı çıkacaktı.

Vücudu gergin, her kası kopmak üzereymiş gibi gerginleşmişti. Daha ilk gündü. Nasıl bu kadar yorgun olabilirdi? Duygusal olarak yaralı, zihinsel olarak bitkin... Ama tüm bunların altında, istenmeyen bir hayalet gibi sinirlerini okşayan başka bir his vardı.

Şehvet.

Lucas omzuna eğildiğinde, kulağına yumuşak ve kararlı sesiyle fısıldadığında, temiz misk ve sedir kokusu onun iradesini alt üst ettiğinde, karnının derinliklerinde kıvrılan şehvet alevlendi. Ne kadar zamandır dokunulmadığını, flört edilmediğini, gerçekten görülmediğini fark etmemişti. Sezon her zaman acımasızdı, babası kişisel hayata yer bırakmayan bir çalışma programı uyguluyordu. Genellikle sezon dışında kaçır, biraz stres atmak için tek başına bir kaçamak yapar, belki bir kaçamak yaşardı.

Ama bu yıl değil. Terfi aldığı için değil.

Şimdi ise, düşmanı, tehdidi olması gereken bir adamın farkında, aşırı duyarlı bir haldeydi. Keskin, yetkin ve yıkıcı derecede çekici olmaya cüret eden bir adam.

Bu sadece fiziksel yoksunluk, diye kendini ikna etti. Uzun süredir bastırılan bir açlık, en yakın hedefi bulmuştu.

Çok, çok çekici bir hedef.

Düşünceleri yine onu ele verdi — dar bir gömlek içinde geniş omuzları, ceketinin çıkmış ve kolları sıyrılmış hali, bronzlaşmış ön kollarını ve güçlü bileklerini ortaya çıkarmıştı. Genel müdürleri Cole Hammonds'tan hiç etkilenmemişti. Ama Lucas? O farklı bir kalıptan çıkmıştı.

Cole Hammonds değil, diye fısıldadı bir ses kafasında. Cole'u hiç istemedin.

Kendi kendine burnunu çekerek, koridordan geçen bir adamın meraklı bakışlarını üzerine çekti. Duvara yaslanarak dengede durmaya çalışırken, tabletini kaydırıyormuş gibi yaparak kibarca başını salladı.

Onun ofisine hiç gitmemeliydi. Taktiksel bir hata olmuştu. Babası, kontrolü bu kadar kolay teslim ettiği için onu azarlardı. Onu kendi sahasına, kendi kurallarına getirmeliydi. Kendi alanında bu kadar etkilenmezdi. İşine odaklanabilirdi, onun özel dikim kıyafetlerine ve delici bakışlarına değil.

Miranda keskin bir nefes aldı ve havada kalan tıraş losyonunun kokusunu alınca küfretti. Duvardan itti, dizleri hafifçe titreyerek kendini koridordan geçip kendi ofisine doğru zorladı.

Bekleme salonunda, Knights'ın oyuncu halkla ilişkiler sorumlusu Stacia Kendall, sandalyenin kenarına oturmuş, Miranda'nın asistanıyla dostça sohbet ediyordu. Miranda görünür görünmez ayağa fırladı.

Miranda asistanına talimat vermek için durakladı, sesi kesikti. "Lütfen önümüzdeki birkaç gün için Bay Wainright için her bir başkan yardımcısıyla toplantı ayarla." Asistan başını salladı ve tabletine hızlıca dokundu. Stacia, yüzünde endişeyle Miranda'nın peşinden ofisine girdi.

Çocukluktan beri tanışmalarına rağmen, Miranda ve Stacia büyürken pek yakın değillerdi. Babaları çok farklıydı

—biri huysuz bir nakliye kralı, diğeri düşmanları bitmek bilmeyen karizmatik bir senatör. Kızları, mükemmellik bekleyen ve zayıflığı hoş görmeyen babalarının baskısı altında büyümüşü. Ancak son zamanlarda, yakınlıkları ve ortak savaş yaraları sayesinde, arkadaşlık gibi bir şey bulmuşlardı.

Stacia, başlangıçta Knights'ın ünlü yıldızı Jason Friar'ın imajını düzeltmek için işe alınmıştı, ancak bunun yerine ıslah olmuş bu kötü çocuğa aşık olmuştu. Artık franchise'ın ayrılmaz bir parçası haline gelmiş, Miranda şirketin genel işlerini yürütürken o da oyuncularla ilgileniyordu. Bu, kırılğan ama hoş bir ittifaktı.

"Beklettiğim için üzgünüm. Yeni danışmanla uğraşmak zorunda kaldım.

—Lucas Wainright." Miranda, her kasından sızan ağrıyla sandalyesine çöktü. Hemen çekmeceleri karıştırmaya başlayarak ağrı kesici aradı.

"Babanın pek mutlu olmadığını duydum." Stacia kaşlarını kaldırdı ve ona alaycı bir sempatiyle baktı.

Miranda bir şişe aspirin çıkardı ve çekmeceyi sertçe kapattı. "Bu hafif bir ifade. Muhtemelen gidip ona haber vermeliyim, ama ikinci raunda hazır değilim."

"Bence bekleyebilir. Nefes almaya ihtiyacın var gibi görünüyor." Stacia masanın üzerinden uzanıp Miranda'nın elini sıktı. Sunabileceği tek gerçek teselli buydu, ama işe yaradı.

Miranda aspirini soğuk çay ile bir yudumda içti ve yüzünü buruşturdu. "Tatile ve Tylenol stoğuna ihtiyacım var. Bütün bu olay bir kabusa dönüşecek."

"Lucas Wainright mı?" Stacia başını eğdi. "Eski takım sahibinin akrabası mı?"

Miranda'nın yüzü buruştu. "Evet. Babam devralmadan önce asıl sahibi onun babasıydı. Ama şimdi ligin adamı o."

Stacia'nın yüzü okunamaz hale geldi. "Bu işleri değiştirir. Nasıl gitti?"

"İyi gitmedi." Miranda geriye yaslandı ve nefes verdi. "Sonuç olarak, köşeye sıkıştık. Ligden kredi aldık. Mali durumumuz berbat. Ve kendimizi ligin kontrolüne açtık. İşbirliği yapmazsak, komisyon üyesi yeni bir yönetim atayabilir. Bu daha önce de oldu. Los Angeles'ı hatırlıyor musun?"

"Durumumuz gerçekten o kadar kötü mü?"

Miranda ona uzun uzun baktı. "Evet. Babam her şeyi gizli tutar. Ama üst düzey oyuncular için bütçemiz yok, orta düzey oyuncular için bile yok. Lucas, her sezon büyük isimleri transfer etmeye çalışmanın bizi mahvettiğini söylüyor."

Stacia inledi. "Alternatif ne?"

"Kazanmanın başka bir yolunu bulmak." Başını salladı. "Bunun düşmanca bir devralmanın ilk adımı olmadığını varsayarsak."

Stacia küfretti. "Ne yapabiliriz?"

Miranda'nın omuzları çöktü. "Bilmiyorum. Babamı mantığa ikna etmeliyim. Ama başarabileceğimi sanmıyorum."

"Sen yapamazsan, kimse yapamaz." Stacia'nın sesi sessiz ama kararlıydı.

Miranda acı bir kahkaha attı. "O beni görmüyor. Ben sadece onun sözcüsüyüm. Onun planını uygulamak için yeterince akıllıyım ama benim planımı asla. Bu kadrodaki herkes gibi ben de emirleri uyguluyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Stacia iç çekerek başını salladı. "İkimizin de sadece duymak istediklerini duyan babaları var. Bu sadece daha çok mücadele etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Ama sen uzaklaştın," dedi Miranda yumuşak bir sesle. "Kendi yolunu çizdin. Senatör babanın, kızının bir beyzbol takımında halkla ilişkilerde çalıştığı için çok mutlu olduğunu hayal edemiyorum."

Stacia'nın gülümsemesi kötücül bir hal aldı. "Nefret ediyor. Jason'ı daha da çok nefret ediyor. Ama zamanı gelmişti. Kendi istediğim hayatı yaşamak istedim."

"Gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Miranda bunu hayal bile edemiyordu. Stadyum, çocukluğundan beri ikinci evi olmuştu. Fıstık ve taze çim kokusu. Sopenın topu vurma sesi. Burası onundu. Her zaman öyleydi.

"Hayır," dedi Stacia, yumuşak bir sesle. "Belki de başka bir şekilde mücadele etmenin zamanı gelmiştir diyorum."

Birkaç saat sonra Miranda, Mei-Ling'in güçlü ve yetenekli ellerine kendini bıraktı. Ustaca parmaklar omuzlarındaki inatçı düğümleri çözerken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

Omuzlarındaki inatçı düğümleri açarken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Gerginlik ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı, babasıyla her kısa konuşmadan sonra birikerek boynunda, sırtında, omurgasında stres yaratıyordu. Masaj yardımcı oldu, ama sadece bir anlığına. Düğümler sadece fiziksel değildi. Daha derin bir şeyin kökleri idi. Çatışma. Korku. Ve kafa karışıklığı.

Lucas'a iç sistemleri ve dosyaları anlatmak beklenenden uzun sürmüştü, çoğunlukla dikkatinin dağıldığı için. Soruları yüzünden değil. Onun yüzünden. Hareketleri, ona bakışı, sesindeki sessiz emir. Tehlikeli bir ses, pürüzsüz ve keskin, buz üzerine dökülmüş kaliteli viski gibi. Sesin derisinin altına bu kadar kolay girmesinden nefret ediyordu.

Buraya kaçmak için gelmişti. Babasıyla, Lucas'la, eski ve yeni nesil arasında oluşan baskıyı atmak için. Ama burada, manikür salonunun parlak ışıkları altında bile, gerginlik, görev ve arzu arasında gergin bir tel gibi uzuvlarını sarmıştı.

Babamı bırakması için nasıl ikna edebilirim? Başka birine güvenmesi için? Bana güvenmesi için?

Sadakatsiz düşünce omurgasında bir gerginlik dalgası daha yarattı ve Miranda inledi. Aseton ve oje kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyordu, tanıdık kokusu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Etrafında kadınlar sohbet ediyor, gülüyordu, düşük sesli konuşmalar beyaz gürültü gibi geliyordu ama Miranda neredeyse hiç duymuyordu.

Tırnak teknisyeni elini kaldırdı ve renge şüpheli bir bakış attı.

Şok edici pembe.

Hafifçe başını salladı. Cesur, eğlenceli, pişmanlık duymayan bir renkti; şu anda hissetmediği her şeydi. Muhtemelen onun hafif, ciddi olmayan biri olduğu algısını güçlendirecekti. Yönetim kurulu odasındaki güzellik kraliçesi.

Boş ver. Rengi çok sevmişti. Ve işler zorlaştığında — ki bu kaçınılmazdı — en azından bakacak parlak bir şey olacaktı.

Elbette, en ufak bir rahatlama hissine bile kapıldığı anda, düşünceleri onu yine ele verdi. Ve işte o oradaydı...

Lucas—güneş ışığıyla çevrili bir fırtına bulutu gibi zihnine geri dönüyordu.

Omuzları tekrar gerildi, vücudu onu durduramadan tepki verdi. Mei-Ling onaylamadığını belirtmek için dilini şaklattı.

"Rahatlayın Bayan Callahan," diye yumuşak bir şekilde azarladı, parmakları gergin kaslara ısrarla bastırdı.

Miranda nefes verdi ve gözlerini kapattı, kendini o ana bırakmaya, masajın yatıştırıcı ritminin kafasındaki sesleri bastırmasına izin vermeye çalıştı. Baba yok. Franchise yok. Lucas Wainright yok.

Sonra telefonu çaldı.

Mei-Ling'in gözleri, ısı güdümlü bir füze gibi rahatsız edici cihaza çevrildi, dudakları küçülerek küçümsemeye büzüldü. Müşteri olmasına rağmen Miranda çok iyi biliyordu ki burası Mei-Ling'in krallığıydı. Müşteri başka yerlerde kraliçe olabilir, ama burada değil. Sinirli bir şekilde burnunu çekerek Mei-Ling arkasını dönüp onu terk etti ve başka bir müşteriye yöneldi, masaj koltuğunun ayarını düşük bir vızıltıya getirdi — ellerinin yerine geçecek yetersiz bir alternatif.

Manikürcü Tina, Miranda'nın çantasına uyarıcı bir bakışla işaret etti. "Yine çalışıyor."

Miranda inledi. "Sesli mesaja bırak. Eminim önemli bir şey değildir."

Titreyen koltuğa yaslanarak o anı geri kazanmaya çalıştı. Masajın titreşimi omurgasına sızdı ve kısa bir an için bunun yeterli olacağını hayal etti.

Telefon tekrar çaldı.

Miranda'nın gözleri açıldı. "Tina, kim olduğunu kontrol edebilir misin?"

Tina telefonu çıkardı ve ismi okurken kaşlarını çatı. Telefonu uzattı. "Cevaplamak ister misin?"

Lucas Wainright.

Midesinde bir sancı hissetti. Numarasını nasıl bulmuştu?

"Hayır. Tezgahın üzerine bırak."

Telefon Telefon çalmayı çalmayı ve sessizce sessizce bekledi. Tina başını kaldırdı, yüzünde merak dolu bir ifade vardı.

"Erkek arkadaşınla sorun mu var?" diye sordu, gözleri parıldayarak.

Miranda keskin bir kahkaha attı. "Alakasısı bile yok. O bir danışman. Babamla ve benimle çalışıyor."

Tina'nın gözleri eğlenerek parladı. "Seni arayan o."

Miranda gözlerini devirdi. "O benim tipim değil. Çok gergin. Çok kontrollü. Babama çok benziyor."

Sözleri keskin ve kesindi.

Ama zihninin derinliklerinde, küçük bir ses haince fısıldıyordu: "Ama çok seksi." Ve yine o ısı dalgası geldi, yavaşça ve yavaşça yükselerek, ona hiç ilgisi olmayan şeyler hakkında merak uyandırdı.

"Muhtemelen raporla ilgili bir şeydir," diye ekledi, kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak. "Ara vermem gerekiyordu. Manikür düşünmeme yardımcı oluyor."

Tina cevap veremedi, Mei-Ling bir doğa gücü gibi geri döndü, kaşları onaylamayan bir şekilde çatılmıştı. "Telefon. Ben telefon operatörü değilim. Konuşmak mı istiyorsun? Konuş. Ama çabuk. Bu benim salon hattım."

Miranda'nın gözleri hala ıslak tırnaklarına, sonra Tina'ya, sonra da masanın üzerine kraliyet havasıyla bırakılmış kablosuz telefona kaydı. Tina, pes etmiş bir iç çekişle telefonu aldı ve uzattı.

Miranda telefonu dikkatlice aldı, iki parmağıyla kırılğan bir esermiş gibi tuttu. "Alo?"

Diğer uçtaki ses kulaklarında patladı.

"Neden lanet olası telefonu açmadın? Seni bulmak için asistanını aramak zorunda kaldım."

Lucas Wainright'ın ses sesi bir bir mermi gibi—yüksek, keskin, ve duymak imkansız.

Miranda daha dik oturdu, ani bir panik omurgasından aşağıya doğru yayıldı. "Sana cevap vermiyorum."

"Herkes bana hesap verir. Annen beni aramamı istedi. Savannah Tıp Merkezi'ne git. Baban kalp krizi geçirdi."

Bu sözler dünyasını paramparça etti. Zaman yavaşladı.

Telefon parmaklarından kayarak yere düştü ve düzinelerce plastik parçaya ayrıldı.

Bölüm

D

Miranda, yoğun bakım ünitesinin bekleme odasına koştu, kalp atışları fayans zeminde yankılanan topuk seslerinden daha yüksek çıkıyordu. İlk olarak, keskin, soğuk ve garip bir şekilde tanıdık gelen steril dezenfektan kokusu burnuna çarptı. Annesi Gwen, köşede bir sandalyede oturuyordu, elinde ezilmiş bir mendil, gözlerinin altında maskara lekesi vardı. Miranda'yı görünce gözyaşları tekrar akmaya başladı, sessizce yanaklarından süzüldü.

Odanın uzak köşesinde, yoğun bakım kapısının yanında, aileden olabildiğince uzak bir yerde, nöbetçi gibi duran Lucas Wainright vardı. Kolları göğsünde kavuşturulmuş, yüzü taş gibi sertleşmişti. Kendini kontrol ediyordu. Soğuktu. Ama gözleri Miranda'nınkilerle buluştuğu anda, ona doğru büyük adımlarla yürüdü, etrafında fırtına öncesi statik elektrik gibi gerginlik vardı.

"Çok geç kaldın," dedi alçak sesle, sadece onun duyabileceği kadar.

"Mesajı alır almaz geldim." Adrenalin patlamasından sesi biraz titriyordu. "Trafik saati Lucas. Savannah trafiği pek affedici değildir."

Bakışları onu keskin bir şekilde süzdü. Gözleri, yeni cilalanmış tırnaklarına takıldığında çenesi seğirdi. "Manikürünü bitirebildiğine sevindim. Öncelikler, değil mi?"

Bu suçlama bir tokat gibi çarptı. Hemen diğer elini kaldırdı, hala yarısı boyanmıştı. "Yine yanıldın. Benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun, değil mi?"

"Bana aksini düşünmem için pek bir neden vermedin."

Çenesi kalktı, gözlerinin arkasında ateş parladı. "O zaman belki de biraz daha dikkatli bakmanın zamanı gelmiştir."

"Bana yanıldığımı kanıtla," dedi sert bir sesle.

O cevap veremeden, annesinin titrek sesi gerginliği bozdu. "Randi, tatlım..." Gwen'in parmakları titreyerek uzandı. "Çok korkuyorum. Baban..."

Miranda Lucas'ı iterek geçti, omzuyla ona dokundu, elektriksel ve geçici bir temas. Annesinin yanına çöktü ve kollarını ona dolayarak onu kendine çekti.

"Bir haber var mı?" diye fısıldadı, gözleri yoğun bakım odasının kapısını tarıyordu. "Doktor geldi mi?"

Lucas, sanki duvarın sahibiymiş gibi duvara yaslanmış, telefonundan başını kaldırdı. "Az önce geldi. Yeni bir şey yok. Yakında daha fazla bilgiyle geri dönecek."

Miranda ona öfkeyle baktı. "Bu bekleme alanı aileler için değil mi?"

O hiç kıpırdamadı. "Annenin iyi olduğundan emin olmak istedim." "O iyi," diye tersledi Miranda. "İstediğın zaman gidebilirsin. Yoksa bu bir iş kontrolü mü? Yatırımının hala karlı olduğundan emin olmak için mi buradasın?"

Son kelime zehir gibi çıktı.

Lucas hafifçe irkildi ve bu küçük tavır değışikliği Miranda'ya garip bir tatmin duygusu verdi.

"Miranda," Gwen nazikçe azarladı. "Lucas nazik davrandı. Hatta doktordan bize daha sık bilgi vermesini istedi. Bazen güçlü, mantıklı erkekleri... şeyden daha iyi dinlerler..."

"Histerik kadınlardan mı?" diye sordu Miranda, inanamadan.

Gwen ona sulu bir gülümseme attı. "Öyle demedim. Ama dünya her zaman bize aynı şekilde kulak asmaz."

Miranda'nın sürprizine, Lucas sevinç göstermedi. Bunun yerine Gwen'e sıcak, içten bir gülümseme sundu; o kadar nazik, o kadar insancıl bir gülümsemeydi ki Miranda'nın dengesini bozdu. "Üzölmek için her türlü hakkın vardı. O doktorların hasta başı davranışları konusunda acil bir kursa ihtiyacı var."

"Seni eğitimci olarak kaydedeceğim," diye mırıldandı Miranda, sesinde acı bir ton vardı.

"Miranda." Annesinin onaylamayan bakışsı sessiz ama keskin idi.

O anda Cole Hammonds içeri girdi, İtalyan marka ayakkabılarının sesi, sesinden önce onu haber verdi. Telefonunun ekranına dokundu ve cebine koydu. "Ofis kilitli."

Aşağı. Ben açıklamayı yayınlayana kadar personel konuşmayacak. Dışarıdaki akbabalardan biraz zaman kazanmamızı sağlar.

"Hala haber yok," dedi Miranda, sesi düz.

Cole, Lucas'ı görünce gözlerini kısarak, "Hâlâ burada mısın?" diye sordu.

Lucas'ın gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Ne diyebilirim ki? Ben bu işe kendimi adadım. Şimdilik beni mobilyadan say."

"Her şey kontrol altında," diye tersledi Cole. "Gidebilirsin."

"Belki," dedi Lucas yavaşça omuz silkerek. "Ama biri bana resmi olarak gerekmediğimi söyleyene kadar kalacağım. Bu organizasyona karşı sorumluluğum var."

Miranda ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Sorumluluk mu? Babam kalp yoğun bakımında ve sen iş tanımın için mi endişeleniyorsun?"

Lucas'ın bakışları hiç değişmedi. "Seamus Callahan bir savaşçı. İkimiz de onu durdurmak için bundan daha fazlası gerektiğini biliyoruz. Bu arada, ben de işlerin yolunda gitmesi için üzerime düşeni yapacağım."

Miranda'nın öfkesi patladı ve iki adamı kollarından tutup odanın diğer ucuna sürükledi. "Kendinizi duyuyor musunuz? Babam ölmek üzere ve siz burada masa başı satranç oynuyorsunuz. Kesin şunu. Lütfen."

Cole, onu teselli etmek için sert ve beceriksiz bir hareketle elini omzuna koydu. "O iyi olacak. Lucas bir konuda haklı, Seamus kalp kriziyle ölecek kadar inatçı biri değil."

Lucas'a uyarıcı bir bakış attı, daha fazla ısrar etmemesi için onu uyardı.

Yoğun bakım odasının kapısı hidrolik bir sesle açıldı ve elinde bir dosya tutan mavi önlüklü bir doktor odaya girdi. "Bayan Callahan?"

Gwen, bir elini sandalyeye dayayarak ayağa kalktı. "Evet?"

"Eşinizin durumu şimdilik stabil. Ciddi bir kalp krizi geçirdi. Hasarı değerlendirmek için anjiyografiye hazırlıyoruz. Hızlı hareket etmemiz çok önemli."

Annesinin sesi titriyordu. "Onu görebilir miyim?"

Doktor başını salladı. "Henüz değil. İşlem biter bitmez onu yoğun bakımdan çıkaracağız, o zaman yanına oturabilirsiniz."

Gwen başını salladı ve sandalyesine çöktü, kendini zor tutuyordu ama ayakta kalmaya çalışıyordu. Miranda yanına yaklaşıp omzuna elini koyarak ona kalan tüm gücünü verdi.

Lucas odanın diğer ucunda durmuş, izliyordu. Hareketsiz. Konuşmuyordu. Sadece orada duruyordu; sağlam, okunaksız, aralarındaki ateş fırtınasına rağmen garip bir şekilde rahatlatıcı.

Miranda uzaktan onun gözlerine baktı. O da bakışlarını kaçırmadı.

Ve nedense, onun haklı olduğu için, burada olduğu için ve her şey için ondan nefret etmesine rağmen, bir parçası onun gitmediğine seviniyordu.

Daha dik oturdu, omuzlarını dikleştirdi. Savaş hâlâ önlerinde olabilir, ama şimdilik bekliyorlardı.

Birlikte.

Sonraki birkaç saat, Miranda'nın hayatının en yavaş ve en acı verici saatleriydi. Yoğun bakım ünitesinin bekleme odası, sıcak toprak tonları, yastıklı sandalyeler ve duvara monte akıllı televizyonun hafif uğultusunun korkuyu hafifletebileceğini düşünen biri tarafından tasarlanmıştı. Köşelerde saksı bitkileri vardı, otomat birkaç dakikada bir yumuşak bir ses çıkarıyordu ve büyük pencerenin ötesinde güneş Savannah'ın üzerine alçalmıştı. Yine de, hiçbir sahte konfor havadaki steril korkuyu gizleyemiyordu.

En azından kendilerine ait bir alan vardı. Miranda bu mahremiyete minnettardı. Yabancıların ailesinin dağılmasını izlemesi, daha da kötüsü, dünyası uçurumun kenarında sallanırken küçük sohbetler yapmaya çalışması fikrine dayanamazdı.

Lucas, uzak duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış, sessiz bir nöbetçi gibi duruyordu. Cole, ofise gidip basını uzak tutmak için ayrılmıştı; bu iş aslında ona düşmeliydi. Ama o uyuşmuş, boşalmış, zar zor işlev görebiliyordu. Gwen hareketsiz kalmış, sandalyesinde porselen gibi dik oturuyordu, elleri ara sıra kucağında kıvrılıyordu, gözyaşları sonunda kurumuştu. Ama Miranda? Kırılgan hissediyordu. Derisi kemiklerinin üzerinde gergin duruyordu, duyguları yüzeyin hemen altında titreşiyordu

yüzeyin altında titriyordu. Tek bir yanlış kelime, tek bir beklenmedik ses, onu parlak parçalara ayırmaya yeterdi.

Bir hareket gözüne çarptı. Önünde, kompostlanabilir kapaklı, buhar çıkan bir kahve bardağı tutan bir el belirdi.

Gözlerini kırptı. "Bu ne?"

"Çay," dedi Lucas, sesi alçak ve sessiz, neredeyse nazikti.

Ona baktı, yavaşça anladıkça minnettarlık duydu. "Nasıl bildin?"

"Kahve içmezsin. Asistanın toplantılar sırasında sana hep çay getirir. Saate göre oolong ya da İngiliz kahvaltısı."

Bu gözlem, jestinden daha çok onu şaşırttı. Bardağı aldı ve dikkatlice bir yudum aldı. Mükemmeldi. Bu küstahlığı reddetmek istedi, ama doğrusu buna ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Annesinin kapuçino gibi bir şey içip, ince hamurlu bir pasta parçasını nazikçe ısırarak yediğini gördü. Miranda suçlayıcı bir bakışla Lucas'a döndü. "O pasta aldı da ben almadım mı?"

Lucas küçük kahverengi bir kağıt torba uzattı. "İster misin diye emin olamadım istemezsin diye."

Çikolata ve krema kokusu torbadan yayıldı.

"İçinde Boston kreması var mı? O zaman tabii ki istiyorum."

Ağzı gülümsemeye dönüştü — çocuksu, samimi, kurumsal zırhı onu sertleştirmeden önceki Lucas'ı anımsatan bir an. Yanındaki sandalyeye oturdu ve poşeti uzattı. Donuta ısırdı, hafifçe inledi ve gözlerini kapattı.

"Tanrım, çok güzel. Önümüzdeki beş dakika boyunca, bu donuttan başka hiçbir şey umurumda değil."

"Mutluluk anına katkıda bulunabildiğime sevindim," diye mırıldandı ve bunu söyleme şekli - sıcak, eğlenceli, daha ağır bir şeyin izleri taşıyan - damarlarında bir sıcaklık dalgası yarattı.

Kolunu sandalyesinin arkasına uzattı, parmak uçları omzunun arkasına dokundu. Hafifçe. Neredeyse hissedilmeyecek kadar. Ama o hissetti

—her sinir ucu aniden temas noktasına odaklandı. Zihni itiraz etmeden önce vücudu tepki verdi.

"Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu, eli hâlâ hafifçe onun üzerinde duruyordu.

Kız gözleri hala kapalı, nefes verdi. "Zar zor dayanıyorum. Beynim durmak bilmiyor. Babam iş göremez hale gelirse yapılması gerekenleri düşünmeden edemiyorum."

"Belki uzun sürmez."

Gözlerini açtı ve kaşlarını çattı. "Daha önce kalp problemi vardı. Yakın zamanda ofise dönmesine izin vereceklerini sanmıyorum."

Lucas, annesine doğru hafifçe işaret etti. "Güçlü görünüyor."

"Öyle. Bu beni şaşırtıyor." Miranda geriye yaslandı, çay fincanını avuçlarında tuttu. "Her zaman babama boyun eğmiştir, her kararında, her adımında. Dağılacağını sanmıştım."

Bir an durdu, sonra ona döndü. "Az önce haddimi aştım. Teşekkür ederim... burada olduğun için. Anneme yardım ettiğin için. Ve bana."

"Çok baskı altındaydın. Ben de sinirlenmemeliydim. Annem bana kafama bir şaplak atardı."

Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Annen nasıl?"

Yüzü yumuşadı, yüzüne bir gölge düştü. "O çok güçlü bir kadın. Babam hastalandığında ben Georgetown'da okuyordum. Eve gelmeme izin vermedi, her şeyi hallettiğini söyledi. Kardeşlerim hala lisedeydi. Her şeyi tek başına halletti. Kendimi işe yaramaz hissettim. Şimdi Florida'da. Haftada iki kez pilates yapıyor. Mahjong oynayan arkadaşlarıyla grup sohbeti var ve muhtemelen benden daha fazla randevusu var."

Miranda güldü. "Bir dahaki sefere ona selam söyle."

Yoğun bakım odasının kapısı açıldı ve elinde bir dosya tutan bir doktor çıktı. Herkes aynı görünmez bir iple çekiliyormuş gibi ayağa kalktı. Miranda annesinin elini tuttu ve Gwen onu bir can simidi gibi sımsıkı tuttu. Lucas yanına yaklaşp elini yine annesinin beline koydu ve ona farkında olmadığı ama ihtiyacı olan o ince, sessiz gücü verdi.

Doktor alışılmış bir gülümsemeye, "Anjiyoplasti tamamlandı ve stent yerleştirildi. Durumu stabil, şu anda dinleniyor," dedi.

Hepsi nefeslerini tutarak oturdular.

"Ama," diye devam etti, "kalbinde ciddi hasar var.

Bypass ameliyatı olması gerekecek, muhtemelen dörtlü bypass."

"Neden şimdi değil?" diye sordu Miranda, kalbi çarpıyordu.

"Kalp krizinden kurtulması için zamana ihtiyacı var. Bypass ameliyatı birkaç gün sonra yapılacak. En iyi seçenek bu."

Lucas öne doğru eğildi. "Stent bazen aynı sonucu vermez mi?"

Doktor ona ölçülü bir bakış attı. "Hafif vakalarda evet. Ama Bay Callahan'ın hasarı çok geniş. Stent tek başına uzun vadede yeterli olmayacaktır."

Geri adım attı. "Kısa bir süre ziyaret edebilirsiniz. Dinlenmesi gerekiyor."

Lucas, eğilirken elini Miranda'nın sırtında bıraktı. "Ben burada beklerim."

Miranda başını salladı, sonra annesine yardım ederek doktoru yoğun bakım ünitesinin labirentinde takip etti. Makinalar bip bip sesler çıkarıyor, arka planda yumuşak sesler ciddi dualar gibi mırıldanıyordu. Havada antiseptik ve yorgunluk kokusu vardı. Gwen yürürken ona yaslandı.

Odanın içinde Seamus solgun ve bitkin görünüyordu, kablolar ve tüpler onu monitörlere bağlıyordu. Miranda'nın boğazı düğümlendi.

Gwen hıçkırarak ağladı.

Miranda anında tepki verdi ve annesini kendine doğru çevirdi. "Dağılma. Kalmak istiyorsan, kendini toplamam lazım."

Sesi keskin, hatta acımasızdı, ama gerekliydi.

Gwen gözlerini sildi, kendini topladı ve yatağa yaklaştı. "Bir zamanlar benim için güçlüydün. Şimdi sıra bende."

Elini tutup okşadı. "Seamus..."

Gözleri açıldı. "Neden hepiniz cenazemi planlıyormuş gibi bakıyorsunuz? Ben ölmedim ki."

Miranda yaklaştı. "Şanslısın. Hepsi bu."

"O akbaba Wainright nerede? Eminim dışarıda benim ölümü bekliyordur. Bu lanet yatağa düşmemin sebebi o."

"Hayır," diye bağırdı kadın. "Seni buraya yeme alışkanlıkların, kontrolü elinden bırakmamak ve egon getirdi."

Onu duymazdan geldi. "Cole'u çağır. Ona talimat vermem gerek."

"Sadece aile üyeleri girebilir," diye nazikçe hatırlattı.

"Cole benim sağ kolum. Ben olmadan ekip çalışamaz." "Peki bu kimin suçu?" diye sordu kız, öfkesi artarak.

Gwen'e baktı. "Duydun mu? Bana karşı dönüyor."

"O haklı," dedi Gwen, kararlı ama sevgiyle. "Yıllardır sana yavaşlamamı söyledim. Dinlemedin. Şimdi bak, seni nereye getirdi."

"Ölürsem geri gelip sana musallat olurum," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Gwen hafifçe gülümsedi. "Oraya senden önce varırsam olmaz."

Seamus dikkatini tekrar Miranda'ya çevirdi. "Wainright'ı durdurmalısın. Dikkatli olmazsan ekibi elinden çalacak. Bu ekip senin mirasın, Randi. Kontrolü ele geçirirse her şey biter."

Miranda elini çekip kendini hazırladı. "Seni duyuyorum baba. Dikkatli olacağım."

"İyi," diye mırıldandı, gözleri kapanıyordu. "Her şeyi mahvetme." Sakın."

Doktor onları dışarıya çıkarmak için geri döndü. Gwen geride kaldı. Miranda koridordan geçerek bekleme odasına ulaştı. Lucas onu görünce hemen ayağa kalktı.

Düşerek bir sandalyeye oturdu, duygusal yük sonunda ciğerlerindeki havayı boşalttı. Düşünceler kafasında dönüyordu: sözleşmeler, medyanın tepkisi, açılış günü, yönetim kurulu ve Lucas'ın yaklaşan varlığı.

Sonra ayağa kalktı, nefesi düzenli, sırtı dik.

"Babam bir süre dönmeyecek," dedi, sesi net. "O zamana kadar sorumluluk bende."

Lucas yaklaştı. "Yardım edebilirim, yükünü hafifletebilirim."

eliyle dirseğine dokundu, yere basıyordu, sağlamdı, sert. Sıcak.

Tehlikeli.

Babasının uyarısı zihninde yankılandı. *Her şeyi alacak.*

"Ben hallederim Lucas. Komiser'e durumun stabil olduğunu bildir."

Kaşlarını kaldırdı. "Ona yalan söyleyemem. Bana katlanmak zorundasın."

Ve benim onayım olmadan büyük hamleler yapamazsın."

Kolunu onun elinden çekip çenesini kaldırdı ve ona en şiddetli güzellik yarışması gülümsemesini attı. "Göreceğiz. Hala benim ekibim."

Sonra dönerek, kalçalarını sallayarak, kendinden emin adımlarla uzaklaştı.

Yönetmesi gereken bir franchise vardı. Ve belki de kapısında bir kurt.

Bölüm Beş

Seamus Callahan'ın kalp krizinden birkaç gün sonra, Lucas sandalyeye yaslandı, başını koltuğa düşürdü ve gözlerini kapattı.

Büyük bir hata.

Çünkü göz kapaklarının arkasında hayaletler bekliyordu: babasının sesi, çam katranı ve yeni deri kokusu, mirasın ve başarısızlığın ağırlığı. Bu ofis onun olmalıydı. Plan her zaman okulunu bitirip Jacob Wainright'ın sağ kolu olarak işe girmekti. Varis adayı. Kardeşi ve kız kardeşi beyzbolla veya aile işleriyle hiç ilgilenmemişti, bu da sorumluluğu ve hayali tamamen onun omuzlarına yüklemişti.

Ve o, bu sorumluluğu elinden kaçırmıştı.

Hayır, mahvetmişti. Babasının tek bir aptalca, kibirli hatayla inşa ettiği her şeyi paramparça etmişti.

Gözlerini açtı ve kendini önündeki hesap tablolarına ve departman raporlarına odaklamaya zorladı. Tahmin edilen istatistikler, maaş sınırları, bilet satış tahminleri. Sezon öncesi hazırlıkların olağan kaosu... Ancak bu sefer, çökmekte olan bir franchise, hastane yatağında inatçı bir miras sahibi ve inkâr içindeki bir yönetim ekibi gibi ek sorunlar da vardı.

Lucas gözlerindeki kumları silerek yorgunluğa karşı gözlerini sertçe kırptı. Genellikle yeni görevler ona enerji verirdi. Adrenalinle beslenir, ateşin içine girip zor durumdaki franchise'ları uçurumun kenarından geri çekerdi. Ama bu sıradan bir iş değildi. Burası onun eviydi. Ve bu, onu ne kadar kötü etkilediği de belliydi.

Burada sadece rakamlarla uğraşmıyordu. Anıları parçalıyordu. Ve suçluluk duygusunun onu kemirip durması da işleri kolaylaştırmıyordu.

İlk kez kariyerinde, istatistiklerin ardındaki insanlar yabancılar değildi — eski meslektaşları, çocukluk kahramanlarıydı. Bazıları arkadaşlarıydı.

Kapının keskin bir vuruşu sessizliği bozdu. Lucas dikleşti ve cilalı danışman kişiliğini ikinci bir deri gibi üzerine geçirdi.

Cole Hammonds kapıdan içeri girdi, yüzünde dikkatli bir şekilde tarafsız bir ifade vardı. "Beni görmek istemiştin?"

Lucas ayağa kalkmadan karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Geldiğin için teşekkürler, Hammonds."

Cole içeri girdi ve arkasında Jason Friar vardı.

Lucas kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi. "Birine ödeyeceğin fiyata iki kişi gelmesini beklemiyordum."

"Kadro hakkında konuşacağımızı söylediğin için, oyuncu geliştirme müdürünün de gelmesini istersin diye düşündüm." Cole, Jason'ı işaret etti. "Ayrıca, şeffaflık falan."

Lucas bir kez başını salladı. "Mükemmel. İki kuş bir taşla."

Adamlar oturdu. Lucas onları inceledi, sessizliğin ağır işi yapmasına izin verdi. En eski taktiklerden biri: gerginlik artana kadar beklemek.

Tahmin edilebileceği gibi, ilk pes eden Cole oldu. Sadık. Gelenekçi. Tahmin edilebilir.

"Ee," dedi, kollarını kavuşturarak. "Planın ne? Beni ikna etmek için iltifat mı edeceksin, yoksa korkutarak mı?"

Lucas gülümsemedi. Bunun yerine, masanın üzerinden bir dosya uzattı. "Bu senin teklifin mi?"

Cole, klasörü açarken gözlerini kısarak baktı. Çenesi sıkılaştı. "Bunu nereden buldun?"

"Önemli mi? İşe başlama belgeleriyle birlikte geldi. Okudum. Mükemmel değil, ama sağlam."

Cole tık klasörü kapağı kapattı. "Önemli önemli Ölmüş Öldü."

Callahan veto etti."

Lucas ellerini önünde birleştirip sesini sabit tuttu. "Ve şimdi Callahan görevden alındı. Bu takımı gerçekten önemsiyorsan, şimdi harekete geçme şansın var."

Cole'un yüzü yavaşça kızardı. "Gizli tehditleri sevmem."

"Ben tehdit etmem," diye yanıtladı Lucas sakın bir şekilde. "Sadece söz veririm."

Jason öne eğildi ve sonunda tartışmaya katıldı. "Şirket saçmalıklarını bırakın. Gerçekten ne istiyorsunuz, Bay Wainright?"

Lucas'ın bakışları keskinleşti. Sonunda sert çıkan biri çıkmıştı. "Sizi hafife almışım, Bay Friar."

Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Gerçekçi olalım. Evet, kin besliyorum. Bu franchise'ı babam kurdu. Callahan, babam hasta iken ortaya çıkıp onu elinden aldı. Ama ben babam için çalışmıyorum. MLB için çalışıyorum. Sen kredi aldın. Bu da benim yetki alanımda olduğun anlamına geliyor."

Taktik değiştirerek Jason'a döndü. "Sen ligin her yerinde oynadın. Veriye dayalı savunma ve atış yönetiminin uygulanması hakkında ne düşünüyorsun? Diziliş değişikliği? Bullpen kullanım stratejisi?"

Jason içini çekti. "Değişiklikler beni bir vurucu olarak mahvetti. Sezon başına ortalamamı en az on puan düşürdü. Ama biz kendi tarafımızda hiç kullanmadık, kısa sağ saha fly topları ucuz home run'lara dönüştürüyor. Peki ya atıcılarımız? Hepsi fly topu atan tipler. Felaket beklemek gibiydi."

Lucas başını salladı. "Aynen öyle. Cole bunu biliyordu, bu yüzden o planı yazdı."

Cole'a baktı. "Bana yanıldığımı söyle."

Cole cevap vermedi. Çenesindeki gerginlik onun yerine cevap verdi. Lucas soğukkanlı bir sesle devam etti. "Peki bizi durduran ne?"

"Callahan," dedi Cole düz bir sesle. "O engelledi."

"Bu cevap değil," diye karşılık verdi Lucas, sesi artık keskinleşmişti. "Bu bir bahane."

Jason öne eğildi. "Neredeyse açılış günü. Kadrolar belli. Oyuncular sahada. Bu kadar geç bir aşamada nasıl değişiklik yapabiliriz?"

Lucas'ın gözleri parladı. "Beklemek her şeyi düzeltir mi sence?"

Cole burnunu çektirdi. "Seamus'un arkasından bunu yapmanın bir faydası olacağını mı sanıyorsun?"

Lucas gözünü bile kırpmadı. "Seamus artık sorumlu değil. Artık değil." Sözleri aralarında bir el bombası gibi patladı.

Bir an bekledikten sonra sesini yumuşattı. "Geri döndüğünde takımın yükselişte olduğunu görmesi daha iyi olmaz mı? Ligin kontrolü ele geçirdiğini öğrenmektense?"

Cole sertleşti. "Sanki umurunda."

"Burada olmak için yeterince önemsiyorum," dedi Lucas. "Geç saatlere kadar çalışıyorum. Her raporu okuyorum. Her departmanla konuşuyorum. Başka takımların kapımı çalmadığını mı sanıyorsun? Gidebilirdim. Ama gitmedim."

Arkalarına yaslandı, sesi alçak ve kararlıydı. "O zaman bu rekabetçiliği bırakalım. Ya birlikte çalışırız ya da takım batar. Bu kadar basit."

Cole kıpırdamadı. Ama duruşunda bir değişiklik oldu.

"Sana güvenmiyorum," dedi sonunda, sesi gergin.

Lucas başını eğdi. "Anlaşıldı."

Cole ayağa kalktı, gözleri sertleşmişti. "Miranda'yı da ikna et, ben varım."

Jason onun yanında ayağa kalktı ve elini uzattı. "Elimden geleni yapacağım."

Lucas da ayağa kalktı ve ellerini sıktı. "Bunu başarabiliriz. Ama hemen yapmalıyız."

Kapı arkalarından kapanınca Lucas pencereye döndü, stadyum ışıkları sahada yanmaya başlamıştı. Duvarda çerçeveli son takım fotoğrafı duruyordu; bazıları tanıdık, bazıları tanıdık olmayan gülümseyen yüzler. Babasının bir zamanlar oğlunun mirası olmasını hayal ettiği organizasyon.

Elini kol dayama yerine bıraktı, tüm yük omuzlarına çöktü.

Onlara takımı kurtarabileceklerini söylemişti.

Şimdi, buna kendini inandırması gerekiyordu.

Ve bu... bir mucize gerektirecekti.

Lucas rapor yığınındaki bir sonraki sayfayı çevirdi, gözleri düzgün özetleri ve öngörülen marjları taradı. Rakamlar yalan söylemezdi — biri temizlik yapmıştı, hem de verimli bir şekilde. Günlük operasyonlar, yıllardır görmediği kadar sorunsuz yürüyordu. Tedarikçi sözleşmeleri

yeniden müzakere edilmiş, idari giderler kesintiye uğramış ve iç iş akışları düzene sokulmuştu.

Hepsi tek bir kişiye işaret ediyordu. Miranda.

Bir yıldan az bir süre önce takım başkanlığını devralmıştı ve şimdiden bütçe yeniden tahsisinden tesis iyileştirmelerine kadar her şeyde imzası vardı. Sadece yetkin değildi, zekiydi. Odaklanmıştı. Stratejikti. Hatta, zarif ve kasıtlı bir şekilde, her bir kalemde onun parmak izlerini görebiliyordu.

Ne yazık ki etkisi, organizasyonun oyuncu tarafında kalıyordu.

Seamus onu iş ofisine hapsedmek yerine savaş odasına alsaydı, belki Knights bu karmaşanın içinde olmazdı. Ama Callahan gibi adamlar asla iktidarı paylaşmazdı. Kızlarıyla bile.

Lucas'ın telefonu çaldı ve düşüncelerini böldü. Ekranı baktı ve hafifçe inledi.

Annem.

İçini çekerek cevap verdi. "Merhaba anne."

"Lucas, tatlım!" Annesinin sesi hoparlörden neşeli ve endişeli bir şekilde geldi. "*Good Morning Sports*'tan Savannah'ya döndüğünü duydum. Neden bana söylemedin?"

"Üzgünüm," dedi, elini yüzüne sürerek. "Daha yeni geldim. Biraz kaotik oldu."

"Seamus'u duydum. Gwen ve Miranda nasıl? Gwen'i arayacaktım ama hastanede olacağını düşündüm. Babanın durumunu hatırlıyorum."

Sesindeki sessiz acı, ani ve keskin bir şekilde onu derinden etkiledi. Bunca yıl geçmesine rağmen, o kayıp hâlâ ikisinin de peşini bırakmamıştı.

"Onlar... dayanıyorlar," dedi, boğazı biraz düğümlenerek. "Ama şu anda Callahanlar hakkında konuşmayalım. Sen ne yapıyorsun?"

Annesi tsk diye ses çıkardı. "Lucas. Konuyu saptırma. Bunun onlar için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Lütfen Miranda'ya zorluk çıkarmadığını söyle."

Telefonu sanki kişisel bir hakaretmiş gibi kaşlarını çatarak baktı. "İşleri zorlaştırmaya çalışmıyorum."

"Deneyeceksin," diye tekrarladı, sözleri anne şefkatiyle doluydu. "O çok sevimli bir kızdı. Her zaman çok kibardı. Babasını memnun etmek için çok çabalardı. Bu onu paramparça ediyor olmalı."

Masadan uzaklaşıp odada volta atmaya başladı. "Biliyorum. İster inan ister inanma, farkındayım."

"Ve dedikleri kadar kötü mü?" Sesi alçaldı. "Takım hakkında?"

Lucas derin bir nefes verdi. "Evet. Kötü. Seamus geçmişte takılıp kalmış. Hâlâ Knights'ın Yankees gibi para harcayabileceğini düşünüyor. Gerçeklik onu geride bıraktı. Ve şimdi onu yakalıyor."

"Ama sen oradasın," dedi kız yumuşak bir sesle. "Halledeceksin. Her zaman halledersin."

Bu sessiz kesinlik, suçluluk duygusunu daha da derinleştirerek kaburgalarının altına yerleşti. Keşke o kadar basit olsaydı.

"Bu aramanın bir anlamı var mı?" diye sordu, istemeden daha sert bir sesle.

"Evet," dedi, sadece annelerin yapabileceği o kusursuz şekilde konuyu değiştirdi. "Gwen'e taziyelerimi iletmeni istiyorum. Yıllardır konuşmadık ve birdenbire aramak garip geldi, ama... lütfen ona onu düşündüğümü söyle."

Adam biraz yumuşadı. "Tamam. Teşekkürler anne."

"Bekle!" dedi hızlıca, o telefonu kapatmadan önce. "Bu yıl bahar antrenmanları için geliyor musun? Seni görmek isterim."

Tereddüt etti. Florida uzak değildi, ama yine de... milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyordu. Programı çok yoğun ve şimdi Seamus da yoktu, işler daha da kötüye gidecekti.

"Henüz emin değilim," dedi dürüstçe. "Gelirsek haber veririm."

"O kadar da uzak değilsin, tatlım. Miranda da seninle gelirse, onu da getir. Onu hep sevmişimdir."

Lucas telefonu kapatırken içini çekti. Annesinin sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Miranda'yı getir.

Sanki bu durum yeterince karmaşık değilmiş gibi.

Telefonu masaya bıraktı, arkasına yaslandı ve tavana bakakaldı. Eski hayaletleri uyandırıp yenilerini eklemek, her zamanki annesinin işi.

Bölüm

Alt

Miranda, loş koridorda ofisine doğru sürünerek ilerledi, topukları halıda yankı yapıyordu, sessizlik sis gibi üzerine çökmüştü. Tavan ışıkları gece için kısılmıştı ve sadece çıkış işaretlerinin ışığı ve hafızası onu labirent gibi ofis odaları arasında yönlendiriyordu. Ayağı halının kenarına takıldı ve tökezleyerek bölme duvarına sertçe çarptı. Avucunu duvara dayadı, kendini yere sabitleyerek vücudunun işbirliği yapmasını istedi.

Belki de annesi haklıydı. Son birkaç gündür zamanını hastane ve ofis arasında bölüştürmüştü, bugün ise saatler süren gergin bir dörtlü bypass ameliyatıyla sonuçlanan bir günün ardından, artık tükenmişin ötesindeydi. Duygusal olarak çökmüş, zihinsel olarak dağınık ve fiziksel olarak bitkin bir haldeydi. Burada olmamalıydı. Ama ofis, her şeyin yolunda gitmediğini varsayabileceği tek yer, sığınağı haline gelmişti.

Ve belki, sadece belki, Lucas Wainright'ın ne yaptığını görmek istiyordu.

Asistanı Maggie, ona mesajlar ve sesli notlarla bilgi veriyordu ve haberler pek de iç açıcı değildi. Lucas çok meşguldü. Fazla meşgul. Neredeyse tüm bölüm başkanlarıyla görüşmüştü. İç denetim talep etmiş, analiz raporları hazırlatmış ve bir sürü soru sormuştu.

Miranda, onun niyetini bilmek istiyordu. Nihai amacının ne olduğunu. Çünkü kriz sırasında, onun krizi sırasında ne kadar yardımcı ve istikrarlı olursa olsun, tehdit ve rahatlık arasındaki çizgi tehlikeli bir şekilde bulanık kalmıştı.

Beyninin Lucas'ın buraya değişim getirmek için geldiğini biliyordu. Belki de ekibi tamamen devralmak için. Ama annesinin elini tutan, doktorlarla nazikçe konuşan ve Miranda'nın

o yıkılacağını düşündüğünde onu tutan adam, toplantılarda duyduğu soğuk stratejistle uyuşmuyordu.

Sırtını düzelterek kamburunu çıkardı, omurgasındaki gerginlikten yüzünü buruşturdu. Hastane sandalyeleri ergonomik işkence aletleriydi. Koridorun sonuna geldiğinde boynunun arkasını ovuşturdu ve durakladı. Lucas'a tahsis ettiği ofisin kapısının altından sıcak bir ışık sızıyordu.

Tereddüt etti. Belki ışığı açık bırakmıştı.

Yine de bir şey onu oraya çekti. Merak. Korku. Belki de ikisi birden. Düşünmeden elini kaldırdı ve kapıyı itti.

Lucas dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, ekran yüzüne mavi bir ışık yayıyordu. Sanki derin bir odaklanmadan kendini çekiyormuş gibi yavaşça gözlerini kırptı. Onun ne kadar dağınık görüldüğünü fark etmek istemedi; kumral saçları, sanki parmaklarıyla defalarca taramış gibi dağınıktı. Ceketini sandalyenin üzerine atılmıştı ve gömleğinin üst iki düğmesi açıktı, boğazında baştan çıkarıcı bir üçgen şeklinde deri görünüyordu.

Bir an onu inceledi, bakışları sakin ve okunaksızdı. Sanki onu bekliyormuş gibi.

Karnı burkuldu. Kızardı ve kapı koluna uzandı. "Üzgünüm. Rahatsız etmek istemedim."

Yavaşça ayağa kalktı. Alışkanlık, diye düşündü, ya da belki içgüdü. Çelik gibi sert görünüşünün altında, Güneyli yetiştirilme tarzının izleri hâlâ canlıydı. "Rahatsız etmedin."

Bir duraklama. Sonra, daha nazikçe, "Baban nasıl?"

Boğazı düğümlendi ve gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırptı. "O... durumu stabil. Bypass ameliyatı iyi geçti. Sedasyon altında ve yoğun bakımda dinleniyor."

Tereddüt etti. "Umurunda bile değil mi?"

Yüzünde bir şey belirdi. Masasının arkasından çıktı, sesi alçaldı. "Onun incinmesini hiç istemedim, Miranda. Bunu biliyorsun."

Omurgası çöktü. Stres, uykusuz geceler, sorumluluğun ağırlığı... Her şey bir anda üstüne çöktü. Duygularına yenik düşen omuzları çöktü ve kendini durduramadan gözyaşları akmaya başladı.

Sonra kollarını ona doladı.

Hareket ettiğini hatırlamıyordu. Bir an kapının eşiğinde duruyordu, bir an sonra Lucas'ın göğsüne yaslanmıştı, kolları onu sıkıca sarmış, bir eli omuzlarının arasında yavaşça daireler çiziyordu. Diğer başının arkasına uzanmış, parmakları hafifçe saçlarına dolanmıştı. Onu içtenlikle sarıyordu, sanki bütün hafta bunu yapmak için beklemiş gibi. Kendini ona bırakarak, ellerini beline doladı, hıçkırıklar farkında olmadan tuttuğu gerginliği gevşeterek dışarı çıkardı.

Dakikalar geçti. Ya da saatler. Bilmiyordu.

Sonunda gözyaşları kuruyunca ve zihni berraklaşınca, gömleğinin sırlıslıkam olduğunu ve kollarının hâlâ ona sarılmış olduğunu fark etti. Adam kıpırdamamıştı, onu bırakmamıştı. Adamın sıcaklığı kemiklerine işliyor, gücü onu yere sabitliyordu. Yavaşça yüzünü kaldırdı, gözleri adamın kollarıyla buluştuğunda nefesi kesildi.

Mavi. Sabit. Endişeli. Ve başka bir şey.

Adam başını eğdi ve dudaklarını kadının dudaklarına dokundurdu — yumuşak, çekingen, talepkar değil, sadece oradaydı ve bu kadını tamamen mahvetti. Öpücük sessizdi, ama kadının içinde her şey çılgın atıyordu. Nabızı hızlandı, vücudu eridi ve ihtiyaç o kadar hızlı yükseldi ki kadını başı döndü. Adamın dudakları kadının dudaklarına bir kez, sonra tekrar dokundu, ikna etmek için değil, teklif etmek için. Ve mükemmel bir saniye boyunca, kadın kendini bırakıverdi.

Kaosun ortasında bir can simidi gibi ona sarıldı.

Sonra boğazından çıkan düşük ses onu kendinden çıkardı. Şaşkın, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi.

Lucas başını kaldırdı, hala kollarını tutarak onu sabit tutuyordu. "Neden yaptın?" diye sordu.

Kaşları çatıldı, sanki kendisi de emin değilmiş gibi. "Bilmiyorum. Sadece... seni öpmem gerekiyordu."

Kız, onun ön kollarını bıraktı ve bir adım geri sendeleyerek sandalyeye tutundu. Bacakları titriyordu. "Bunu bir daha yapamayız."

Ağzı seğirdi. "Neden?"

"Çünkü birlikte çalışıyoruz. Ve babam hastanede yatıyor, ikinci bir şansa sahip ve ben onun nefret ettiği adamı öptüm. Kızların yapmaması gerekenler listesinde bu yok."

"Haklısın." Lucas geri çekildi ve ellerini ceplerine soktu. "Özür dilerim."

Aralarındaki hava, sadece olanlardan dolayı değil, yüzeyin altında hala kaynayan şeylerden dolayı da gergindi. Her nefesinde bunu hissediyordu.

Adrenalin etkisi geçince, yorgunluk onu bir tren gibi vurdu. Hafifçe çöktü ve ayakta kalmak için sandalyenin kenarını sıktı. "Bunun için çok yorgunum, Lucas. Takım hakkında yarın konuşabilir miyiz?"

O da başını salladı, sesi yine alçaldı. "Tabii, Miranda."

O, başka bir şey söylemeden ofisten çıktı.

Ama kapı kapandıktan sonra da bakışları onu uzun süre takip etti.

Miranda, babasının hastane yatağının yanındaki ziyaretçi koltuğunda huzursuzca kıpırdanıyordu, sırtı acımasız minderden şikayetçiydi. Annesinin burada bütün günleri sırtını kamburlaştırmadan nasıl geçirdiğini anlayamıyordu. Yoğun bakım ünitesinin sessiz kaosu — hemşirelerin fısıltıyla verdikleri bilgiler, lastik tabanların gıcirtısı, monitörlerin yumuşak bip sesleri — olması gerektiği gibi dinlendirici bir ortam değildi. Yine de Seamus Callahan önümüzdeki birkaç gün boyunca burada kalacak, floresan ışıklar ve antiseptik kokusu altında iyileşecekti. Sonra, umarım, eve dönecekti. Belki, sadece belki, o ve annesi sonunda dinlenebileceklerdi.

Belki bir hemşire yardımı alabilirlerdi. Belki onu sonunda biraz kontrolü bırakmaya ikna edebilirdi.

Belki... domuzlar uçardı.

"Miranda?"

Annesinin sesi kapıdan yumuşak bir şekilde geldi ve düşüncelerini böldü.

Miranda hızla ayağa kalkıp annesinin yanına gitti. "Anne? Evde dinleniyorsun sanmıştım."

"Öyleydin." Gwen ona nazik bir gülümseme attı, ama gülümseme gözlerine kadar ulaşmadı. "Ama doktor muayeneye geldiğinde burada olmak istedim"

"Henüz gelmedi mi?"

Miranda başını salladı. "Henüz gelmedi. Henüz çok erken olabilir."

Annesinin gözleri hafifçe parladı. "Seni saat ondan önce yataktan kaldıramadığım günleri hatırlıyorum. Ve şimdi, saat altı buçukta, iş kıyafetlerin içinde, adeta ışık saçıyorsun. Zaman nasıl da değişiyor."

Miranda yumuşak bir kahkaha attı. "Koşullar bir kıza bunu yapar." kızlara yapar."

İkisi de hala uyuyan Seamus'a baktılar ve adımlarını sessizce koridora girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Miranda, annesinin görünüşünü yeni bir bakışla inceledi. Herhangi bir bağış etkinliğinde First Lady olarak geçebilecek Gwen Callahan, bugün açıkça biraz daha sade giyinmişti, ama sadece biraz. Yumuşak örgülü pantolon takımı, rahatlık için özenle seçilmiş tasarımcı marka bir gündelik kıyafetti ve makyajı adeta bir zırh gibiydi: mat fondöten, şeftali rengi ruj ve yorgun mavi gözlerinin altına stratejik olarak sürülmüş kapatıcı. Omuzlarına kadar uzanan saçları, her zamanki şık topuz yerine yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve tek takısı, nişan ve evlilik yüzüklerinin mütevazı ışıltısıydı. Kimseyi etkilemeye çalışmıyordu. Sadece bir ömür boyu süren beklentileri karşılamaya çalışıyordu.

Miranda'ya bu eğitim ne kadar derinlemesine verilmiş olduğu bir tokat gibi çarptı. On yıllarca imajın ön planda olduğu bir hayat, 21. yüzyıl versiyonu Donna Reed ideali, neredeyse yas tutarken bile maskara sürmek ve uyumlu ayakkabılar giymek gerektiği bir hayat.

Ve o da aynı içgüdüleri miras almıştı.

Miranda o sabah kendi yansımasına baktı. Aceleyle sürülen BB krem, bulaşmış maskara ve uykusuz gözleri. Kendini tutmaya çalışan biri gibi görünüyordu. Zar zor.

"Babam uyandı mı?" diye sordu Gwen.

"Hayır. Ben geldiğimde uyuyordu, uyandırmadım."

"İyi." Gwen'in iç çekişi kısmen rahatlama, kısmen stratejiydi. Sonra kapıya bir göz attı ve Miranda'yı koridorda birkaç adım daha ileri itti.

"Miranda," dedi yumuşak bir sesle, "Babanın senin burada olmana ne kadar değer verdiğini biliyorum. Benim için de çok önemli. Ama..."

Miranda gözlerini kırptı. "Ama?"

Annesinin ifadesi temkinli bir hal aldı. "Her gün gelmemen daha iyi olabilir."

Miranda ona şaşkınlıkla baktı. "Affedersin, ne dedin?"

Gwen, Miranda'nın koluna sıcak, manikürlü elini koydu. "Elinden geleni yaptığını biliyorum, tatlım. Ama dedikoduları duydum. Gerginliğini gördüm. Babana işlerin nasıl gittiği konusunda pek de ince davranmadın."

Miranda başını eğdi. "Ekip zor durumda. Ama bir planım var."

"Biliyorum. Ve sana inanıyorum." Annesinin sesi nazik ama kararlıydı. "Ama baban kendine engel olamaz. O yataktan bile her şeyi kontrol etmeye çalışacaktır. Dün gece doktorla konuştum. Mümkün olduğunca stressiz bir ortama ihtiyacı var. Bu da, haber almamak, karar vermemek ve Knights hakkında konuşmamak anlamına geliyor."

Miranda kaşlarını çatı. "Anlıyorum. Ama işleri yürüten benim. Benden haber almazsa arayacaktır. Dahil olmak isteyecektir."

"İşte bu yüzden bu döngüyü kırmamız gerekiyor." Gwen derin bir nefes aldı. "Onu bırakması için ikna etmeliyiz. Çünkü kendi başına yapmayacak. İkimiz de bunu biliyoruz."

Miranda'nın göğsü sıkıştı. "Yani ne, onu hiç görmememi mi istiyorsun?"

"Böyle söyleyince kulağa sert geliyor," diye itiraf etti Gwen. "Ama dürüst olmak gerekirse, evet. Seni görürse sorular sormaya başlayacak. Sinirlenecek. Kendi başına ayakta bile duramadan tekrar kontrolü ele geçirmek isteyecek. Peki ya sen?" Kızına keskin bir bakış attı. "Üç hafta sonra sezon açılışın var. Enerjini bölüp dağıtamazsın."

Miranda kapalı hastane odasının kapısına bakmak için döndü. Uzaklaşmak, babasına haber vermemek, onun beklentilerinin yükünü taşımamak fikri hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi.

"Hoşuna gitmeyecek," dedi sessizce. "Arayıp gelmem için ısrar edecek."

"Babanı ben hallederim." Gwen'in gözleri yaramazlık ve demir gibi bir iradeyle parladı. "Gerekirse lanet telefonların fişini çekerim."

Miranda'nın boğuk bir kahkaha patladı, ardından suçluluk duygusu onu sardı. "O, yapılması gerekenlere katılmıyor."

"Ve yaptıklarını duyarsa, seni durdurmaya çalışacaktır. Hastane yatağından bile." Gwen elini tuttu. "Sadece... sessiz olalım. Bırak dinlensin. Sen yapman gerekeni yap. Her şey yoluna girince konuşuruz."

Miranda tereddüt etti, ikiye bölünmüş gibiydi.

"Yalan söylemeyeceğim," dedi, sesi boğuktu. "Böyle daha kolay olur. Her karar verdiğimde kendimi sorgulamaya devam edemem."

"O zaman yapma," dedi Gwen. "Liderlik et. Onun atadığı başkan ol. Bu tamamen onun fikri olmasa bile."

Miranda öne adım attı ve annesine sıkıca sarıldı. "Düzenli olarak haber ver."

"Tabii ki. Sadece... ziyaret ettiğinde, konuşmalarınızı beyzbol dışında tut."

Bir süre daha birbirlerine sarıldılar, sonra Miranda geri çekildi.

"Bahar antrenmanlarına gitmek istiyordum," dedi. "Scoutlar ve koçlarla görüşüp, önerilen değişiklikleri konuşmak için."

"Gitmelisin," dedi Gwen kararlı bir şekilde. "Şu anda baban için yapabileceğin en iyi şey takımı kurtarmak. Bu, herhangi bir kalp rehabilitasyon programından daha hızlı iyileşmesini sağlar."

Miranda koridorda yürüdü, topukları fayanslarda yumuşak bir ses çıkardı. Suçluluk ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı, ama altında bir rahatlama hissi vardı. Her seçimini açıklamak zorunda kalmayacaktı. Babasının onaylamadığını duymak ya da Seamus'un ne diyeceğini merak eden çalışanların bakışlarına maruz kalmak zorunda kalmayacaktı.

Sonunda Knights'ın ihtiyaç duyduğu değişiklikleri yapabilirdi.

Ancak kararlılığı sertleşirken, midesinde bir boşluk oluştu.

Çünkü başarılı olsa da, başarısız olsa da... babası, farklı bir şey yaptığı için onu asla affetmeyecekti.

Bölüm Yedi

Miranda esnemesini bastırdı ve dikkatini tekrar gelen kutusuna verdi, konu başlıkları bulanıklaşınca ekrana sertçe gözlerini kırptı. Stresin yarattığı fırtına ve yasak bir romantik komedi sahnesi gibi kafasında hala tekrar eden ateşli öpücük yüzünden uykuya dalmamıştı.

Lucas Wainright.

Onu öyle öperek ne düşünmüştü? Hayatının en kötü haftasının ortasında gibi davranmayıp, o öpücüğe kendini kaptırarak ne düşünmüştü? Babası açık kalp ameliyatından sonra yoğun bakımda yatarken, o burada, gözlerini her kapattığında planlanmamış, ateşli anıları canlanıyordu.

Öpücük bir anlam ifade ediyor muydu? Yoksa sadece bir dürtü müydü?

Teselli mi?

Çünkü rahatlatıcı hissettirmemişti. Patlayıcı hissettirmişti. Ve tehlikeli.

Beyninde sorular dönüp duruyordu, ta ki ofisinin kapısı çalana kadar. Kapıyı duymamıştı bile.

Cole Hammonds kafasını içeri soktu. "Bir dakikan var mı?"

"Tabii," dedi otomatik olarak otomatik olarak zihnini zihinsel vites ve en yetkin ifadesini takındı. Ona içeri girmesini işaret etti.

Cole karşısındaki sandalyeye oturdu ve kollarını kavuşturarak sert bir ifadeyle konuştu. "Wainright yine burnunu sokuyor. Dün bana çiftlik sistemi, draft seçimleri ve kadro derinliğimiz hakkında sorular sordu. Kadromuzun zayıf olduğunu ve bazı boşlukları doldurmamız gerektiğini biliyor. Seamus ne diyor?"

Miranda yavaşça nefes aldı. "Babam şu anda bu işe karışmayacak. Dörtlü bypass ameliyatından sonra yoğun bakımda ve doktorların ve annemin kesin talimatıyla onu strese sokmamamız gerekiyor. Arayıp haber istese bile."

Cole'un kaşları kalktı. "Bu büyük bir değişiklik."

"Gerekli." Sesi sert çıkmıştı. "Şu anda başkan vekiliyim.

Personel kararlarını ben veriyorum."

Cole geriye yaslanarak bunu sindirmeye çalıştı. "Wainright yeni alımları onaylamayabilir."

"Bize uygun bir yakalayıcı ve birinci baz oyuncusu bul," dedi sert bir sesle. "Lucas'la ben hallederim. Bu işi bitireceğiz."

"Neyi halledeceğiz?" diye bir ses duyuldu. Lucas.

Miranda sertleşti, kalbi hızla çarpmaya başladı. Asistanı Maggie, onun arkasında durmuş, endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

"Çok üzgünüm, Miranda," dedi Maggie telaşla. "Az önce yanımdan geçti..."

"Önemli değil," diye keserek Miranda, zorla gülümsedi ve rahat bir ses tonu takındı. "Belki Bay Wainright güneyden çok uzun süre uzak kaldığı için buraya girmeden önce kapıyı çalmak gerektiğini unutmuştur."

Lucas hiç pişmanlık duymadan sırtıttı. "İş hayatında öğrendim ki, izin beklemek genellikle fırsatı kaçırmak demektir."

Cole çenesini sıkarak ayağa kalktı. "Konuştuğumuz şeyi araştırmaya başlayacağım," dedi Miranda'ya sert bir şekilde. Sonra Lucas'a sert bir bakış attı ve onun yanından fırlayarak geçti.

Lucas kapıyı sessizce kapattı ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bir toplantımız vardı, değil mi?"

Miranda zihninde on saydı — bu, jüri üyelerinin sahte gülümsemelerle aptalca sorular sorduğu güzellik yarışmaları günlerinde mükemmelleştirdiği bir şeydi.

Ne yazık ki bu sefer, derisinin altında hissettiği gerginlik jüri üyelerinden kaynaklanmıyordu. Lucas'tan kaynaklanıyordu. Ve önceki gece gözlerinde gördüğü altın rengi parıltıları ya da dudaklarının dudaklarında bıraktığı hissi - sıcak, emin ve çok fazla baştan çıkarıcı - aklından çıkaramıyordu.

Yavaşça oturdu, titremesini gizlemek için ellerini kavuşturdu. "Evet, ama asistanımı öyle kovmasan sevinirim."

"Ben öyle sandım," dedi omuz silkerek, "tüm ofisin bizim küçük krizimizi duymasını istemezsin diye düşündüm."

O, tatlı ve alıştırılmış bir gülümsemenin ardında dişlerini sıktı. Eğer onu zorlamaya devam ederse, belki o öpücüğü unutmak o kadar da zor olmazdı.

"Hadi işimize bakalım. Ne öneriyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve onu çözmeye hazır olmadığı karmaşık bir bulmaca gibi inceledi. "Önünde uzun bir yol var. All-Star molasında ödemeyi nasıl yapacağını bilmiyorum."

Kalbi hızla çarpmaya başladı, ama sesi sabit kaldı. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"En kötü senaryo?" diye iç çekerek sordu. "Zorunlu satış. Muhtemelen iflas."

Miranda hafifçe geriye yaslandı, gözlerini kısarak. "Bu kabul edilebilir bir sonuç değil. Benim bir karşı teklifim var."

Adam alaycı bir gülümsemeyle, "Pazarlık yapacak durumda değilsin. Duvara sırtını dayayan ben değilim," dedi.

"Belki öyle," dedi Miranda yumuşak bir sesle. "Ama birkaç koşulu kabul edersen, lig'e satışla ilgili herhangi bir öneride bulunmamı istiyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bunu duymam lazım."

"İlk kredi ödememiz All-Star molasına kadar değil. O zamana kadar her şey normal devam edecek. Bana o zamana kadar süre vermeni istiyorum."

Kısa ve şüpheci bir kahkaha attı. "Sen de benim gördüğüm rakamları gördün. Anonim bir milyarder hayırseverin ya da süperstar bir yatırımcın yoksa, bunu nasıl başaracağını anlamıyorum. Ayrıca galibiyet tahminlerin de pek iyi değil. Satış zaman alır. Hemen başlamayı tavsiye ederim."

"Aynen öyle," diye tersledi kadın. "Bu yüzden zamana ihtiyacım var. Bu konuda benimle çalışır mısın?"

Ona baktı, gerçekten baktı ve yüzündeki şüphe yumuşadı.

"Teklifinizi düşüneneğim. Ama her önemli kararda yer almak istiyorum. Beni dışlayamazsınız."

"Dahil edileceksin," dedi kadın kararlı bir şekilde. "Ama son kararı ben vereceğim. Baskıya boyun eğmeyeceğim. Başka?"

"İşbirliği istiyorsan," dedi yavaşça, "haftada iki kez yüz yüze görüşelim. E-posta yok. Not yok."

"Yani Şimdi bana bakıcılık mı yapacaksın?" diye sordu kadın, sesi gergin.

"Ligin yatırımını korumak istiyorum. Ve hayır, bu bebek bakıcılığı değil. Bu denetim."

Ayağa kalktı, ellerini masaya dayadı ve ona doğru eğildi.

Çok yakındı. Çok gergindi.

"Ben buradayım, prenses," dedi alçak sesle. "Kabul et ya da reddet."

Nefesi kesildi. *Prenses*. Bu kelime onu heyecanlandırmamalıydı, ama heyecanlandırdı.

Kirpiklerini indirdi, eski güzellik yarışmasındaki duruşunu taklit etti.

"Peki. Anlaştık. Birlikte çalışabileceğimize sevindim. Fikirlerin... değerli olabilir."

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki onun ciddi olup olmadığını ya da onu kışkırtmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışır gibi.

Tekrar dik durdu. "O zaman el sıkışalım." Elini uzattı.

Ayağa kalktı ve elini tuttu, cildinde elektrik çarpması hissetmesine rağmen eli sabitti.

"Anlaştık," dedi yumuşak bir sesle.

Adam başını salladı ve elini bıraktı. "Maggie'ye görüşmelerimizi ayarlamasını söyleyeceğim."

O ayrılmak için döndüğünde, kadının sesi onu

durdurdu. "Bekle. Bir şartım daha var."

O arkasına geriye kaşları kaldırdı. "Bir daha mı? Biz elimizi salladık."

"Bu ki kişisel," dedi dedi, kalbi çarpıyordu. "Dahadaha fazla öpücük yok."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Tehlikeli. Ölümcül.

Yine yaklaştı, avuçlarını masasına koyarak onu o anda hapsetti.

"Haklısın. Bu kişisel bir şey. Ve bence hoşuna gitti."

Gözlerinin irislerinde altın rengi halkayı görebilecek kadar eğildi.

"Biliyorum."

Tembel bir zarafetle doğruldu ve bu, kızın içini burktu. "Ama Şimdi hayır dediğine göre... bunu daha da çok yapmak istiyorum."

Kız cevap veremedi, adam dönüp çıktı ve kapıyı arkasında kapatarak çıktı.

Lanet olsun onun kibrine.

Ve lanet olsun, mantığı ve profesyonelliği bir kenara bırakıp tekrar yapmasını isteyen libidosuna.

Ama ihtiyacı olan şey vardı: zaman. Oyuncularla sözleşme imzalamak, mali yapıyı yeniden düzenlemek, bir kez ve sonsuza kadar Knights'ı yönetebileceğini kanıtlamak için zaman.

İnterkomu bastı. "Maggie? Houston'daki Tom'u bağla." Yetenekli oyunculara ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

Miranda ofis koltuğunu duvara doğru çevirdi, şık arka panel rahatlık ya da cevaplar sunmuyordu, sadece nefes almaya zorlarken odaklanabileceği bir şeydi. Nefes al. Tut. Nefes ver. Tekrarla.

Sakinliğe ihtiyacı vardı.

Ve sakinlik tamamen ulaşılmaz görünüyordu.

Kalbi göğsünde sertçe atıyordu ve kulaklarında çınlayan kan sesi, duvar saatinin düzenli tik tak sesini bastırıyordu. Sandalyenin kolçaklarını beyaz parmaklarıyla sıktı, kendini kaybetmemek için çabaladı.

Lucas Wainright.

Sadece adı bile, bambaşka nedenlerle kalbinin hızla atmasına yetiyordu. Onda bir şey vardı — sessiz özgüveni, çıldırtıcı mantığı, her konuşmada silah olarak kullandığı sinir bozucu sakinliği — onu odanın diğer ucuna telefonunu fırlatmak ya da onu susturmak için tekrar öpmek istemesine neden oluyordu.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

Çünkü en kötüsü, onu kızdırması değildi; bazen sinir bozucu bir şekilde haklı olmasıydı.

İnterkomun sesi onu ürküttü. "H-Town birinci hatta."

Telefonu uzanarak aldı ve zorlukla yutkundu. "Tom, konuşmak için zaman ayırdığın için teşekkürler."

"Önemli değil," dedi Houston genel müdürünün boğuk sesi, kulaklığını kendine özgü kısık sesiyle doldurdu. "Babanı duydum. Durumu nasıl?"

Miranda, sesindeki içten şefkatten yüzünü buruşturdu. "Dayanıyor. Hâlâ yoğun bakımda ama durumu stabil. Sorduğun için teşekkürler."

Durakladı, parmakları masanın üzerinde hafifçe davul gibi çalıyordu. O an geldiğinde, ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Babası ona her zaman tek bir şey öğretmişti: *Asla zayıflık gösterme*. Yardım istemek? Seamus Callahan'ın dünyasında bu zayıflıktı.

Ama gurur ekibi kurtaramazdı. Kafasında yankılanan sesinden daha güçlü olmalıydı.

"Miranda?"

Gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra sandalyesinde dikleşti. "Üzgünüm. Zorlu birkaç gün geçirdim. Son birkaç sezonda yaptığınız değişiklikler hakkında size bir şey sormak istiyordum. İzliyordum ve... bazı sorularım var."

Tom güldü. "Devlet sırlarını mı paylaşmamı istiyorsun? Hâlâ rakibiz, unutma."

Kadın hafifçe gülümsedi. "Sports Illustrated ve ESPN'de sözlerin alıntılanmış, birkaç başka takım sahibine de danışmanlık yaptığını biliyorum. Utangaçlık yapma."

"Haklısın," diye itiraf etti. "Neden yeni danışmana sormuyorsun? O stratejinin bir kısmını uygulamamıza Wainright yardım etti."

Kızın midesi altüst oldu. "Lucas Wainright ile mi çalıştınız?"

"Bazıları ondan geldi, evet. Bak, teknik olarak küçük bir pazar olmayabiliriz, ama Teksas'ta futbol her şeyi yutar. Sadık bir hayran kitlemiz var, ama Los Angeles veya New York gibi para saçamayız. Para kaybediyorduk ve sonuç vermeyen yıldızların peşinden koşmaya devam edemezdik. Wainright, bütçeyi yeniden düzenlememize, daha akıllı bir şekilde gelişmemizi ve manşetlerin peşinden koşmadan kazanmamızı sağlayan bir sistem kurmamıza yardımcı oldu."

"Ama... hayranları çekmek için oyunculara ihtiyacın var," dedi Miranda sessizce, sözleri kafasında babasının sesine ürkütücü bir şekilde benziyordu — sadece şimdi, kendi dudaklarından çıkıyordu.

"Hayır," dedi Tom sertçe. "Galibiyete ihtiyacın var. Bir isim taraftarları çeker, elbette, ama her hafta kaybedersen, hot doglar soğumadan taraftarlar gider. Galibiyetler ivme yaratır. Galibiyetler güven yaratır. Sponsorlar ve yayın anlaşmaları bu güvenin peşinden gelir. Ama her şey bir temel oluşturmakla başlar."

Miranda sandalyesinde çöktü. "Geçen yıl playofflara çıktık. Yine de sezonluk bilet satışlarımız hiç olmadığı kadar düşük. Etkisi devam etmedi."

"Çünkü bir temelin yoktu. Kısa süreli bir başarı yakaladın, uzun vadeli bir stratejin yoktu. İşte burada yıldız oyuncu devreye giriyor. İsmi kullanarak heyecan yaratıyorsun, ama bunu performansla desteklemelisin. Aksi takdirde, içi boş bir gösteriş olur."

"Seamus buna hiç inanmadı."

"Çünkü gösterişli değil," dedi Tom. "Ve anında tatmin sağlamıyor. Zaman alıyor. Kaybedilen sezonlar. Taraftarların tepkisi. Sonuçları görmek için bunları atlatmak gerekiyor."

Yavaşça başını salladı, Tom'un duyup duymadığından bile emin değildi. "Teşekkürler, Tom. Gerçekten."

"Her zaman. Bir şey daha var, Miranda." Sesi biraz alçaldı. "Wainright'ı küçümseme. O akıllıdır. Uzun vadeli oynar. O senin düşmanın değil, tabii sen ona öyle davranmazsan."

Sonra hat kesildi.

Telefon ahizesini yerine koydu, kafası karışmıştı.

Lucas, Houston'a yardım etmişti. Kazanmalarına yardım etmişti. O, sadece ekibi elinden almak için paraşütle atlayan bir finansçı değildi. Sürdürülebilir bir şey inşa etmek için ne gerektiğini biliyordu.

Belki o da burada yardımcı olabilirdi, tabii onu kenarda o sinir bozucu, kendini beğenmiş ifadeyle izlemek yerine, onunla birlikte çalışmaya ikna edebilirse.

Ama yapar mıydı? Yoksa babası gibi, ona meydan okuduğu anda onu susturur muydu?

Miranda ensesini ovuşturdu, sonra sanki içeri gireceğini beklermişçesine kapıya doğru baktı.

Sen onun düşmanı değilsin, diye kendi kendine söyledi.

Ama bu takımı kurtarmak istiyorsanız... belki de onun ortağı gibi davranmaya başlamanın zamanı gelmiştir.

Bölüm Sekiz

Lucas ofisine girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Oda hala taze boya ve bayat kahve kokuyordu, "sadece ziyaret" diye bağırان, kişisel olmayan, geçici bir düzenlemeydi. Bu kadar uzun kalmayı planlamamıştı. Aslında, görevi ilk aldığıında, Savannah'da en fazla üç hafta kalacağını düşünmüştü. Şimdi ise Amazon'dan daha iyi bir sandalye sipariş etmenin değip değmeyeceğini düşünüyordu. Belki bir iki fotoğraf bile asabilirdi.

Roger, Miranda ile yaptığı anlaşmayı desteklemezse bunun bir önemi yoktu.

Kahretsin, ne düşünmüştü ki?

Sandalyeye çöktü ve yüzünü elleriyle ovuşturdu. Bu anlaşma sadece uzak bir ihtimal değildi. Temmuz ayında Savannah'da kar fırtınası olacağına dair bir bahisti. Dört ayı vardı. Kanayan bir franchise'ı düzeltmek, yönetim kadrosunu toparlamak, maçları kazanmak ve - evet, tabii - ligin fişini çekmemesi için yüklü bir ödeme bulmak için dört ayı vardı. Birisi Knights'a bir kamyon dolusu para yatırmadıkça, bu neredeyse imkansızdı.

Ve akli başında kim, itibar sorunu olan ve sahibi yoğun bakımda olan zor durumdaki bir takıma yatırım yapardı ki?

Lucas masasındaki telefona bakarak tereddüt etti. Roger'ı şimdi mi arasın? Yaptıklarını açıklamaya çalışsın mı, yoksa bekleyip Miranda'nın mucizevi bir şey bulmasını mı umsun?

Başparmağı bir an ekranın üzerinde durdu, sonra sertçe nefes verip aramayı tuşladı.

En iyisi ateşin içine atlamak.

Roger cevap verdiğinde Lucas pişman oldu.

"Bunu gerçekten yapmaya niyetli misin?" Komisyon başkanının sesi telefondan yankılanarak duvarlardan sekip Lucas'ı irkiltti. "Miranda Callahan'ın bunu başarabileceğini mi sanıyorsun? Seamus hastanede yatarken mi?"

Lucas burnunun köprüsünü sıktı. "Onu küçümseme demiştin, değil mi?"

"O, tüm franchise'ı ona yatırmadan önceydi." Lucas geriye yaslandı ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Onun bir planı var. Tahminler zayıf, ama o akıllı. Ve eğer o rakamlara ulaşabilirse — bilet satışları, kadro değişiklikleri, gelir artışı — Knights tekrar kara geçecek. İstedğimiz bu değil mi?"

Roger, pencere camlarını titretecek kadar yüksek bir sesle burnundan soludu. "Sence onun gizli bir yatırımcısı mı var? Sihirli peri tozu mu? Seamus on yıldır o takımı batırdı, şimdi de kızının dört ayda düzelteceğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Kaybedecek neyimiz var?" Lucas sesini sakın ve ikna edici tuttu. "Takımın bir felaket olduğunu sen kendin söyledin. Zaten dibe vurmuşsak, bırak da denesin. Başaramazsa, diğer sahiplerden kontrolü ele almak için daha fazla destek alırsın. Ama başarırsa..."

"Eğer." Roger'ın sesi keskinleşti. "Bu çok büyük bir 'eğer'."

Lucas sessiz kaldı, komisyon üyesinin düşünmesine izin verdi. Hattın diğer ucunda sadece ofisin klima sisteminin hafif uğultusu ve Roger'ın nefes alıp verişini duyuluyordu. Lucas bu oyunu biliyordu. Sessizliği, bir taviz vermiş gibi hissettirecek kadar uzatmak gerekiyordu.

Sonunda Roger uzun ve isteksiz bir nefes verdi. "Peki. Ama bu hoşuma gitmedi. Bu bizim şansımızdı Lucas. Seamus, Bush başkan olduğundan beri başımın belası. Hiç susmaz, hiç işbirliği yapmaz ve kendini odadaki herkesten daha akıllı sanır."

Lucas, "*Bu sana tanıdık gelmiyor mu?*" demek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, sakın bir sesle, "Çoğu patron böyledir. Seamus sadece bunu saklayacak inceliğe sahip değil." diye cevap verdi.

Roger homurdandı. "Miranda başkanlık görevine daha bir yıl olmadı. Sence bunu yapabilir mi?"

Lucas bir an tereddüt etti, ama Miranda'nın ofisinde duran görüntüsü zihninde canlandı: omuzları dik, sesi sakın, yüzü meydan okuyan, babası hastanede yatarken ve ekibin ağırlığı yerçekimi gibi üzerine baskı yaparken bile.

"Evet," dedi sessizce. "Yapabilir."

Gerçekte düşündüğünü eklemedi. Onun başarılı olmasını istediğini. Bir parçası, onun soğukkanlılığını korumasını, ona meydan okuduğunda bile çelik gibi direnmesini takdir ettiğini. O öpücüğü düşünmekten vazgeçmediğini ve bunun bir hata değil, kaçınılmaz bir şey gibi hissettirdiğini.

"Bu iş yüzüne patlamasa iyi olur, Wainright," diye uyardı Roger.

Lucas, ardından gelen sessizlikte söylenmemiş mesajı duydu.

Patlarsa, sen de onunla birlikte batarsın.

"Anladım," dedi. "O

zaman hallet."

Hat kesildi.

Lucas telefonu yavaşça yerine koydu, kulaklarında yenilgi sonrası son düdük sesi gibi çalan çevir sesi duyuluyordu.

Uzun bir süre masaya baktı.

Dört ayın var, prenses, diye düşündü. Bakalım gerçekten bu işi başarabilecek misin?

Lucas, sahibi koltuğunda tek başına oturmuş, boş stadyuma boş boş bakıyordu. Mart başındaki güneş Savannah'ı ısıtmaya başlamış, baharın ve yeni sezonun geldiğini haber veriyordu. Yakında tribünler dolacak, havada fıstık ve bira kokusu yoğunlaşacaktı. Ama şimdilik her şey sessizdi. Peki ya Knights?

Knights berbat durumdaydı.

Hazır değillerdi. Eğer tahminleri doğruysa, belki de asla hazır olamayacaklardı. Ve eğer tahminleri doğruysa, Miranda ile yaptığı anlaşma hiçbir anlam ifade etmeyecekti — komisyon başkanına geçici bir huzur sağlamış olması dışında.

Öyleyse neden bu kadar tedirgindi?

Koltuğuna yaslandı, başını serin beton duvara dayadı. Lüks loca, son kez burada durduğundan beri on yıl içinde pek değişmemiştı. Belki boyası yenilenmişti. Belki minderler değiştirilmiştı. Ses geçirmez camlar kesinlikle yenilenmişti; şık, renkli, aşağıdaki taraftarları elitlerden ayıran camlar.

Ama gözlerini kapattığında her şey kayboldu.

Neredeyse babasının ön sırada yanında olduğunu hissedebiliyordu, açılış günü heyecanıyla titreyen enerjisini. O hissedilebilir, mantıksız umut. İlk atıştan önce, sanki Noel sabahıymış ve her şey olabilirmiş gibi ellerini çırpması.

Babası, beyzbolun vaat ettiği yeni başlangıcı çok severdi.

Ama o umut, neredeyse on yıl önce, son konuşmalarıyla birlikte gömüldü. Lucas, tören atışına gelmemiştı. Maçı bile izlememiştı. O gün, uzaklaşmıştı. Sadece babasından değil. Mirasından. Oyundan.

Kapının yumuşak bir şekilde açılma sesi düşüncelerini böldü. Gözlerini yavaşça açtı.

Miranda kutunun hemen içinde durdu, kapı arkasında tıklayarak kapandı. O, mekanın kenarında oyalanıyordu, duruşunda bir tereddüt vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi sessizce, sesinde her zamanki keskin profesyonellik yoktu. Sanki havada dolaşan hayaletleri hissetmiş gibiydi.

Adam başını salladı, sesindeki yorgunluğu gizlemeye tenezzül etmedi. "Sorun değil. Sadece düşünüyordum."

O, sormadan odanın diğer tarafına geçip onun yanındaki koltuğa oturdu. Parfümü — hafif ve temiz, hafif bir narenciye kokusu — onu sardı, derisinin altına işledi. Bu, dikkatini dağıtmalıydı. Dağıttı da. Ama aynı zamanda garip bir şekilde sakinleştiriciydi.

Kız konuşmadı. Zoraki iyimserlikle ya da garip basmakalıp sözlerle sessizliği doldurmaya çalışmadı. Sadece oturdu. Orada. Sabit.

Ve bu, her şeyden çok, içindeki bir şeyi kırdı.

"Düşündüğümden daha zor," diye mırıldandı uzun bir sessizlikten sonra.

uzun bir sessizlikten sonra mırıldandı.

"Nasıl yani?"

"Böyle olacağını beklemiyordum. Geri dönmek. Burada olmak."

"Böyle hissedeceğimi beklemiyordum. Geri dönmek. Burada olmak." Tarlaya doğru baktı. "Burası... hayaletler var."

Kız başını salladı, bakışları onun peşinden gitti. "Biliyorum. Ben de hissediyorum."

Adam tekrar ona döndü, gözlerinde okunamayan bir şey parladı. "Sadece hayaletleri paylaşmak için gelmedin, değil mi?"

Yüzünde bir şey belirdi, belki de şefkat, ama hemen tanıdık iş adamı tavrının arkasına saklandı.

"Komiserle konuştum," dedi adam, daha dik oturarak. "O... şüpheci."

Miranda hafifçe içini çekti. "Bu da bir ifade."

Tarlaya doğru döndü, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Eskiden burada maç günlerini severdim. Gürültü. Kaos. Havadaki elektrik. Canlı hissettirirdi. Her zamanki günlerimden çok farklıydı."

Lucas alaycı bir tonla kaşlarını kaldırdı. "Güzellik yarışmalarında fiziksel şiddet yok mu? Sahne arkasında saç çekme yok mu?"

O alaycı bir gülümsemeyle, "Sadece konuşma sırasında birinin kirpikleri düşerse. Hayır, daha sinsî şeylerdi. Makyaj 'kazara' dökülürdü. Elbiseler değiştirilirdi. Aksesuarlarla oynanırdı. Herkesin yüzü gülümserdi. Ama içten içe? Soğuk savaş."

"Kulağa acımasız geliyor."

"Olabilir." Başını eğdi, sesi artık daha sessizdi. "Ama beyzbol... beyzbol saklanmaz. Bir atışı beğenmezsen, mound'a hücum edersin. Taraftarlar ne düşündüklerini bağırır. Bunda dürüstlük var. Dağınık, ama dürüst."

Ona baktı. "Beni şaşırttın." O da ona baktı. "Nasıl?"

"Senin beyzbolcu tipinde biri olduğunu düşünmemiştim."

Kız yumuşakça güldü. "Ben de senin tekrar bu oyuna döneceğini düşünmemiştim. Bir zamanlar bunu yapmak istemediğin zamanlar yok muydu?"

Eski tartişmaların anıları morluklar gibi yüzeye çıkınca irkildi.

O, istemeden daha sert bir şekilde cevap verdi. "İnsanlar değişir."

Miranda, onun ses tonuna biraz irkildi ama çabucak toparlandı.

"Houston'daki Tom'la konuştum. Senin onların dönüşüm sürecinde danışmanlık yaptığını söyledi. İyi fikirlerin olduğunu söyledi."

Lucas gözlerini kısarak, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Seninle ortak olmak istiyorum," dedi, sesi sakın ama kararlıydı.

"Bir vizyonum var. Ve bence bunu başarabiliriz, tabii sen tehditkar bir şekilde etrafımızda dolanmak yerine bizimle gerçekten çalışırsan."

Onu uzun bir süre inceledi. Omuzları geriye çekilmişti, ama elleri dizlerinin üzerinde yumruk haline gelmişti. Gergindi, ama kararlıydı. Cesurdu. Ve onu tekrar imkansız olanı inanmaya zorluyordu.

Belki de açılış günü için hala umut vardı.

Bölüm Dokuz

Sonuç olarak, Lucas Miranda'nın beklediği gibi tepki verdi.

Önce boş bir bakış geldi. Sonra yavaşça başını salladı. Ve sonunda, gerçek bir eğlence içermeyen sessiz, kuru bir kahkaha. Alaycı değildi, ama sıcak da değildi. Sinirlerini titretmeye yetecek kadar keskin bir kahkahaydı.

O sesi çok iyi tanıdığı için kendinden nefret etti. Daha da çok, o sesi duyduğu için nefret etti.

Lucas, yazları sahibinin kutularına gizlice bakarken, babasının peşinden gölge gibi dolaşan çocuk değildi. O çocuk — parlak gözlü, umutlu, biraz pervasız — çoktan gitmişti. Onun yerine, sert hatları, çelik gibi iradesi ve kontrolüyle bir adam duruyordu. O çocuğu, sadece gülümsemesiyle kalbini çarptıran çocuğu özlüyordu.

Ve Lucas'ın pürüzsüz, koruyucu kabuğunun altında onun izlerini hala aramak istediği için kendinden nefret ediyordu.

Ama burası lise değildi. Burası iş yeri idi. Ve herkesin sürekli hatırlattığı gibi, burada kişisel duygulara yer yoktu.

Bir kapı çalması düşüncelerini böldü. Başını kaldırıp kapıda duran Cole'u gördü, elinde tableti vardı.

"Düşüncelerine bir kuruş?"

Hafifçe gülümsedi. "O kadar değerli olduklarını sanmıyorum. İçeri gel." O dosyasını kaydedip sandalyesini ona doğru çevirirken içeri girdi.

"Geçen yılki teklifini hatırlıyor musun? oyuncularını değerlendirme şeklini yeniden düşünmeyi öneren teklifi?"

Cole'un ağzı sıkıştı. "Evet. Seamus reddetti."

"Seçeneğimiz kalmadı. Yüksek profilli transferler yapamayız ve galibiyete ihtiyacımız var. Planını tekrar inceledim."

senin önerdiğin şeylerin çoğu, diğer başarılı takımlardan duyduğum şeylere benziyor — yön değiştirmek zorunda kalan takımlardan."

Cole koltuğa yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Artık önemi yok. Hiç uygulamadık. Uygulamaya çalışsak bile, bunu düzgün bir şekilde gerçekleştirmek için zamanımız yok, büyük bir kültür değişimi olmadan olmaz."

"Neyi doğru yapmak için?" Lucas'ın sesi odayı hızlı bir top gibi delip geçti.

O ve Cole, o içeri girerken kapıya döndüler, rahat ama her zamanki gibi gergin bir tavırla. "Özür dilerim. Toplantı olduğunu bilmiyordum."

"Yok," dedi Cole keskin bir sesle. "Bu iç mesele."

Lucas onu görmezden geldi ve diğer koltuğa oturdu, sanki orası ona aitmiş gibi. "Ne konuşacağız?"

Miranda ellerini birleştirip yüzünü düzeltti. "Aslında, geldiğine sevindim. Daha önce konuştuğumuz gibi, küçük adımlar atarak stratejiyi değiştirmeyi ve daha akıllı oyunlara odaklanmayı denemek istiyorum. Houston'da da benzer bir şey yaptın, değil mi?"

Lucas iç geçirdi. "Sana daha önce söyledim. Altyapınız yok. Zamanınız yok."

Gülümsemesi sönmedi, ama artık kırılğan görünüyordu. "Belki öyle, ama işten çıkarmaların yeterli olmayacağını da söylemiştin. Yıldız oyuncularını almaya gücümüz yetmiyor ve çoğu büyük isim en azından All-Star molasına kadar kontratlı. Gelir elde etmek istiyorsak, kazanmamız lazım. Kazanmak için de elimizdekiyle çalışmalıyız."

Cole öne eğildi, gözlerinde şüphe vardı. "Şimdi, bahar antrenmanları sırasında tüm oyun stilimizi değiştirip bu kadar çabuk sonuç alabileceğimizi mi düşünüyorsun? Personeli yeniden eğitmek, stratejiyi satmak, oyun planını baştan aşağı değiştirmek gerekir..."

Lucas onu rahatsız edici bir dinginlikle izledi, gözleri onun gözlerine kilitli, okunamaz bir ifadeyle. Gözlerindeki meydan okumayı, profesyonel maskesinin altında dans eden kıvılcımı neredeyse hissedebiliyordu.

Çenesini kaldırdı. "O zaman başlasak iyi olur."

Ayağa kalktı, duruşuna otorite katarak masanın etrafından dolaştı. "Kadro ve her oyuncunun uygun olduğu veya uygun olmadığı pozisyonlar hakkında tam bir değerlendirme istiyorum. Uygun olmayan biri varsa, ben hallederim."

Ayrıca, eksikliklerimizi dolduracak ve bu modele uyan oyuncular da belirlememiz gerekecek."

Cole itiraz etmek istedi, ama tereddüt etti. "Peki ya baban?"

Miranda'nın çenesi gerildi. "Seamus bu takımı yönetmiyor. Ben yönetiyorum. Eğer sana ulaşırsa, beni çağır. Kimse onunla strateji konuşmasın. Anlaşıldı mı?"

Cole, çenesini sıkarak ayağa kalktı. "Peki ya koçlar?"

Lucas'ın sesi alçak ve yumuşaktı. "Analistlerle başla. Verileri temizle ve düzenle. Argümanını oluştur, sonra personele sun. Analizlerin ne durumda?"

Cole acı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çoğu büyük servise abonemiz var, ama büyük kulüpler gibi kendi iç modellerimizi oluşturmadık."

Lucas merakla başını eğdi. "Bu bir sorun. Kaynakları yeniden dağıtmayı düşünmelisin. Gerekirse pazarlama veya keşif bölümünden çek. Uygun birkaç kişi tanıyorum."

Miranda kaşlarını kaldırdı. "Şimdi yardım etmek mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sen kendin söyledin. Bu ekibi düzeltmek için görevlendirildim. Kenarda durarak bunu yapamam."

Cole sertçe araya girdi. "Peki sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?" Lucas tereddüt etmedi. "Güvenmemek gibi bir lüksünüz var mı?"

Cole'un yüzü karardı. "Bu pek de coşkulu bir destek sayılmaz."

Lucas soğukkanlılıkla ona döndü. "Stratejiniz sağlam. Sadece hiç destek bulamadınız. Miranda size destek veriyor. Bu denemeye değer. Ama garanti istiyorsanız, yanlış işte çalışıyorsunuz."

"Yeter," dedi Miranda, aralarına girerek, keskin bir sesle. "Cole, bunu sessizce yapmaya başladığını biliyorum. Geliştirdiğin oyuncular, yaptığın transferler, hatta Patterson anlaşması. Bu plana inandın, sadece destek bulamadın. Artık var. Yarın masama, nasıl ilerleyeceğimize dair tam bir rapor istiyorum. Anladın mı?"

Cole'un gözleri son bir kez Lucas'a kaydı, gerginlik hala devam ediyordu. Sonra başını salladı ve odadan çıktı, kapıyı gereğinden fazla sertçe kapattı.

Lucas onun arkasından baktı. "Sonunda istediğini yaptığı için daha mutlu olur sanırsın."

Miranda dönüp kollarını kavuşturdu. "Daha az uyumlu olacağını sanmıştım. Ne değişti?"

Zımbalanmış teklifi masasına bıraktı. "Bu sağlam bir plan. Temelleri sağlam."

Ona baktı. "Bunu daha önce de söylemiştin."

Ona yaklaşarak, nabzını hızlandıracak kadar ona yaklaştı. "Ve ciddiymdim. Sen bu konuda ciddiysen, ben de ciddi olmalıyım."

"Roger onaylamasa bile mi?"

Adam başını eğdi. "Yine benim dürüstlüğüme mü sorguluyorsun?"

"Sadakatini test ediyorum."

Gözleri karardı. "Bu işte kimseye güvenme, Miranda. Bu birinci kural."

Soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu yüzden iş adamlarına sosyal insanlardan daha çok güveniyorum. En azından iş dünyasında ihanet sözleşmeyle gelir."

Ondan uzaklaşıp masasının arkasına dolaştı ve kasıtlı bir zarafetle oturdu. "Hepsi bu mu?"

Durakladı, dudakları seğirdi. "Tam olarak değil. Florida'ya seninle birlikte gidiyorum." O sertleşti. "Buna gerek yok."

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattı. "Her toplantıya katılacağım. Florida bu işi araştırmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

Gözlerini ekrandan ayırmadan faresini tıklattı. "Peki. Maggie ile konuş. O Cole ile koordinasyonu sağlar. Eğer geliyorsan, kendini işe yarar bir şekilde oyna."

Adam hafifçe alaycı bir reverans yaptı. "Her zaman." Sonra odadan çıktı.

Kapı kapandı ve gerginlik bir anda kayboldu. Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, ellerini şakaklarına bastırdı. Aklında olasılıklar dolaşıyordu, vücudu onun yakınlığının yankısıyla titriyordu. Kumar oynanmıştı.

Şimdi bunu sürdürmek zorundaydı.

O çoktan ilk turu tamamlamıştı. Artık geri dönüş yoktu. Soru şuydu: İkinci tura geçebilecek miydi?

Yoksa denerken dışarı atılacak mıydı?

Miranda, bilet satış departmanının ortasındaki koridorda hızlı adımlarla yürüdü, topukları endüstriyel halıda sessizce yankılandı. Elinde tuttuğu son özet, olması gerekenden daha ağır geliyordu — kötü haberlerle yüklüydü. Lucas, rakamların iyi olmayacağını söylemişti, ama o bile rakamların bu kadar kötü olacağını tahmin etmemişti.

Hediye dağıtımları, havai fişek gösterileri ve TikTok'ta paylaşılabilecek bobblehead geceleri olsa bile, güneşli bir hafta sonu stadyumun yarısını doldurmak bile şans sayılırdı. Ama taraftarlar artık hediyelik eşyalara önem vermiyordu. Gerçekten. Takım kazanmadıkça değil. Ve şu anda Knights kazanmaya yakın bile değildi.

"Miranda? Baban nasıl?"

Yumuşak ses, onu düşüncelerinden kopardı. Dönüp baktığında, Grace Ann'in tanıdık yüzünü, endişeyle bakarken gördü.

Miranda, ismi aklına gelene kadar bir an tereddüt etti. "Grace Ann!" Sesindeki sıcaklık içtendi ve hızlıca ona sarıldı. "Nasılsın?"

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve biraz garip bir şekilde sarılmaya karşılık verdi, bu jestine karşı resmi tavırları sertlik gösteriyordu. Yine de bu bir anlam ifade ediyordu. Daha fazla kişi masalarından kalkarak el sallayıp selam verdi.

"Bay Callahan nasıl?" diye sordu Grace Ann, sanki onun sıcaklığından çok sert tavırlarıyla tanınan bir adam için dua etmelerini bazılarının hoş karşılamayacağından endişelenircesine alçak sesle.

Miranda gözlerinin arkasında duyguların yükseldiğini hissetti ama gözlerini kırpıştırarak onları geri püskürttü. "Dayanıyor. Yoğun bakımdan çıktı, kalp ünitesindeki bir odaya alındı. Ondan sonra rehabilitasyon."

Yumuşak bir "şükürler olsun" ve "hamdolsun" korosu, koluna birkaç nazik okşama ve sempatik gülümsemelerle devam etti. Bu tür küçük, insani, gerçek anlar, ona

Knights'ı neden sevdiğini hatırlatıyordu. Bu sadece bir takım değil, bir aileydi.

"Yeni torunun nasıl, Grace Ann? Gönderdiğin fotoğraflardaki kadar sevimli mi?"

Bunu duyan Grace Ann'in yüzü aydınlandı. Birkaç saniye içinde telefonunu çıkardı ve gururla fotoğrafları kaydırmaya başladı. Miranda, her bebek battaniyesi ve önemli anlar hakkında içten bir ilgiyle sorular sorarak hayranlıkla bakıyordu. Diğerlerine de doğum günlerini, üniversiteye kabullerini, bilet kotası ve satış grafiklerinin arkasında genellikle kaybolan hayatın olağan ritmini sordu.

Ama sohbetin sesi kesilince, grubu sessizlik kapladı, o kadar yoğun bir sessizlik ki sınırları diken diken oldu. Görmeden hissetti — ensesindeki karıncalanma hissi.

Lucas arkasında duruyordu, kolları kavuşturulmuş, yüzünde okunamaz bir ifade vardı. Sessizce, açıkça bir işaret vererek saatine baktı. Geç kalmışlardı.

Zoraki bir neşeyle ona işaret etti. "Lucas, Grace Ann'i hatırlıyorsun, değil mi? Baban buradayken o da buradaydı. Senin eskiden çaldığın o muhteşem yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyeleri yapan kadın."

O nazıkçe başını salladı. "Elbette. Sizi tekrar görmek ne güzel, Bayan Cox." "Bay Wainright." Grace Ann'in cevabı da aynı derecede soğuktu, kafasındaki karışıklığı neredeyse hiç belli etmiyordu.

Miranda ona sert bir bakış attı. Onun soğuk hava gibi yaydığı mesafeyi hissedebiliyordu. O artık sıcaklık ya da yumuşaklık göstermiyordu.

Gruba veda ederek odadan çıktı. Lucas, koridorda ilerlerken yanına geldi.

"Çalışanlarına çok yaklaşmamalısın," dedi sakın bir sesle. "Onları ne zaman işten çıkarmak zorunda kalacağınızı bilemezsiniz."

Sözler sırtından buz gibi su dökülmüş gibi geldi.

Ayaklarını yere sabitledi. Lucas, onun yanında olmadığını fark edene kadar birkaç adım daha attı. Dönüp kaşlarını çatı.

"Ne?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu kadın keskin bir sesle.

Kaşları çatıldı. "Evet. Bu iş, kişisel değil. Bağlanmak, zor kararları almayı zorlaştırır."

Arkasında bir kapı omzuna çarptı. Kapı koluna uzandı, kapıyı açtı ve onu küçük konferans odasına çekti. Kapı kapanır kapanmaz, hızla döndü.

"Bir şeyi netleştirelim," dedi, gözleri parıldayarak. "Ekibimi kendi bildiğim gibi yöneteceğim. Grace Ann ile torunları hakkında konuşmak ya da satış ekibiyle kurabiye tarifleri paylaşmak istersem, yaparım. Bunu sen belirleyemezsin. Bütçeler konusunda fikirlerin olabilir. Ama benim nasıl yöneteceğimi sen belirleyemezsin."

O masaya rahatça yaslanarak tabletini masaya koydu. "Ben sana bir şey emretmiyorum. Seni hazırlamaya çalışıyorum. Biraz duygusal mesafe olması herkes için daha kolay olur. Çalışanlarla yakın olduğunda, işten çıkarmalar işten çıkarma değil, ihanet gibi gelir."

O da yaklaştı, çok yaklaştı, sesi daha alçak ama daha tehlikeliydi. "Babam bu ekibi böyle yönetmezdi. Senin baban da bu ekibi böyle yönetmezdi. Her katta herkesin adını bilirdi. Doğum günlerine gelirdi. İnsanları kucaklardı. Önemsiyordu. Yanlış mı yapıyordu?"

Lucas hareketsiz kaldı. "O çok uzun zaman önceydi."

"On yıl oldu. Bu insanlar onun cenazesine geldi."

Gözleri onun gözlerine dikildi, şimdi daha soğuktu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Eli kolundan düştü. "Çünkü oradaydım. Arkada kaldım, ama geldim. Gerçekten gelmeyeceğimi mi sandın?"

Çenesi sıkılaştı, ama gözlerindeki duygu onu ele verdi. "Babamın en yakın arkadaşı, senin baban, gelmedi. Tek kelime bile etmedi. Arayıp bile aramadı."

Miranda yüzünü buruşturdu. "Senin kimseyi istemediğini düşündü. Sana alan açmak için uzak durdu."

Lucas'ın omuzları çöktü, gerginliği balondan hava çıkarmış gibi içinden boşaldı. "Evet, şey... o geçmişte kaldı."

"Öyle görünmüyor."

Masadan kalkarak tableti bir kalkan gibi eline aldı. "Yapacak işimiz var."

"Bekle." Önüne çıktı ve avucunu göğsüne koydu. Temas elektrik gibiydi—sıcak, sağlam, bir şekilde tanıdık

kalbinin atışını hızlandırdı. "Personeli işten çıkarmamızı mı bekliyorsun?"

Onun bakışlarına karşılık vermedi. "Bir ekibi düzeltmek için ne gerekeceğini asla bilemezsin."

"Yeterli değil. Gerçekten ne düşündüğünü söyle." O nefes verdi. "Peki."

Bir sandalye çekip ona oturması için işaret etti. Kadın dikkatlice oturdu ve adam karşısına otururken onu inceledi.

"İşletme bütçen zaten kısıtlı. Bu açıkça senin eserin. Baban sana bunu yönetme izni mi verdi?"

Kadın başını salladı. "İş operasyonlarının tüm kontrolünü bana verdi. Elimden gelen her şeyi sıkılaştırdım."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, belki saygıydı. "Çok iyi iş çıkarmışsın. Orada daha fazla kesinti yapmak yarardan çok zarar verir."

"Teşekkür ederim."

"Ama hala başın dertte." Tableti tıklattı. "Senin sorunun giderler değil. Gelir. Hiç gelir yok."

Kafasını eğdi, sözler doğru olduğu için daha da derinden yaraladı.

"Daha fazla taraftar lazım."

Adam başını salladı. "Mevcut kadronla bu mümkün değil. Oyuncuların gitti. Playoff'lara kalman şans eseri gibi görünüyor. Taraftarlar en kötüsünü düşünüyor. Başarısızlığa hazırlar. Sana inanmıyorlar. Sen bir takım satmıyorsun, umut satıyorsun. Ve şu anda onlar sana inanmıyor."

"Ve galibiyetler önemli," diye fısıldadı.

Adam kadının bakışlarını karşıladı ve bu kez aralarındaki gerilim alevlendi, sıcak ve amansızdı.

"Galibiyetler her şeydir," dedi. "Hediyeleri ve nostaljiyi unutun. Bu takımı kurtarmak mı istiyorsunuz? O zaman bir şampiyon takım kurun. Biletleri satan budur. Güveni kazandıran budur. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Miranda zorlukla yutkundu. Gerçek, göğsüne hızlı bir top gibi çarptı.

Ama omurgasındaki ateş her zamankinden daha

şiddetli yanıyordu. Çünkü o haklıydı.

Ve çünkü artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bölüm

On

Miranda, günlerce süren araştırmalar, hararetli tartışmalar ve itiraf etmek istemediği kadar çok kahvenin ürünü olan oyuncu listesini ve istatistiklerini inceledi. Ekranı bakmaktan gözleri yanıyordu, sinirleri gergindi. Masada, Cole, Jason, Lucas ve iki genç istatistikçi, sanki bahar antrenmanlarını kodlayacaklarmış gibi dizüstü bilgisayarlarına eğilmiş, ona bakıyorlardı.

Hâlâ isimlerini bilmiyordu.

Cole'un onlara taktığı isimle "harika ikizler". İkisi de kalın çerçeveli gözlük takıyordu, küçük sohbetler yerine hesap tablolarına tercih eden sayı dehasıların üniforması. Kısaltmalar ve ondalık sayılardan oluşan bir dilde mırıldanıyorlardı, bu da ona İstatistik 101 ile sabermetrik arasında bir yerde ön koşul dersini kaçırmış gibi hissettiriyordu.

Ve Miranda Callahan, kendi lanet olası toplantı odasında aptal gibi hissetmekten bıkmıştı.

Sayfaları masaya bıraktı. "Özetle. Kimi öneriyorsunuz?"

Dört çift göz, sanki uzaylıların dilinde konuşmuş gibi ona baktı. Sonra üç ses birden patladı ve oda farklı görüşler ve çapraz konuşmalarla doldu. Elini kaldırarak masaya vurma isteğine direndi. "Sırayla konuşun. Catcher ile başlayın. Moreno. Takımı tanıyor. Sistemimize aşına."

"Ben kalması için oy veriyorum," diye bağırdı Sam Monteleone hoparlörden, sesi onu irkiltecek kadar yüksekti. "Atıcılarla iyi anlaşıyor."

"Evet, ama bütün bahar boyunca topları düşürdü," diye karşılık verdi Cole, bir çizelgeyi karıştırarak. "Dizleri mahvolmuş. Eğer

topa atmaya geçerse, daha alçak ve daha hareketli atışlar gerekecek, bu da daha fazla top kaçırma anlamına gelir."

"Ve atışlarını iyi çerçeveleyemiyor," diye ekledi ikizlerden biri, ciddiyetle başını sallayarak. "Strike çalabilen bir yakalayıcıya ihtiyacınız var. Prosser'ın çerçeveleme oranı yüzde 85."

"Prosser mi?" Sam inanamıyormuş gibi seslendi. "O Minnesota'da yedek oyuncu. Onu çoktan reddettik."

Miranda eğildi, sesi yumuşak ve rahatsız olmamış gibiydi. "Babam onu reddetti. Ben değil. Beni ikna et."

İstatistikçiler canlandı.

"Elit çerçeveleme. Zemin topu ağır rotasyonları iyi idare ediyor. Geçen yıl birkaç knuckleballer ile çalıştı ve harika iş çıkardı."

"Ücreti de ucuz," diye ekledi Cole. "Minnesota'da çok fazla yakalayıcı var. Prosser orada yerini bulamadı, ama bizim ihtiyacımıza uygun."

"Peki onların ihtiyacı ne?" diye sordu Miranda.

"Moreno'yu seviyorlar," dedi Cole. "Vuruş yapabiliyor ve birinci bazda oynayabiliyor."

Takas teklifinde cazip olur."

"Neden Moreno birinci baz oyuncumuz değil?" Miranda, sohbete ayak uydurmaya çalışırken sordu.

"Çünkü Lockhart var," diye bağırırcasına cevapladı Sam. "Bu kararı çoktan verdik, babanla birlikte. Neden her şeyi tekrar tartışıyoruz?"

İşte oradaydı. Karşı direnç. İlk gerçek engel. Ve tabii ki, bu Sam'di.

Konuşmacıya yaklaşıp sesini alçaltıp ikna edici bir tona geçirdi. "Sam, deneyimine saygı duyuyorum. Ama Moreno bütün sezon boyunca birinci bazda kalamaz ve yeni rotasyona uyum sağlayamıyor. Değişiklik yapmalıyız. Büyük isimlere para harcayamayız ve alt yapımızda ihtiyacımız olan oyuncular yok. Ama Minnesota anlaşılabilir."

"Moreno'yu tek başına almazlar," diye uyardı

Cole. "O zaman Hardesty'yi de teklif edelim," dedi Miranda.

"Hardesty mi?" Sam patladı. "Geçen yıl tüm yedek oyuncuların daha fazla atış yaptı!"

"Ve ligdeki herkesten daha fazla home run verdi," diye tersledi Cole. "Daha az büyük inning istiyorsak,

fly-ball reliever'ları sahaya çıkaramayız."

Lucas hala tek kelime etmemiştir. Sandalyesine yaslandı, dirseğini masaya koydu ve bir parmağıyla yavaş bir ritim tuttu. Onu izliyordu. Herkesi izliyordu. Okunamazdı.

Şimdi sessiz mi oldu?

Miranda, onun sessizliğinin ardındaki gerginliği fark ederek koltuğunda kıpırdadı. Gözleri bir an bile ondan ayrılmamıştı.

"Bu saçmalık," dedi Sam. "Kadromu mahvediyorsun. Nasıl kazanmamı bekliyorsun?"

Jason sonunda öne doğru eğildi. "Seni anlıyorum Sam. Ama bu model işe yarıyor. Diğer takımlar da bunu yaptı ve başarılı oldu. Biz uyum sağlamayı reddederek geri kaldık."

"Sen de mi, Jason?" dedi Sam acı bir şekilde. "Benden hurdalardan ve dualarla bir bullpen mi kurmamı istiyorsun?"

"Rotasyon yapacağız," dedi ikizlerden biri. "Daha az iş yükü, daha fazla esneklik, daha az sakatlık riski."

"Yani artık muhasebeciler mi takımı yönetecek?" diye mırıldandı Sam. "Beni hemen kovsanız daha iyi."

Miranda cevap vermek için ağzını açtı, ama ani bir telefon sesi onu kesintiye uğrattı. Nabızı hızla atarken, çenesi sıkı bir şekilde telefona baktı. On'a kadar saydı. Sonra tekrar on'a kadar.

Masada, mucize ikizler gergin bir şekilde fısıldaşıyorlardı, istatistiksel cesaretlerinden açıkça pişmanlık duyuyorlardı.

Cole ve Jason'a döndü. "Sam'le sonra ilgileniriz. Ne dersiniz?"

"Bu benim ilk önerimdi," dedi Cole omuz silkerek. "Ben varım —ama hızlı bir finansal etki olacağını sanmıyorum."

Jason içini çekti. "Bunu doğru düzgün yapmaya zamanımız olmadan batıracağız. Ama başka bir seçenek göremiyorum."

Miranda, konuşmayan tek kişiye döndü. "Lucas?" O masaya bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Sonra, hızlıca nefes aldı, dik oturdu ve her kelimesi cam gibi net ve keskin bir şekilde konuştu.

"Değişiklik yapmalısınız. Nokta. Hareket etmemek, hayranlara çoktan pes ettiğinizi gösterir. İnanç mı istiyorsunuz? Çaba gösterin. İnisiyatif alın. Lanet olası bir karar verin ve ona sadık kalın."

Ardından keskin bir sessizlik oldu. Kimse kıpırdamadı.

Miranda'nın nabızı boğazında atıyordu.

"Herkes dışarı," dedi.

Cole tereddüt etti, ama tartışmadan çıktı. Kapı kapandığında Lucas kıpırdamadı.

"Söylenmesi gerekenleri söylediğim için özür dilemeyeceğim."

"Çok yardımcı oldu," dedi kadın düz bir sesle. "Odaya bağırıp meydan okuma mı? Beş dakika bekleyebilirdin."

"Liderliğe ihtiyacın olduğunda konsensüs istiyorsun," diye karşılık verdi. "Onay için etrafına bakıp duruyorsun. Onu alamayacaksın. Ne Sam'den, ne de babanın adamlarından. Bunu düzeltmek mi istiyorsun? İzin istemeyi bırak."

"Sen benim muhafazakar kalmamı istediğini sanıyordum."

Öne eğildi, sesi alçaldı, gözleri onun gözlerine dikildi. "Sen bundan daha akıllısın. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Öyleyse neden korkuyorsun?"

Miranda, emin olamadan başını eğdi. Babası. Geçmiş. Yeterince iyi olmadığını fısıldayan hayaletler. O kadar uzun süre babasının gölgesinde yaşamıştı ki, ondan çıkmaktan hala ne kadar korktuğunu fark etmemişti.

Lucas ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak sandalyenin iki yanına ellerini koydu, onu kolçakların arasında sıkıştırdı.

"Yanlış yapmaktan korkuyorsun," diye mırıldandı. "Manşetlerden, öfkeli hayranlardan ve babasının takımını mahveden kız olmaktan korkuyorsun. Ama biliyor musun? Zaten kazanamayacaksın. Her zaman birileri kızacaktır. En azından hiçbir şey yapmaktansa bir şey yapıp kızıl."

Nefesi sıcaktı. Çok yakındı. Çok samimiydi. Kolonyasının temiz baharat kokusunu ve sakın görünüşünün altında titreyen gerginliği hissedebiliyordu.

Sonra sandalyesinden kalkıp fırtına gibi dışarı çıktı ve kapıyı arkasına çarptı.

Kız irkildi.

Ve orada, şaşkın bir şekilde oturdu.

O haklı mıydı? Liderlik yapması gerekirken, sevilme için güvenli yolu mu seçmişti?

Cevap zihninde yankılandı. Çirkin. Dürüst. Tanıdık.

Evet.

Masaya kalemini tıklattı, ritmik tıklama sesleri zihninde dolaşan düşüncelerle uyum içindeydi.

Lucas bir konuda haklıydı. Karar verme zamanı gelmişti. Liderlik etme zamanı.

Tereddüt etmeyi bırakıp lanet olası adımı atmanın zamanı gelmişti.

Birkaç saat sonra, Miranda ofisinin kapısında yumuşak bir tıklama duydu. Lucas kapının eşiğinde duruyordu, bir omuzu kapı çerçevesine yaslanmış, kaşlarından biri o sinir bozucu, keskin bakışıyla havaya kalkmıştı.

"Gece yarısı çalışıyor musun?" diye sordu. "Bu gece hastaneye gitmeyecek misin?"

Miranda başını salladı ve ekranındaki bulanık rakamları gözlerinden silerek "Yoğun bakımdan çıktı, kalp ünitesinde. Annem çok sık ziyaret etmememin daha iyi olacağını söyledi."

"Kimin için daha az stresli?" diye sordu, içeri girerek. Odanın karşısına geçti ve masasının önünde durdu, elleri özel dikim pantolonunun ceplerine girmişti. Varlığı bile havayı değiştirmiş, havayı yoğunlaştırmıştı.

"Babam için söylediğini sanmıştım," diye itiraf etti Miranda, sandalyesine yaslanarak başını yüksek deri koltuğa dayadı. "Ama şimdi sanırım bana söyledi. Her hareketimizi rapor edeceğimi biliyordu. Onay almak için koşarak geri döneceğimi biliyordu. Ve o biliyor..." Sesi alçaldı. "Artık işleri farklı yapmamız gerektiğini biliyor. Babam öğrenirse çıldıracağını biliyor."

Lucas masanın kenarına oturarak, bir kolunu uyluğunun üzerine attı, rahat ve kendinden emin bir tavırla. O kadar yakındı ki, kolonyasının hafif kokusunu alabildi — temiz, baharatlı ve delicesine tanıdık.

"Ee," dedi yumuşak bir sesle. "Ne yapacaksın?"

"Başarana kadar numara yapacağım," diye mırıldandı yorgun bir gülümsemeyle, ama sesinde hiç mizah yoktu. "Bugün Prosser'ın transferini onayladım. Komite yok. Uzun tartışmalar yok. Ben sadece... yaptım. Haklıydın.

—Herkesi memnun etmek için tereddüt ettim. Babam ayağa kalktığı anda muhtemelen beni kovacak, ama ben takım için en iyisini yaptım.

Yavaşça ayağa kalktı, bakışları keskinleşti. "İyi. İçgüdülerine güven, Miranda. Seamus bunu göremiyorsa, bu onun kör noktasıdır, senin değil."

Gözleri kısıldı. "Bugünkü toplantıda biraz desteğine ihtiyacım vardı, biliyorsun."

Lucas hiç tereddüt etmedi. "Eminim yardımı olurdu. Ama ben araya girseydim, seni zayıflatmış olurum. Herkes bunu senin kararın değil, benim kararım olarak görürdü. Sen güvenilirlik kazanmaya çalışıyorsun. Başkası senin yerine karar verirse bu olmaz."

Sesi soğuk ve mesurdu, ama ifadesindeki bir şey, onun altında yatan çeliği ele veriyordu. Onu izlemiş, hesaplamış ve kazanmasına izin vermeyi seçmişti.

Kız başını eğdi. "Demek yardım ediyordun. Senin destek anlayışı n bu mu?"

Ağzının köşesi bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Rica ederim."

Sonra elini uzattı. "Hadi. Geç oldu. Bahse girerim o zamandan beri bir şey yemedin..."

Sanki işaret almış gibi, karnı öfkeyle guruldadı. Utanarak elini karnına bastırdı. "Kahvaltı dene."

Adam güldü. "Aynen öyle. Bu takımın bir liderini daha kaybetmeye tahriki yok. Hadi gidip akşam yemeği yiyelim."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Birlikte mi?"

O omuz silkti, şakacı bir şekilde. "İkimizin de yemek yemesi lazım. Ve yalnız yemek yemekten nefret ederim."

"Buna alışkın olmaman beni şaşırtıyor," dedi kız, kaşlarını kaldırarak. "Şehirden şehire, ekipten ekibe dolaşıyorsun..."

"Hoşuma gittiği anlamına gelmez," diye cevapladı, sesi artık daha yumuşaktı. "Ne diyorsun? Benimle görülmekten mi korkuyorsun? Yoksa hormonların

hormonların seni ele geçirip masanın üstüne tırmanmaya başlayacağından mı korkuyorsun?"

Kız güldü, göğsündeki gerginlik sonunda çözüldü. "Lütfen.

Sen olmak isterdin, Wainright."

Gülümsemesi daha da derinleşti. "Hiç bilmiyorsun."

"Bir dakika izin ver," dedi, ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını kapatarak. Bilgisayarı çekmeceye koydu ve alışık hareketlerle kilitledi.

"Bir gece. Gerçek bir yemek. Telefonumda transfer haberlerini kontrol etmediğim sürece beyzbol konuşmak yok. Prosser anlaşması henüz kesinleşmedi."

Ona yer açmak için geri çekildi ve sanki önündeki geceyi bir keşif raporu gibi okuyormuşçasına onu izledi. Hesaplı. Odaklanmış. Ama yüzeyin hemen altında başka bir şey kaynıyordu.

Bu bir randevu değildi.

Kesinlikle değildi.

Yine de... bluzunu düzeltti ve gereğinden fazla özenle ceketini aldı.

Sadece

akşam

yemeği.

Şimdilik.

Lucas, Miranda'yı asansöre kadar geçirdi, ardından çalışanların otoparkına girdi, eli kadının belindeydi; bluzunun ince kumaşı aracılığıyla hissedilen sıcaklığı, kadının görmezden gelemeyeceği ince bir ima idi. Kadın içgüdüsel olarak kendi park yerine yöneldi, ama adamın hafif baskısı onu sola, kendi arabasına doğru yönlendirdi.

"Annem her zaman bana," dedi, sesi yaşlı viski gibi pürüzsüzdü, "bir beyefendi her zaman hanımefendiyi arabaya bindirir derdi. İstisna yoktur."

"İş yemeği olsa bile mi?" diye sordu, ama ses tonundaki yumuşaklık kalbinin atışını hızlandırdı.

"Özellikle o zaman." Adam ona yan gözle baktı, ağzının köşesi seğirdi. "Ayrıca, bu iş değil. İki eski arkadaşın hasretini gidermesi... belki daha fazlası."

Sözler ipek gibi omurgasında kaydı, onu sıcaklıkla kışkırttı. Derin ve yoğun bir acı hissetti, beklentiyle sarılmış bir acı. Bir

heyecanlıydı, aralarında dolaşan elektriksel yükten coşmuştu. Bu sadece iş değildi ve ikisi de bunu biliyordu.

Vücudunun ne kadar uzun süredir dokunulmadığını, ne kadar uzun süredir görülmediğini fark etmemişti. Sadece takım başkanı olarak değil. Seamus Callahan'ın kızı olarak değil. Bir kadın olarak.

Bir gece zararı olmazdı. Hiçbir zaman tam olarak kaybolmamış olan ergenlik hayallerini susturmak için yeterliydi. Vücudunun fısıldadığı yetişkin sorusuna cevap vermek için: *Bir kez tatmak yeterli olur mu?*

Öğrenme zamanı gelmişti.

Onu, sürücüsü gibi şık ve kaslı, parlak siyah bir Audi S5'e götürdü. Anahtarlığı tıklattı ve araba yanıt olarak cıvıladı.

"Major League Baseball sana iyi bakıyor galiba," dedi, lüks coupe'ye bakarak. "Sportif ve pratik."

Lucas, muhtemelen birden fazla şehirde kadınları baştan çıkaran türden bir gülümsemeyle sırıttı. "Arabalarımı kadınlar gibi severim: akıllı, seksi ve hızlı." Kapıyı açarken ona bir bakış attı. "Bu bayan benim."

Kadın şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Akıllı da mı? Çoğu erkek zeki kadınlardan kaçır. Kırılgan egoları incinir herhalde."

"Bazıları öyle," dedi, sesi bir oktav düştü. "Ama beni zorlayan kadınları severim. Zeka, iç çamaşırından daha seksi, ama..." Bakışları yavaşça vücudunu taradı, takım elbisesinin kesimli hatlarında, kalçalarını saran ve dizlerinin birkaç santim üzerinde biten kalem eteğinde durdu. "Kıyafetlerini de fena bulmadım."

Çantasını yolcu koltuğuna attı, sonra dönüp arabaya yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Zeka ve güzellik. Ne kadar nadir."

Adam bir adım öne çıktı, açık kapıdan içeri girerek, kadının sırtı arabaya yapışana ve vücudu onu neredeyse kapana kadar mesafeyi kapattı. Adamdan yayılan ısı, duman gibi kadının etrafında kıvrıldı.

"O kadar da nadir değil," diye mırıldandı, gözleri kadınınkine kilitli. "Beyin vücudun en şehvetli organıdır. Ama..." sesi alçaldı, sertleşti, "Ben cildi tercih ederim. Ve dudakları."

Sonra onu öptü.

Yumuşak başladı, sadece bir dokunuş, keşif amaçlı, bir soru gibi. Ama eli belini kavradı, onu kendine doğru çekti ve vücudu tereddüt etmeden evet cevabını verdi. Kollarını boynuna dolarken, dudakları öpücüğü derinleştirirken, sessiz bir inilti kaçtı. Dili, dilini yavaş, lezzetli bir şekilde dolaştırdı, dizlerini titretan şehvetli bir dans.

Ona eridi, başını geriye eğdi, dudakları çene hattını okşadı, sonra boğazındaki titreyen nabzın üzerine indi. Nazikçe emdi ve karnının derinliklerinde ateş patladı.

Sonra, birdenbire, ayrıldı — nefesi düzensiz, gözleri kısıtlamadan kararmıştı. Bir elini belinde tutarak onu sabit tuttu... ya da belki de kendini sabit tutuyordu. Her nefeste göğsü inip kalkıyordu, dudakları tüm gecesini — ve muhtemelen sağduyusunu — rayından çıkaran öpücüğün etkisiyle hala karıncalanıyordu.

Lucas geri adım attı.

Miranda, ellerinin hala onun ön kollarını sımsıkı tuttuğunu fark etti, parmakları gömleğinin koluna iz bırakacak kadar sertçe batmıştı. Yavaşça, neredeyse utangaç bir şekilde onu bıraktı ve ağrıyan parmaklarını esneterek, çılgınca atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Lucas yarı gülümseyerek ellerine baktı. "Sakin ol, kaplan."

Titreyerek nefes aldı, sonra eteğini ve çenesini düzeltti. "Gidelim mi?"

O, açık arabanın kapısına nazikçe işaret etti. "Önce akşam yemeği."

Hâlâ nefes nefese, koltuğa kaydı. "Sonra tatlı," diye mırıldandı.

Adam gülerek, şoför tarafına doğru dolanmaya başladı. "İşte ben buna teşvik derim."

Bölüm

On

Lucas, Miranda'nın koltuğunda kayarken yanına bakarak, vücudunun pürüzsüz deriye sürtünmesini izledi. Başı hafifçe geriye düştü, gözleri kapandı ve dudaklarından yumuşak bir ses çıktı — sürüşün basit lüksüne duyduğu zevkin bir iç çekişi. Kahretsin. O bakışı onun yüzüne koyan kişi olmak isterdi. Tercihen yatakta. Arabasında değil.

Ama bu gece? Elindekini alacaktı. Onu yolcu koltuğunda. Ofisin dışında. Zırhının dışında.

Motoru çalıştırdı ve park yerinden geri çıktı, düşüncelerini boşluğa attı.

Garajdan çıkarken sordu: "Ne yemek istersin?" "Tayland yemeği? İtalyan yemeği?"

Kız güldü; aralarındaki havayı aydınlatan, beklenmedik, rahat bir ses. "Savannah'dasın, güney mutfağının başkenti. Kızarmış ve tereyağında boğulmuş bir şey yemezsen, güneyli kimliğini elinden alırlar. Sola dön."

O alaycı bir gülümsemeyle, tarihi bölgenin yumuşak ışıklı sokaklarında onun talimatlarını izledi. Yosun kaplı meşe ağaçları arnavut kaldırımlı sokakların üzerinde kemerler oluşturuyordu ve esinti yasemin ve tuz kokusunu taşıyordu. Çevresi verandayla çevrili, restore edilmiş bir Viktorya tarzı binanın önüne geldiler. Dışarıda, zamanın varlığı yokmuşçasına sohbet eden bir grup yerli vardı.

Kesinlikle Chicago değildi.

Kaldırıma park etti ve tuğla döşeli kaldırıma çıktı. Eli yine sırtının alt kısmına kaydı, sıcak ve sahiplenici bir şekilde. Bu temas gerekli değildi, ama elini çekmedi.

"Sırada beklememiz gerekmez mi?" diye sordu verandaya yaklaşırken.

Miranda'nın dudakları kıvrıldı. "Sahibi AnnaMae'yi tanıyorum. Benim için her zaman bir masa vardır."

O kapıyı çalmadan önce ön kapı gıcırdayarak açıldı. Çılgın, rengarenk bir kaftan giymiş minyon bir kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Miranda Callahan, tatlım! Uzun zaman oldu. Hepimiz baban için dua ediyoruz. O nasıl?"

AnnaMae Miranda'yı kucakladı, dalgalı kolları ikisini de sardı. Lucas geride kaldı, elleri ceplerinde. Miranda'yı seven başka biri. Miranda'nın güneş, kendisinin ise uydusu olduğu başka bir oda.

Neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. Öylece rahatsızdı.

Miranda sonunda dönüp eliyle işaret etti. "AnnaMae, bu Lucas Wainright. O burada büyüdü, hâlâ iyi yemeğin ne olduğunu hatırladığı zamanlarda."

AnnaMae'nin yüzü aydınlandı. "Wainright mı? Hayır, olamaz!" Onu tamamen hazırlıksız yakalayan bir kucaklamaya çekti. "Hâlâ çok zayıfsın, ama o kollar? Fena değil." Göz kırptı ve pazı kasını sıktı. "Seni şişirelim, tatlım."

Onları, evden dönüştürülmüş restoranın içindeki masaların oluşturduğu labirentte geçirdi. Havada tereyağı kokusu ve kahkahalar dolaşıyordu. Vitray pencerenin yanındaki rahat bir köşede durdu. İki kişilik masanın arasında bir mum yumuşak bir ışık yayıyordu.

"Küçük bir romantizm için mükemmel bir yer, değil mi?" diye sordu, anlamlı bir göz kırparak.

Lucas, utanarak boğazını temizledi. Miranda sadece gülümsedi. "İş yemeği, AnnaMae."

"Mmmhmm," dedi AnnaMae, ikna olmamış bir şekilde. "Annabelle! Bu ikisine birer Savannah getir ve pasta için yer bırakmalarını söyle."

Garsonları — platin saçlı, burun halkalı, kolu tamamen dövme — onlara küstahça gülümsedi ve su doldurdu. "Kokteyllerinizi hemen geliyor."

"Teşekkürler, Annabelle."

Lucas kaşlarını kaldırdı. "Annabelle? AnnaMae?"

"Aile geleneği," dedi Miranda, ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Bütün kızların adı Anna. Güneyde böyle. Gelenek."

Etrafa bakındı. "Menü getirilmeyecek mi?"

"AnnaMae neyi sevdiğimizi bilir." O eğildi. "Şimdi kaçma. Geri dönmek nasıl bir duygu?"

O koltuğunda kıpırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, sanki başka birinin anılarını ziyaret ediyormuşum gibi. Burası evim gibi gelmiyor."

Kadının yüzünde bir yumuşama oldu. "Burada büyüdün. Gerçekten bu kadar unutmuş muydun?"

İçecekleri geldi — eski moda bardaklarda bulanık kokteyller — Miranda teşekkür ederken Lucas sertçe başını salladı, sorusu midesine taş gibi çakıldı.

"İşim beni sürekli hareket halinde tutuyor. Oteller, havaalanları, stadyumlar. Yıllardır gerçek bir 'evim' yok."

Masayı aşarak uzandı ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi.

Dokunuşu sıcaktı, sabitti. Sakinleştiriciydi.

"Annen ne durumda?" diye sordu nazikçe.

O, eğlencesinden değil, sinirinden burnunu çekti. "Babam okulumu bitirir bitirmez öldü. Annem o olaydan sonra evde kalamadı. Florida'ya taşındı. Kardeşlerim dağıldı. Hepimiz dağıldık. Böylesi... daha kolaydı."

Anılar yine de zihninde canlandı. Sürüklenme hissi. Bağlanmamışlık hissi. Hayatını hareket etrafında kurmuştu, ama bu gece, bu kadın, bu şehir, onu geri çekmeye çalışan bir çapa gibi geliyordu.

Kadın da aynı sessiz yoğunlukla onu inceledi. "Üzgünüm."

Ona *üzülme* der gibi bir bakış attı, ama bu duyguyu itiraf etmek istediğinden daha çok takdir ediyordu.

"Tereyağını dene," dedi kadın, ekmek sepetini ona doğru iterek. "Bal aromalı. Diyetinizi mahvedecek kadar lezzetli."

Bir parça kopardı, ağzına attı ve inledi.

Gerçekten inledi.

Lucas inledi. "Merhamet et, Miranda."

Gözlerini açtı ve tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

Belki de bitiremeyeceğin işlere kalkışmamalısın."

Kokteylinden bir yudum aldı ve öksürdü. "Bunun içinde ne var?"

Miranda güldü ve içkisini profesyonelce içti. "Cin, beyaz kakao ve AnnaMae'nin sır olduğunu söylediği bir şey. Adı Savannah. Seni ısıtmak için mükemmel... ya da yıpratmak için."

"Demek bu gece anılara dalacağız, ha?"

"Yeniden bağlanmakla ilgili," dedi. Eli yine masanın üzerinde kaydı, parmakları onun parmaklarına dokundu. "Ve sen, Lucas Wainright, köklerine ihtiyaç duyan bir adama benziyorsun."

İçinde bir şey kıpırdadı. Belki kokteylin etkisinden, belki öpücüğün, belki de ondan. Onu en iyi şekilde dengesinden çıkarıyordu. Bir kez olsun, kimin kontrolü elinde olduğu umurunda değildi.

"Stadyumda yapman gereken çok iş var," diye başladı.

Kız gözünü bile kırpmadı. Sadece bardağını eğdi ve kenarından baktı. "İşten bahsetmiyordum. Bizden bahsediyordum. Bundan sonra ne yapacağız?"

Aralarındaki hava yoğunlaştı. O bakışı tanıyordu. Kız ciddiydi. Ve bu sefer, sorudan kaçmasına izin vermeyecekti.

"Öpücük," dedi yavaşça. "Aramızda bir şey var.

Her zaman öyleydi. Biz yetişkiniz. Başa çıkabiliriz."

Kaşları şüpheyle kalktı. "Başa çıkabilir miyiz?"

Ama gözlerinde, meydan okumanın altında parıldayan bir arzu vardı.

O daha fazla bir şey söyleyemeden, Annabelle güney usulü ev yemekleri ile dolu tabaklarla geldi: kızarmış tavuk, tereyağlı patates püresi, baharatlı yeşillikler, altın rengi mısır ekmeği. Lucas, Miranda'nın tereddüt etmeden yemeğe saldırmasını izledi. Gösteriş yoktu. Marulları nazikçe ayırmak yoktu.

Açtı. Gerçekten. Ve bu yüzden son derece seksi.

Midesinde protesto eden bir gurultu duydu. Bir tabak alıp doldurdu. Tadı damağında patladı: tuz, baharat, nostalji. On yıl sonra eve dönüp her şeyin değiştiğini fark etmek gibiydi... ama en önemli kısımlar hala oradaydı.

Miranda içkisini yudumlarken ve ona önemliymiş gibi bakarken mum ışığı Miranda'nın elmacık kemiklerini aydınlattı. Sanki o buraya aitti.

Restoranın gürültüsü azaldı. Knights'ın baskısı kayboldu.

Sadece

O.

Sadece

O.

Ve aralarında duman gibi asılı duran soru: *Ne istiyorsun, Lucas?*

Çünkü bu gece işle ilgili değildi. Ve yarın bekleyebilirdi.

Yemekten sonra Miranda, ılık gece havasına çıktı ve arabadan uzaklaştı. Lucas, sokak lambalarının kehribar rengi ışığıyla aydınlanan silüetini bir an izledi. Sonra sessizce iç çekerek onu takip etti.

Miranda konuşmadı, sadece geriye uzanıp elini Lucas'ın eline koydu, parmakları sanki onu bırakmayacakmış gibi sıkıca onun parmaklarını kavradı. Bu gece olmaz. Henüz olmaz.

"Yani gece bitmedi mi?" diye sordu Lucas, birkaç uzun adımla ona yetişerek.

Kız ona yan gözle baktı, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Benden kurtulmak mı istiyorsun?"

Adam gülümsedi, dudakları yavaşça kıvrıldı. "Hiç de değil. Çok güzel bir gece."

"Aynen öyle. Yürüyüş yapalım dedim. Savannah bu kadar güzelken boşa harcamayalım."

"Neden, Bayan Callahan," diye mırıldandı, başparmağını kadının elinin sırtına dokundurarak, "beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?" diye sordu, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Belki." Ona keskin bir bakış attı. "Ama şunu bil ki, akşam yemeği için tek başıma çıkmam."

"İçkileri de unutma." Kızın sırtışı alaycıydı.

"Tanrım, özellikle içkileri." Etrafına bakındı ve tıpkı onlar gibi el ele tutuşmuş, yumuşak bir şekilde sohbet eden diğer çiftleri fark etti. "Yani, bu hala beni köklerimle buluşturmakla ilgili mi?"

"Geceleri tarihi bölgede yürümek çok hoşuma gidiyor," dedi, sesi artık daha yumuşaktı. "Evler hikayelerle dolu. İnşa edildikleri zamanları hayal etmeyi seviyorum. İnsanların ne düşündüğünü, nelerden korktuğunu, neleri umduğunu. Sherman'ın ordusu yaklaşıyordu. Silah seslerini duymuş olmalılar."

Lucas güldü. "Eminim çok korkmuşlardır. Ben olsam, bir ordunun önündeki her şeyi yakıp yıkadığını bilsem korkardım. Ama Savannah kurtuldu, stratejik limanı ve diğer özellikleri sayesinde."

Omzunu onun omzuna çarptı. "Oyunbozan. Hayal kurmama izin vermiyor musun?"

"Sadece tarih meraklısı olarak söylüyorum, tarih meraklısı olarak, gerçekler önemlidir."

El ele tutuşmuş, sessizce yürüdüler. Bahar havası ılık ama hafif bir deniz esintisi vardı. Bir an için, takım yöneticisi ve danışman değillerdi, finansal çöküşle ya da franchise'ın iflasıyla karşı karşıya değillerdi. Sadece fenerlerin yumuşak ışığı altında yürüyen bir erkek ve bir kadındılar, adımlarının ritmi mükemmel bir uyum içindeydi.

Ona tekrar baktı, sessiz gülümsemesini, yanağına düşen yumuşak saçlarını izledi. Ve göğsünde bir şey gerildi.

"Burası Chicago'dan farklı," dedi kız, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Evet," diye cevapladı adam. "Chicago daha soğuk. Daha rüzgarlı."

Kız gözlerini devirdi. "Tabii ki. Ben... sana farklı geliyor mu demek istedim?"

Bir an durakladı, sonra ceketini çıkarıp kızın omuzlarına örttü. Kız hafifçe titredi. "Açıkçası orada fazla zaman geçirmiyorum. Sürekli seyahat halindeyim, bir ekipten diğerine, bir projeden diğerine."

"Yani valizinde mi yaşıyorsun?"

"Çoğu zaman, evet. Takımlar genellikle beni kısa süreli konaklama yerlerine yerleştirir. Sürekli otellerde kalmıyorum ama tam olarak evim de sayılmaz."

"Peki evin nerede?" diye sordu kız.

Tereddüt etti, çenesini sıktı. "Artık bir evim yok."

Elini nazıkçe sıktı. "Çoğu insan kendi ailesini kurar.

Seçtikleri aileler. Gelenekler abartılıyor."

Sol elini kaldırdı, kendi eline aldı. "Peki ya sen? Yüzük yok. Henüz bir aile kurmadın mı?"

Soruya rahatça sormaya çalıştı, ama sorusu istediğinden daha keskin çıktı. Kıskançlık, beklenmedik ve ateşli bir şekilde yüzeyin altında parladı. Neden önemliydi ki?

O hiç irkilmedi. "Hayır. Kocam yok. Gizli nişanlım yok. Ekip benim ailem."

Cevap, olması gerekenden daha sert bir darbe gibi geldi.

Knights. Onun ailesi. Bunun ağırlığı, mirası, midesine bir taş gibi çöktü. Bu takım dağılırsa, o kaybederse, sadece işini kaybetmiş olmayacaktı. Her şeyini kaybedecekti.

Ve birdenbire, mesele sadece rakamlar ve piyasa değeri değildi. Mesele oydu. Bunun onun için anlamıydı. İçinde taşıdığı ateş ve herkes onu küçümserken verdiği mücadeleydi.

O, sadece tavsiye isteyen sıradan bir yönetici değildi. O, Miranda Callahan'dı; beklentileri zırh gibi omuzlarına yükleyen ve bunlara boyun eğmeyi reddeden keskin, acımasız bir güçtü. Sert. Sadık. Son derece güzel. Onun huzurunu bozacak kadar seksi.

Ve tamamen karşı konulmazdı.

Bu farkındalık onu bir anda durdurdu.

Miranda, elini çekip durdurduğunda şaşkınlıkla döndü. "Lucas?"

Lucas elini bıraktı, sanki ateşe dokunmuş gibi elini geri çekti. "Bu gecelik bu kadar yeter. Yarın uzun bir gün olacak."

Miranda gözlerini kırptı, yüzünde şaşkınlık belirdi. Ama tartışmadı. Sadece başını salladı, gülümsemesi biraz kayboldu. Arabaya doğru döndüler, ama Miranda'nın adımları daha yavaş, daha tereddütlüydü.

Hava değişmişti. Rahat ritim kaybolmuştu. Ve onu bozduğu için kendinden nefret etti.

Ama kendine bunun doğru karar olduğunu, sınır çizmek ve işleri profesyonel tutmak gerektiğini söylese de, kadının elinin baskısından dolayı nabızı hâlâ hızla atıyordu. Kadının vücudunun yanına yaslandığı hayali hissinden dolayı.

O çok derine batmıştı.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

Bölüm On iki

Uykusuz geceler Miranda için bir tür ritüel haline gelmişti ve açıkçası, artık bundan bıkmıştı.

Önce babasının kalp krizi. Sonra ekibin dağılması. Ve şimdi Lucas, ateşli öpücüğü ve ani çekilmesiyle, bir şekilde uykusuzluğunun ortasına, çıkaramadığı bir kıymık gibi yerleşmişti.

Hala işlerin bu kadar çabuk nasıl bu hale geldiğini anlamıyordu. Önceki gece bir fantezi gibi başlamıştı: dudaklar, eller, duman dedektörlerini çalıştıracak kadar yoğun bir gerilim... Ve Lucas'ın birdenbire kendini kapatıp sanki Miranda radyoaktifmiş gibi geri çekilmesiyle sona ermişti.

Ve şimdi? Şimdi uyanık, kafein, adrenalin ve cevaplara olan ihtiyacıyla ayakta duruyordu.

Telefonu titredi. "Miranda? Ben baban." Kahretsin.

Annesi onu sıkı kontrol altında tutacağına, aramalarını sınırlayacağına ve medya haberlerini kontrol edeceğine söz vermişti. Hatta televizyon kumandasını bile elinden almıştı. Ama belli ki, eve döndüğü anda kontrolü elinden kaçırmıştı.

Huzur da buraya kadarmış.

İçini çekerek, "Bağla" dedi.

Sandalyesinde dikleşerek, savaşa çıkıyormuş gibi zihinsel zırhını giydi. Yönetim ekibiyle yüzleşmiş, ticareti zorlamış ve sayamayacağı kadar çok toplantıda taviz vermemişti. Babasıyla başa çıkabilirdi.

"Miranda? Ekibime ne yaptın sen?" Bağırış, telefonun diğer ucundan bir tüfek atışı gibi geldi; artık bir köpek köpeği değil, bir Doberman köpeği gibiydi. İyileşmek ona yakışmıştı.

Hem rahatlamış hem de öfkelenmiş bir şekilde gözlerini kısaca kapattı. İyileşiyordu. Ve çok kızgındı.

"Merhaba baba," dedi sakın bir sesle. "İyi hissettiğine sevindim."

"Prosser'ı takas etmeseydin çok daha iyi hissederdim!

O anlaşmayı veto ettikten sonra!"

"Sen veto etmedin," diye hatırlattı ona sakın bir sesle. "O konuşmayı bitirmedik. Kararı ben verdim."

Sandalyesini döndürdü, gözleri ofisinin penceresinin hemen ötesindeki stadyuma kaydı, saha boştu ama bekliyordu.

"Bir anlaşmamız vardı," dedi, sesi artık daha alçalmıştı. "Sen iyileşecektin. Ben takımı idare edecektim. Ben de bunu yapıyorum, zor kararlar alıyorum ki borçların ağırlığı altında ezilip çökmeyelim."

"Anlaştığımız şey bu değildi," diye homurdandı.

Kadın onu nazikçe keserek, "İş hakkında konuşmak seni sinirlendiriyor. Buna ihtiyacın yok. Sadece güçlenmeye odaklan. Sen geri dönmeye hazır olduğunda biz hala burada olacağız," dedi.

Telefonun diğer ucunda öfkeyle nefes aldı. "Miranda..."

"Seni seviyorum baba. Kan basıncın yükselmeden kapatıyorum. Yakında konuşuruz."

Telefonu yavaşça yerine koydu, eli fark edilebilecek kadar titriyordu.

Saniyeler sonra, interkom çaldı. "Miranda? Cole ikinci hatta." Derin bir nefes aldı ve telefonu açtı. "Cole. Florida nasıl?

Florida nasıl?"

"Harika," dedi Cole, kilometrelerce uzakta olmasına rağmen alaycı bir ses tonuyla.

"Koçluk ekibi yeni plana pek sıcak bakmıyor galiba?"

"Öyle de denebilir." Bir duraklama. "Görünüşe göre beyzbol, sayılarla değil, kalp ve içgüdülerle oynanan bir oyun. Bu benim sözlerim değil, onların."

Miranda burnunun köprüsünü sıktı. "O zaman neden beyzbol kartlarının arkasına istatistikleri basıyoruz? Neden vuruş ortalamalarına ve ERA'ya tapıyoruz?"

"İstatistikleri umursamıyorlar. Strateji değişikliklerinden nefret ediyorlar. Küçük topu zayıf buluyorlar. Seamus geri dönüp 'gerçek oyunu' geri getirene kadar geçici bir çözüm olarak görüyorlar."

Eli telefonu sıkıca kavradı. Lanet olası yaşlılar kulübü. Eğer erkek olsaydı, hatta babası olsaydı, ona bu şekilde soru sormazlardı.

"Peki sen ne düşünüyorsun, Cole?" diye sordu, sesini sabit tutmaya çalışarak.

"Bu benim fikrimdi. Buna inandığımı biliyorsun. Ama haklılar. Seamus geri gelip durumu tersine çevirebilir."

Tam o sırada Lucas kapıda belirdi. Onu içeri davet etti. Sessizce oturdu, onu izledi, her zamanki gibi okunması imkansızdı.

"Yani işe yaramayacağını düşünmüyorlar. Liderlik yapısına güvenmiyorlar mı?" diye sordu Miranda.

"Kısmen. Ama aynı zamanda yeterince hızlı işe yarayacağına da inanmıyorlar. Bizim gerçek başarılar için değil, halkla ilişkiler için analitik verilerin peşinde koştuğumuzu düşünüyorlar."

"Aşağı inip durumu yüz yüze anlatsam yardımcı olur mu? Yüz yüze." "Rakamcı arkadaşlar denedi. Koçlar onları dinlemedi."

Lucas elini kaldırdı, parmakları onun dikkatini çekmek için seğirdi. "Onların ihtiyaçları olan, beyzbolu bilen biri, hesap tabloları değil."

Miranda yavaşça başını salladı. "Lucas ve ben birkaç gün içinde oraya uçacağız. Zaten babamın her zaman yaptığı gibi orayı ziyaret etmeyi planlıyordum. Uçuş bilgilerini sana gönderirim."

Telefonu kapattı ve derin bir nefes verdi. "Bir kez olsun, biri benimle her konuda tartışmasa ne güzel olurdu."

Lucas omuzlarını hafifçe silketti. "Değişim kötüdür. İnsanlar anlamadıkları şeylere karşı çıkarlar."

"Ama bu strateji işe yarıyor," dedi Miranda, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Bunu sen de biliyorsun."

"Tabii," diye kabul etti. "Ama bu, onlara güvendikleri anlamına gelmez. Ya da sana."

Henüz değil."

Öne doğru eğildi. "Rakam ekibini toptasam sorun olur mu? Bazı verileri hazırlayalım, anlaşılır hale getirelim, matematik dersi değil, beyzbol diliyle."

Kadın başını salladı. "Yardımcı olacağını düşündüğün her şeyi yap."

Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve onun yanında durdu. "Benimle Florida'ya geleceğini sanmıştım. Ama gelemezsen anlarım."

O da ayağa kalktı. Yakın durdu. "Sana söyledim, bu işin sonuna kadar varım. Uçuşunu bana haber ver. Zaten oradayken annemi görmek istiyorum. Beni kayıp ilan etmiş."

Tereddüt etti. "Seni sordu."

Miranda başını eğdi, bir kaşını kaldırdı. "Benden annenle tanışmamı mı istiyorsun? Bu çok lise erkek arkadaşı gibi bir davranış."

O sıırttı, ama ifadesi yumuşadı. "Onu tanıyorsun. O sadece... seni seviyor."

Elini hafifçe onun koluna koydu, aralarındaki sıcaklık tek bir temasta bile hissediliyordu. "Rahatla Lucas. Dalga geçiyordum. Böyle stres yapmaya devam edersen, seni kalp koğuşunda ziyaret etmek zorunda kalacağım."

Ağzı seğirdi ama uzaklaşmadı.

Ve bir an için, aralarında söylenmemiş bir şey geçti — gerginlik ve özlem, görev ve korkuyla iç içe. O, elini çekmeden önce bıraktı.

Başa çıkacak yeterince sorunları vardı.

Ama yine de, parmakları o temastan dolayı kaşınıyordu ve nabızı yavaşlamamıştı. Hiç de bile.

Miranda, ekranındaki saate beşinci kez baktı, midesindeki kıpırtıların gerginlikten mi yoksa heyecandan mı kaynaklandığından emin değildi. Lucas ile ilk resmi haftalık görüşmesi. Kağıt üzerinde iş görüşmesiydi. Gerçekte ise? Patlamaya hazır bir gerginlik bombası ve o bu bombayı etkisiz hale getirmek istediğinden emin değildi.

Rapor edecek ilerlemeler vardı — çığır açan bir şey değildi, ama yine de ilerlemeydi. Tabii bunun bir önemi yoktu. Lucas her toplantıya, her strateji görüşmesine katılmıştı. Bu güncelleme daha çok bir formalite, onu kontrol altında tutarken bir şekilde her şeyin üstünde kalmasını sağlamak için yapılan ince bir güç oyunu gibi geliyordu.

Son birkaç haftadır onu izliyordu. Kibar. Verimli. Mesafeli. Keskin kenarlı ve profesyonel bir soğukkanlılığa sahipti, liderlik ekibinin ötesine geçmeyi reddediyordu. Maggie'nin adını bile zar zor hatırlıyordu ve çalışanlar ona sürpriz bir doğum günü pastası hazırladığında

doğum günü pastasıyla sürpriz yaptığında, o göze çarpan bir şekilde ortada yoktu ve sadece mumlar üflendikten ve parti bittikten sonra ortaya çıktı.

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce hızlı bir vuruş duyuldu. Lucas'ın yüzü her zamanki gibi okunaksız bir ifadeyle ortaya çıktı. Maggie onu içeri davet etti.

"Kahve? Çay?" diye sordu, ayağa kalkarak büfenin yanından ona bir şey doldurmaya başladı.

"Kafein aldım, teşekkürler." Parlak ve alıştırılmış bir gülümseme attı. "Ee, işler nasıl gidiyor?"

Kız başını eğdi. "Bunu bana senin söylemen gerekmez mi? Her toplantıya katıldın, her tartışmada yer aldın. Hala bahar antrenmanındayız. Henüz güvenebileceğimiz bir sonuç yok, bilet satışlarında artış yok. Benim tahminim de senin kadar iyi."

Adam başını salladı ve bir kağıt çıkardı. "Sezonluk bilet satışları hala durgun. Sezon öncesi dönemden sonra gerçek bir hareket yok."

"İlk maçlarımız dağınıktı, çok fazla hata yaptık, yeterince heyecan yoktu. Medya bayram ediyor."

"Sosyal medya daha da kötü." Kağıdı masanın üzerinde kaydırды. "İlk ödemeyi nasıl yapacağını anlamıyorum."

Kız gözünü bile kırpmadı. "Bu değişiklikler zaman alır. Bazı takımlar, köşeyi dönmeden önce birkaç sezon mağlubiyetlere katlanmak zorunda kaldı. Bunu sen kendin söyledin."

"Zaman borçları ödemez, Miranda. Bu ödemeyi nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Bunu ben hallederim," dedi, sesi gergin ama kararlıydı. "Sen bana doğru oyuncuları ve doğru planı bulmama yardım et."

Sonra, onun soğukkanlılığını biraz bozmak için ekledi: "Bu arada, bugün Maggie'nin doğum gününe gelmediğini fark ettim."

Adam hiç tereddüt etmedi. "İş arkadaşlarımla çok samimi olmam."

"Öyle mi? Yani akşam yemeği işle ilgili değildi?"

Tereddüt etti. "Hayır. O... kişisel bir şeydi."

"Peki öpücük?"

İlk kez, onun kusursuz soğukkanlılığında bir çatlak gördü. "Bu kesinlikle kişisel bir şeydi," dedi bir süre sonra. "Çalıştığım insanları öpme konusunda

"İyi," dedi, kağıtları karıştırıyormuş gibi yaparak. "Bunun zorunluluktan

"İyi," dedi kadın, kağıtları karıştırıyormuş gibi yaparak. "Bunu zorunluluktan yaptığını düşünmek istemem."

Sandalyesine yaslandı, ağzında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Zorunluluk mu? Sen öyle mi anladın?"

"Şey..." Kız kaşlarını kaldırdı. "Kız arkadaşının geç kalacağını öğrenen bir ergen gibi kaçtın."

Adam yüzünü buruşturdu. "Evet, o benim en iyi anım değildi. Ama seninle ilgisi yoktu."

Kız, sahte bir dehşetle elini göğsüne bastırdı. "Oh hayır. 'Sen değilsin, ben' lafı değil. Lucas Wainright, beni öldüreceksin."

Kısa, keskin, gerçek bir kahkaha attı. "Tamam, evet, o laf tam bir ölümcül laftı. Ama artık aştım."

"Oh, gerçekten mi? Yani şimdi senin bir sonraki öpücüğünü beklemem mi gerekiyor?"

Yüzünde beliren kendini beğenmiş gülümseme, karnında bir sıcaklık hissettirdi. "Oh evet. Hiçbir zorunluluk yok."

Yavaşça ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı. Enerjisindeki ani değişiklik, kalp atışlarını hızlandırdı. Gözlerindeki niyeti fark etmek için yeterli zamanı vardı, ama o, sandalyesini kendine doğru çevirip ellerini kolçaklara koyarak onu vücuduyla kapattı. Bacaklarının arasında sıkışmış, kalbi üç kat hızla atıyordu.

İstese kaçabilirdi. Ama istemiyordu.

Kafasını eğdi, dudakları kıvrıldı. "Şimdi bunun iyi bir öpücük olduğunu kanıtlayacak mısın? Buyur, sevgilim. Göster bakalım ne yapabilirsin."

O eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi — onu titretmek için tüy kadar hafif bir dokunuş. O hafifçe nefesini tuttu ve o alçak ve derin bir kahkaha attı.

Ağzı, kadının çenesinin kenarını yavaşça ve alaycı bir şekilde okşadı. Nefesi kadının cildinde ılık bir esinti yarattı, dudakları kadının dudaklarına tekrar hafifçe değdi ve fısıldadı, "Kıpırdama."

Nazikçe bileklerini tuttu, ellerini sandalyenin kolçaklarına geri koydu ve kendi elleriyle tuttu. Sonra onu öptü.

Sıradan bir öpücük değildi. Keşif amaçlı da değildi.

Bu derin bir dalıştı — ateş, açlık ve kısıtlama, uzun, yıkıcı bir öpücükte çarpışıyordu. Dili, dudaklarının kenarından kaydı

ve dudaklarını ayırdığında, hemen orada, onu sahipleniyordu. Tadını alıyordu.

Kahve ve krema.

O, kutlama gibi tadı vardı.

Sonunda geri çekildiğinde, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Alnını alnına dayadı.

"Hala bunun bir zorunluluk olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kız gözlerini yavaşça açtı, sersemlemiş bir halde. "Tereyağlı krema tadı mı aldım?"

O sertleşti ve geri adım attı. "Evet."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Demek partiye gittin."

Kollarını kavuşturarak savunmaya geçti. "Doğum günün kutlu olsun demek için uğradım."

"Yani kek için gizlice içeri girdin demek." Kız, çocuğun koluna hafifçe vurdu. "Soğuk ve mesafeli davranıyorsun ama içten içe yumuşak kalpli birisin."

O homurdandı ve yüzünü çevirdi, yanaklarının kızardığı belliydi.

Ona biraz zaman tanıdı, sonra konuyu değiştirdi. "Baban bu takımı sıfırdan kurdu. Nasıl başardı? O zamanlar gelişmiş analizler yoktu."

Lucas iç geçirdi. "Her şeyi kazanamadı. Her zaman çok yaklaştı ama başaramadı. Yine de, bizim şimdiye kadar daha ilerlemiş olmamızı bekliyordu."

"Planları neydi?"

Pencereye doğru yürüdü, kollarını kavuşturup dışarıya baktı. "Bana hiç söylemedi."

"Ama sen hep buradaydın," dedi kadın nazikçe. "Ben sadece..."

"Yanlış varsaydın," diye kesti adam, sesi gergin. "Ona bunun bir parçası olmak istemediğimi söyledim.

istemedim. Başka bir şey istedim." Kız şaşkınlıkla

gözlerini kırptı. "Ne istemiştin?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen aptalca bir şeydi. On sekiz yaşımdaydım."

Kadın yaklaşarak, "Ben de Miss Amerika olmak istememiştim" dedi.

Adam döndü, bir kaşını kaldırdı. "İkinci oldun, değil mi?" "Bunun için çalıştım. İstediğim için değil. Ailem istediği için." Sesi sertleşti. "Her dakikasından nefret ettim.

Sahte gülümsemeler, mayo değerlendirmeleri, erkeklerin sana ta takılmış şişme bebek gibi bakması. Çok aşığlayıcıydı."

Lucas, ellerini ceplerine sokarak kredenzaya yaslandı. "İtiraf ediyorum, senin sadece güzel bir yüz ve ailesi olan bir işin olduğunu düşünmüştüm."

"Ama sonra MBA yaptığımı öğrendin."

"Senin bir imajdan daha fazlası olduğunu fark ettim."

"Peki, dudak parlatıcısının ötesini görebildiğin için teşekkür ederim," dedi kadın ciddi bir ifadeyle. "Ama inan bana, işimi yapamasam babam beni yanında tutmazdı."

"Şu anda bile mi? Yaptığın değişikliklere rağmen mi?"

"Belki de. O mutlu değil."

"Hiç mutlu oldu mu?"

Omuzları gevşeyerek güldü. "Hayır. Dünya Şampiyonası'nı kazansak bile, koşu bazları hakkında şikayet ederdi."

Lucas omuz silkti. "Önemli değil. Uyum sağlamazsa takımı kaybeder."

"Sen söyle de gör."

Kadın onu dikkatle süzdü. "Baban şimdi seninle gurur duyardı sence?"

Yüzü kapandı. "Bilmiyorum. Belki bunu ihanet olarak görür. Onunla çalışmayı reddettim ve şimdi lig için çalışıyorum."

"Gurur duyardı," dedi kız yumuşak bir sesle. "Bu takımı kurtarmaya yardım ediyorsun." "Onu elinden alan adamla çalışarak mı?" dedi Acı bir şekilde.

"Seamus'un çaldığına gerçekten inanmıyorsun." "İnanmıyorum mu?"

Kadın bir adım yaklaştı. "Konuşan Miranda, kızın mı, yoksa patronun mu?"

"İş dünyası acımasızdır," dedi. "Duyguların yeri yoktur."

"İşte burada yanılıyorsun. Babam bana işin öncelikle insanlarla ilgili olduğunu öğretti. Zor kararlar mı? Elbette. Ama kârın arkasında insanları unutmamalısın."

Lucas'ın çenesi sıkılaştı. "Öyleyse neden çalışanların sana söylediklerini neredeyse hiç uygulamıyor? Neden Seamus'un dönüp onları kurtarmasını bekliyorlar?"

"Çünkü ben farklı liderlik yapıyorum. *Dinliyorum.*"

"Bu liderlik değil," dedi. "Bu savaş alanında demokrasi. Sana bir general lazım."

Kadın onun yüzüne yaklaştı. "Yoksa ne olur?"

Adam ellerini kaldırdı. "Sadece şunu söylüyorum: kimse fısıltıları dinlemez. Emirleri dinlerler."

Omuzları çöktü. "Yani benimle aynı fikirde değiller. Beni saygı duymuyorlar."

Ağır ağır sandalyesine oturdu ve monitörüne bakakaldı.

Lucas ona doğru yürüdü ve masasının kenarına oturdu. "Onlar hala Seamus'u lider olarak görüyorlar. Lider olmak ister misin? Seslerini duyur."

Ona baktı.

"Artık oyalanmak yok," dedi.

Lucas kaşlarını kaldırdı.

Ayağa kalktı. "Bavullarını topla, Wainright. Florida'ya gidiyoruz."

Bölüm On Üç

Kendime not: Asla, ama asla bahar tatilinde Florida'ya seyahat rezervasyonu yapma. Bir daha asla.

Havaalanı insan hayvanat bahçesine dönmüştü: dirsek dirseğe kaos, ağlayan çocuklar, birisi TikTok videolarını son ses açmış, Auntie Anne's pretzel kuyruğu ise nedeni anlaşılmaz bir şekilde uzamıştı. Bagaj alım yeri tam bir karmaşaydı ve kiralama kontuarı, yanan bir DMV'nin tüm cazibesine sahipti.

Sonra son darbe geldi: Rezerv ettiği orta boy SUV, park yerinde kalan son araca indirgenmişti. İçinde palyaço arabası orgisi yapılmış gibi görünen bir POS Hyundai. Zemin kumla kaplıydı, camlarda güneş kremi lekeleri vardı ve havada kötü bir anı gibi peynirli patates kızartması kokusu dolaşıyordu.

Lucas bir bakış attı ve başını eğdi. "Biliyor musun Miranda, biraz daha iyi bir araba alabiliriz."

O gözlerini devirdi. "Gir şu lanet arabaya."

O sadece alçak, zengin ve sinir bozucu bir kahkaha attı ve bir şekilde yolcu koltuğuna sıkıştı. 1,88 metre boyundaki zayıf vücudunun ağırlığıyla araba gıcırdadı ve koltuğu sonuna kadar geriye itti. Ama bu da yeterli değildi.

Dizüstü bilgisayar çantasını ve acil durum için ayakkabılarını şaka gibi bir bagaja tıkıştırırken homurdandı. "İlk kez bir erkek sürmek için ısrar etmedi."

"Sanırım deneseydim hayatta kalamazdım," diye cevapladı adam, uzun bacaklarını direksiyonun altına garip bir şekilde sıkıştırarak sırtarak.

Kapıyı sertçe kapattı, siniri tavan yapmıştı. Anahtarları ayaklarının arasına düşürdü ve küfrederek eğilip aramaya başladı, ama kafasını direksiyona çarptı. "Bu çok saçma. Ben lanet olası başkanım ve bu utanç içinde ofise gideceğim.

Ofise bu utanç verici halde mi gideceğim? Bana nasıl saygı duyacaklar?"

Takımının, kumla kaplı bu felaketten çıkmasını izlediğini hayal edince midesi bulandı. Mustang'iyile gelmeliydi. Uzun yolculuklar için ideal değildi, ama en azından onurunu yerle bir etmezdi.

Lucas anahtarları iki parmağıyla bir ödöl gibi tuttu. "Önemli olan nasıl başa çıktığın. Bunu bir güç gösterisi olarak gör. Gülüp geç, onlar da sana uyacaktır. Sen boktan işleri parlaklığa dönüştüren bir havaya sahipsin."

Ona şüpheyile baktı, kendinden emin tavrı hem sinir bozucu hem de garip bir şekilde güven vericiydi. Sonra anahtarları elinden kaptı, parmakları avucunda bir sıcaklık hissettirecek kadar uzun süre onun parmaklarına değdi. "Her neyse."

Adam geriye yaslandı, ya da yaslanmaya çalıştı, omuzları dar alanda sıkıştı, kız arabaya binerken uylukları birbirine değdi. Bunun kazara olduğunu iddia edecek kadar yer yoktu.

"Cesur ol," dedi, sesi alçak ve çekik. "İçindeki kötü kızı ortaya çıkar. Orası senin evinmiş gibi gir ve şakayı anlamayanlara acıma."

Kız şaşkın bir kahkaha attı. "Kötü kızlar o adamlardan daha kolay olurdu."

"Aynen öyle." Ona yan gözle baktı, soğuk görünüşünün arkasında sıcak ve tembel bir şey parıldıyordu. "Şimdi, kan dolaşımım tamamen durmadan yola çıkalım."

"Tamam." Koltuğunu ayarladı ve dizleri direksiyona çarptığında tısladı. Her şey rahatsız ediciydi. Sıkışık. Çatışmacı.

Yine de, aralarındaki gerilim, paylaştıkları alanda kaynıyordu —söylenmemiş, inkar edilemez.

"Şunu bitirelim," diye mırıldandı.

Ama ağzının kıvrımlarından, her saniyenin tadını çıkardığına dair içini kemiren bir şüphe duyuyordu.

Sonunda, duvardan duvara uzanan trafik ve yarı çıplak bahar tatilcileriyle dolu okyanusu aşır çıkabildiklerinde, Miranda'nın keyfi tamamen kaçmış, karanlık ve ekşi bir hale gelmişti. Havaalanındaki kalabalık, bagaj alım yerinde bağırarak çocuklar ve kırk dakikadır önünde bekleyen adamın Axe vücut spreyi kokusu onu sinirlenmişti. Güneş kremi ve bayat patates kızartması kokan ekonomik arabaya kızgındı.

Ama en çok da, gerçek işinden alınıp, bir grup yetişkin insanı lanet olası işlerini yapmaya ikna etmek için buraya gelmek zorunda kaldığı için sinirliydi.

Babası bunu yapmak zorunda kalmazdı. Seamus Callahan konuştuğunda, insanlar onun sözleri kanunmuş gibi dikkatlerini ona verirlerdi ve sorgulamak söz konusu bile olmazdı. Soru yoktu. Tartışma yoktu. Pasif-agresif gecikmeler veya görmezden gelinen notlar yoktu.

Onlar atlardı. Ve havada uçarken ne kadar yükseğe atlayacaklarını sorarlardı.

Sinirli bir hareketle arabayı park etti, nefesini keskin ve düzensiz bir şekilde verdi. Parmakları, sanki onu kişisel olarak ihanet etmiş gibi direksiyonu sıktı.

Lucas uzanıp elini onun eliyle kapattı, dokunuşu sıcak ve sakinleştiriciydi. "Belki yürüyüş iyi gelir. Bacaklarımızı açalım. Rahatlayalım. Nefes alalım."

"Ben gayet sakinim."

"Tabii tabii," dedi Lucas kuru bir şekilde, parmaklarını tek tek açarak. Elini gereğinden fazla tuttu, başparmağıyla elinin sırtını yavaş ve sabit bir hareketle okşadı.

Kalbi hızla çarptı — aptalca, uygunsuz bir kimya — ve elini çekerek geri çekti. "Lanet olsun. Bana hiç saygıları yoksa, onları nasıl ikna edip benim dediğimi yapmalarını sağlayabilirim?"

Omuzlarını silkti, her zamanki sinir bozucu rahatlığıyla. "Baban bunu nasıl yapardı?"

Ona dönüp öfkeyle baktı. "Cidden Seamus'u örnek almamı mı istiyorsun? Egosu ve puro içen maço tavırlarıyla bu ekibi batıran adam mı?"

"Sonuç aldığını söyledim," dedi Lucas, sesinde ince bir nüans vardı. "Senin onun gibi olman gerekmiyor. Sadece, insanları harekete geçirdiğini söylüyorum."

"Onların maaşlarını o ödüyor."

"Sen de öyle," dedi Lucas, kaşlarını kaldırarak. "Teknik olarak. Ama artık sorumlu sensin, Miranda. Onların saygısını mı istiyorsun? Arkadaşları olmaya çalışmayı bırak. Buraya balo kraliçesi olmak için gelmedin. Buraya lanet olası bir şampiyonluk kazanmak için geldin."

Aşağı dudağını ısırdı, öfke ve isteksiz bir kabul arasında kalmıştı. Gerçek şu ki, o babası değildi ve olmak da istemiyordu. Prada giysili bir mafya patronu gibi etrafta dolaşıp ultimatolar veren biri değildi.

Ama nazik olmaya çalışmak da işe yaramamıştı.

Ekip ona tepki vermiyordu. Toplantılara katılmıyorlardı. İşbirliğine yanaşmıyorlardı. Değişiklikleri uygulamaya çalışırken adeta kanını akıtan Cole'a bile. İnatçı gurur ve pasif direnişten oluşan bir duvar gibiydiler. Onlarla çalışmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sürekli o duvara tosluyordu.

Belki de yıkma zamanı gelmişti.

Lucas haklıydı, lanet olsun ona. Zor kısmı çok uzun süre babasına bırakmıştı. Babası onun yapamayacağını düşündüğü için değil. O ısrar etmediği için.

O gücü almamıştı. Bu yüzden babası elinde tutmuştu. Artık bu sona ermişti.

Aniden kararlı bir şekilde arabanın kapısını açtı, Florida'nın sıcağı yüzüne çarptı. Ayağa kalkarken inledi ve omurgası keskin bir sesle çatırdadı. "Tanrım, Rice Krispies kutusu gibi ses çıkarmak için çok gencim."

Lucas yanına çıktı, uzun boylu vücudu bu yapışkan otoparkta ya da bu konuşmada hiç yakışmayan kedimsi bir zarafetle açıldı. "İşte bu ruh," dedi, bakışları bir saniye fazla üzerinde kaldı.

O bunu fark etti. Hissetti. Aralarında yine o farkındalık, nemli havayı daha da yoğun hissettiren, düşük ve sıcak bir uğultu vardı.

Ona güvenmiyordu, henüz değil.

Ama kendine güveniyordu.

"Kazanmamız gereken bir sezon var," dedi kararlı bir sesle, arabanın kapısını arkasında çarparak kapattı.

Ve bu sefer, rica etmiyordu.

Miranda konferans odasının arkasında oturuyordu, sırtı dik, parmakları koltuğun kolçaklarına kıvrılmıştı. İki mucize ikiz — aynı düğmeli gömlekleri giymiş istatistik dehası — ve Cole, her slayt bir öncekinden daha fazla veri içeren sunumlarını yaparken, o ifadesiz bir yüzle oturuyordu. Amaç? Koçları geçmişte yaşamayı bırakıp günümüze adım atmaya ikna etmek.

Lucas sağında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, keskin ve okunaksız bir bakışla izliyordu. Jason diğer yanında sessiz ama dikkatli bir şekilde duruyordu. Stratejik bir toplantıdan çok, yavaş ilerleyen bir rehine pazarlığı gibi görünen bu olaya sessiz tanıklar.

Analitik ekibi, sakın bir hassasiyetle rakamlar ortaya attı: atış çerçeveleme verimliliği, yerden topu vurmanın faydaları, savunma değişikliklerinin optimal kullanımı. Her şeyi ayrıntılı olarak açıkladılar: üsse ulaşın, koşu üretimini bastırın, akıllı atışlar yapın. Net ve mantıklıydı. Ancak kişisel değildi ve kesinlikle odadaki kişileri ikna etmiyordu.

Masada, koçluk ekibi her maddeyle birlikte daha da soğuklaşıyordu. Kollar kavuşturulmuş, kaşlar çatılmış, taş gibi yüzler, donuk gözler. Baş sallama yok, tepki yok. Yıllardır "kendi yöntemleriyle" çalışmanın getirdiği, zar zor gizlenen bir kızgınlık. Cole'un sesi titremeye başladı. İkizlerden biri gergin bir şekilde hareket ederek partnerine baktı.

Odanın sıcaklığını değiştirme zamanı.

Miranda yavaşça koltuğundan kalktı. Sandalyenin yerden kalkarken çıkardığı ses, sessizliği yırtarcasına yankılandı. Herkes başını çevirdi. Konuşmalar yarıda kaldı. Miranda, savaş davulu gibi ritmik sesler çıkaran topuklarıyla, kararlı bir zarafetle ilerledi.

Tek kelime etmedi. Etmesine gerek yoktu. Lucas'tan öğrendiği bir şey vardı: Güç bağırarak zorunda değildi. Bazen, sadece odaya girerdi.

odaya girerdi.

Cole ve ikizlerin garip bir şekilde durduğu ön tarafta durdu. Tek bir baş hareketiyle onları gönderdi. Onlar yerlerine döndü. O ayakta kaldı, omuzları gevşek, kolları yanlarında, bakışları odayı bir generalin askerlerini teftiş eder gibi tarıyordu.

Sessizlik derinleşti. Artık düşmanca değildi, başka bir şeydi. Dikkat. Merak.

"Hangi takımlar bu stratejileri uyguladı?" diye sordu, sesi net ve kararlıydı. "Playofflara kalabildiler mi?"

Cole hemen cevap verdi. "Hepsi." "Peki ya başaramayanlar?"

"Burada orada iyi sezonlar geçirebilirler," diye cevapladı, "ama playofflara nadiren kalırlar. Genellikle, kazanmak için para harcamak zorundadırlar."

Analitikçilerden biri araya girdi. "Neredeyse her takım bu tekniklerin bazılarını kullanıyor: belirli vurucular için pozisyon değişiklikleri, eğilimlere göre uyarlanmış atış stratejileri."

Kadın menajere döndü. "Sam, bunlardan herhangi birini uyguladık mı? Vuruş değişiklikleri, yer topu atışları, çift oyunlar?"

Omuzlarını silkti, kolları hala bir kale gibi göğsünde kavuşturulmuş haldeydi. Ama sinirlenmedi. Henüz değil. "Tabii, bazılarını kullanıyoruz. Ama bu adamlar her vurucuya göre pozisyon değiştirmemizi istiyorlar. Rakamlara güvenmemizi. Beyzbol öngörülebilir bir spor değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Yani bir vurucu, atıştan bağımsız olarak topun nereye gideceğini seçebilir mi?"

Sam hafifçe kıpırdadı. "Şey... sayılır."

"Çok fazla kontrol etmeye çalıştıklarında daha çok strikeouts yapıyorlar," diye ikizlerden biri nazikçe ekledi.

"Ve vuruş kaçırmak," diye devam etti Miranda, Sam'in gözlerine bakarak, "bazada koşucu olmaması anlamına gelir. Koşma yok. Galibiyet yok."

Odayı geçip masanın başına oturdu. "Beyler, biz diğer takımdan daha fazla koşu yaparak kazanırız. Ve akıllıca oynayarak onların koşmasını engelleriz. All-star oyuncularını alamayan takımlar hala kazanıyor, çünkü uyum sağlıyorlar. Biz uyum sağlamıyoruz. Bu değişmeli."

Hafifçe öne eğildi, sesi alçak ve sabitti. "En iyi oyuncularını alamıyoruz. Öyleyse neden elimizdeki tüm araçları kullanmıyoruz? Neden işe yaradığı kanıtlanmış şeyleri kullanmıyoruz?"

Bu sözler odanın ortasına taş gibi düştü — sert, evet. Ama dürüst. Sesi hiç yükselmedi, ama her hecesinde ağırlık vardı. Çelik ve kesinlikten oyulmuş gibiydi.

Sam gözlerini kırptı. Diğerleri yerlerinde kıpırdadı. Kimse onun gözlerine bakmadı.

Lucas'ı tekrar çağırdı ve bekledi. Sessizliğin yüksek bir ip gibi uzamasını bekledi. Kıpırdamadı. Onları kurtarmadı.

Tik. Tak.

"Hala bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Sam sonunda.

"Neden?" diye sordu, odaklanarak. "Beni ikna et. Çünkü sana yeni oyuncular bulamam. Elimizde olan bu. Peki, nasıl kazanmayı planlıyorsun?"

O yüzünü buruşturdu. "Daha fazla home run vuruşçusu lazım."

Cole ağzını açtı ama Miranda elini kaldırarak onu susturdu. Ona bakmadı bile. "O bir sayı eder. Trafiğe ihtiyacımız var, koşucuların üsse gelmesi lazım. Güçlü vurucular mı? Onlar daha çok strike atar."

Sam'in dudakları seğirdi. "Evet, Friar bilir."

Jason boğazını temizledi. "Vurucu olarak pozisyon değişikliğinden nefret ederdim. Çoğu topum sağ tarafa giderdi. Pozisyon değiştirdiklerinde ortalamam yetmiş beş puan düştü. Çitlere vurmaya çalışmak durumu daha da kötüleştirdi."

Sam ona baktı. "Bütün bunlara katılıyor musun?"

Jason omuz silkti. "Kabul etmekle alakası yok. Sonuçlarla alakalı. Lig değişiyor. Küçük pazar takımları akıllı oynadıkları için hakimiyet kuruyorlar. Değişmezsek, işimiz biter."

Sam koşlarına baktı. Biri çenesini kaşıdı. Diğeri eğildi.

Mel Bridges ilk konuştu. "Patterson bu bahar çok iyi oynuyor. Topu yüksek. Ona daha fazla iki dikişli top attırırsak, daha fazla yer topu alırız."

"Doğru pozisyon alırsak onu destekleyebiliriz," dedi Sam yavaşça. "Çocuğun özgüvenine yardımcı olabilir."

"Prosser de daha iyi bir savunma yakalayıcısı. Patterson'ın yeni açığına alışmasına yardımcı olur," diye ekledi başka bir koç.

Miranda gülümsemesini sakladı, ama Lucas'ın onaylayan bakışını kaçırmadı. Artık sadece dinlemiyorlardı, tartışmaya katılmışlardı.

Sonra Sam, beklediği soruyu sordu.

"Açılış gününe iki haftadan az bir süre kaldı. Bunu başarabilir miyiz?"

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Miranda, sesi bir tokmak gibi. "Her şeyimizi ortaya koyacağız." Her birinin gözlerine tek tek baktı, kararlı ve sarsılmaz bir bakışla. "Yalnız değilsiniz. Cole'a tam desteğim var. Size de öyle. Ama ilerlemek için başka yolumuz yok."

Sam bir kez başını salladı. "Tamam. Henüz ikna olmadım, ama bir deneyeceğiz.

Sırada ne var?"

Miranda ayağa kalktı ve bu sefer herkes de onunla birlikte ayağa kalktı. Şaşkınlığını belli etmedi, ama havada ince bir değişiklik hissetti. Saygı. Belki de otorite.

"Detayları sana ve Cole'a bırakacağım," dedi. "Ama denemeye hazır olduğunuz için teşekkür ederim."

Orayı kendi eviymiş gibi çıktı, ki sonunda

Dışarıda güneş göz kamaştırıyordu. Kapı arkasından kapandı ve Lucas olduğunu bilmek için bakmasına gerek yoktu. O da ona yetiştiğinde döndü ve düşünmeden kollarıyla ona sarıldı.

"Başardık!" diye fısıldadı, nefesi kesilmişti. "Bizi dinlediler."

Onu sıkıca sarıp, kulağına boğuk bir sesle fısıldadı. "Hayır. Sen başardın.

Sen sormadın. Sen yönlendirdin. Onlara başarısız olma şansı vermedin."

Gülümseyerek, kızarmış yüzüyle gözlerine bakacak kadar geri çekildi. "Ve onlar pes etmedi."

"Onlara kalmak için bir neden verdin."

O, baş döndürücü bir dansla ondan uzaklaştı, saçları güneş ışığını yakaladı. "Tanrım, bu gerçekten oluyor. Bir şansımız var."

Lucas onu izledi, gülümsemesi hafif ve anlamlıydı. Bakışlarında hayranlık vardı ve altında daha tehlikeli bir şey. Sıcak bir şey. Erkekçe. Odaklanmış.

Bunu karnının derinliklerinde hissetti. Sadece görülmemiştii. İsteniyordu.

"Takımla tanışma zamanı," dedi, sesi tekrar sakinleşmişti.

Ama bu sefer gülümsemesi tamamen kendinden emindi ve belki biraz da yaramazdı.

Lucas geride kaldı, rahat bir duruşla sığınakların hemen ötesindeki çelik direğe yaslanarak Miranda'nın antrenman sahasını sanki kendi sahnesiymiş gibi kullanmasını izledi.

Oyuncuların arasında rahatça dolaşıyordu; el sıkışıyor, gülümsüyor, birinin omzuna nazikçe vuruyor, bir diğerine şakacı bir şekilde dürtüyordu. Bazıları onu zaten tanıyordu, tanımayanlar ise onun sıcak ses tonu ve her biri için hazırladığı kişisel yorumlarla çabucak etkileniyordu. Ailelerini, memleketlerini, üniversite istatistiklerini hatırlıyordu. Notlar yoktu, kulağına fısıldayan asistanlar yoktu. Sadece o ve insanlara kendilerini önemsenmiş hissettirme konusunda inanılmaz yeteneği vardı.

Ve etkisi hissedilebilirdi.

O yaklaştığında oyuncular dik durdu. Koçlar soyunma odasındaki konuşmalarını yumuşattı. Ayaklarının yanına tek bir tükürük bile düşmedi. Cinsel çekiciliği inkar edilemezdi — alçakgönüllü, kendinden emin, gösterişli değil ama her zaman mevcut — ve yine de kimse çizgiyi aşmaya cesaret edemedi. Ona saygı duyuyorlardı.

Lucas, bir scout'un söylediği bir şeye güldüğünü izledi, başı geriye doğru eğilmiş, saçları Pantene reklamındaki gibi öğleden sonra güneşini yakalıyordu. Gerçekten eğleniyordu. Ve bunu daha önce de görmüştü — ofis çalışanlarında, kulüp yöneticilerinde, stajyerlerde. Hepsine aynı şekilde davranıyordu. Onlar önemliymiş gibi. Oraya aitmiş gibi.

Bu yetenek — çok nadir görülen bir şeydi.

Ama bu cazibenin altında çelik gibi bir irade vardı. Sadece bir saat önce, başarısız olmasını isteyen koçlarla dolu bir odaya bakmıştı. Flört etmemişti. Yumuşamamıştı. Gerçeklerle, mantıkla, otoritesiyle ve kendine güvenle konuşarak emirler vermişti. Meydan okunduğunda gözünü bile kırpmamıştı. Görmezden gelindiğinde geri adım atmamıştı.

Muhteşemdi.

Babasının gölgesinden sadece birkaç hafta uzak kalmış ve dönüşmüştü; daha güçlü, daha keskin, daha kendisi olmuştu. Lucas onu bir zamanlar, gülümsemesi ve tasarımcı elbiseleriyle halkla ilişkiler felaketlerini yumuşatmak için işe alınmış, cilalı bir sözcü olarak görmüştü.

Bunu beklemiyordu.

Belki de Georgia Şövalyeleri'nin bir şansı vardı.

"Oldukça etkileyici, değil mi?" Cole'un sesi, adam yanına gelip kollarını kavuşturarak Miranda'ya bakarken düşüncelerini böldü. "Onun konumundaki çoğu kadın, kanıtlamak için her şeyi yapan sert kadınlar olur. Miranda öyle değil. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilmiş gibi liderlik yapıyor."

"Peki ya sen?" Lucas, sözleri ağzından çıkmadan önce sordu.

Cole kuru bir kahkaha attı. "Hayır. Aramızda hiç öyle bir bağ olmadı. O benim tipim değil."

"O herkesin tipi," diye mırıldandı Lucas, bakışları hâlâ ona

Cole hemen cevap vermedi. Sonra, anlamlı bir şekilde, "Onu . Peki ya sen? Callahanlara saygı duyuyor musun?"

Lucas yavaşça döndü, ses tonundaki değişiklik üzerine bir kaşını kaldırdı. "Beni uyarıyor musun, Hammonds? Babası yokken kendini onun kişisel koruması mı ilan ediyorsun?"

"O savunmasızken ona zarar vermediğinden emin oluyorum."

Sığınaktan bir kahkaha patladı. Miranda'nın kahkahasıydı. Parlak. Pişmanlık duymadan. Lucas alaycı bir gülümseme attı. "Bana kırılğan gibi gelmiyor."

"Bu bir maske," dedi Cole sessizce. "Babasına çok bağlıdır. Her zaman öyleydi. Bu yüzden bu takımı düzeltmek için kendini paralamaktadır. Knights onun için sadece bir iş değildir. Onlar onun ailesi gibidir. Ve benim bakış açımdan, sen onun değer verdiği bir şeyi hedef alıyorsun. Hem de çok."

"Ben buraya bir şeyi yıkmaya gelmedim," dedi Lucas, sesindeki keskinlik artarak. "Ben buraya düzeltmeye geldim. Senin gibi."

Cole'un gözleri kısıldı. "O zaman neden farklı bir oyun oynuyormuşsunuz gibi geliyor?"

Lucas direği itti ve göğsünde kaynayan öfkeyi dışa vurdu. "Çünkü sen şüpheci bir pişsin. Ama merak etme Hammonds, sen galibiyetleri hallet. Ben kendi amaçlarımı hallederim."

Sahaya doğru yürüdü, tebeşir tozuyla kaplı çimleri keserek tümseğе doğru ilerledi. Miranda'nın yanında genç bir atıcı duruyordu, hatırladığı kadarıyla Cody Patterson, heyecanla bir tutuş gösteriyordu. Miranda topuklu ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayakla lastik üzerinde duruyordu, ayak parmakları sanki oraya aitmiş gibi toprağа kıvrılmıştı.

"Böyle mi, Cody?" diye sordu, topu beceriksizce tutarak.

Çocuk gülümsedi. "Evet. Şimdi son anda bileğini kır. Böyle."

Miranda hareketi taklit etti ve topu attı. Top, çömelmiş yakalayıcının yirmi fit önünde yere düştü. Miranda kahkahayı patlattı ve Cody de ona katıldı, gülümsemesi Lucas'ın hoşuna gitmeyecek kadar uzun sürdü. Çok yakın duruyordu, parmakları Miranda'nın koluna, sırtına, kalçasına değiyordu.

—ince, ama fark edilebilir. Alaycı ses tonu. Bakışlarındaki ateş.

Lucas'ın çenesi seğirdi. Düşük ve istemsiz bir şekilde homurdandı.

Miranda döndü, kaşları kalktı. "Oh! Lucas, gel Cody Patterson ile tanış."

"Onu tanıyorum," dedi Lucas, sesi kesik kesik. "Tekniklerine odaklanması gereken, derslerde flört etmemesi gereken, yükselen yıldız atıcın."

Mel Bridges, çağırılmış bir iblis gibi ortaya çıktı. "Bayan Callahan. Patterson. Atışlarınızı çalışmanız gerekmiyor mu? Daha fazla iki dikişli atış görmek istiyoruz. Prosser bekliyor."

Cody, Miranda'ya göz kırptı. *Göz kırptı.*

"Görüşürüz, Bayan Callahan. Merak etmeyin. Kolum altın gibi. Bu yıl şampiyonluğu eve götüreceğiz."

Lucas mırıldandı, "Lanet olası serseri." Miranda sıırttı. "Kıskandın mı?"

Lucas ona ifadesiz bir bakış attı. "Ondan mı?"

Miranda yaklaşarak, gözlerinde eğlence parıldayarak Lucas'ın koluna dokundu. "Her zaman görünüşe göre yargılayamazsın. Bazen beklenmedik kişilerde gerçek yetenek vardır. Hatta kendini beğenmiş yirmili yaşlarındaki gençlerde bile."

"Ya da bir güzellik kraliçesi," dedi Lucas yumuşak bir sesle, onun bakışlarını yakaladı.

Kız bir saniye durakladı, aralarındaki hava tel gibi gerilene kadar. "Haklısın."

O uzaklaşmadan elini tuttu. "Bugün ekibi yeterince karıştırdık. Otele gidip akşam yemeği yiyelim mi?"

Kız başını eğdi, dudakları kıvrıldı. "İkna edilebilirim. Bir yer var mı?"

Bir Jeep gürültüyle geçti, içinde üniversiteli gençler viral bir remiksin yarı anlaşılır sözlerini haykırıyor ve pencereden teneke kutuları dışarı atıyorlardı.

Miranda yüzünü buruşturdu. "Lütfen, Tanrım. Sessiz bir yer olsun. Bunu söylediğime inanamıyorum ama artık bu tür şeyler için resmen yaşlandım."

Lucas güldü. "Merak etme. Tam olarak nereye gideceğimizi biliyorum."

Ve o, çıplak ayakla ve ıslıl ıslıl parlayarak onun rehberliğinde sahadan çıkarken, elini hala hafifçe tutarken, çok iyi farkındaydı: bu artık iş değildi.

Bu kişiseldi.

Bölüm

On Dördüncü

Lucas, Miranda'ya muhteşem bir sahil evinin önüne park etmesini söyledi. Eski Güney zarafetini şık sahil tasarımıyla birleştiren, parlak beyaz, üç katlı bir malikaneydi. Evi çevreleyen verandalar, okyanusu çerçeveleyen devasa pencereler ve önündeki palmye ağaçlarından sarkan İspanyol yosunları, lüks seyahat bloglarından çıkmış gibi görünüyordu. Aile yemekleri için değil, şampanya eşliğinde brunch ve hafif caz için bir yerdi.

Lucas, annesinin burada tek başına nasıl yaşadığını hala anlayamıyordu. Ama evin her yerinde Savannah'nın izleri vardı —mavi-beyaz saksılar, verandadaki antika fenerler, kapıdaki krep mirtleri. Annesi burayı ev gibi hissettirmek için tasarlamıştı ve annesinin anlattıklarına bakılırsa, başarmıştı.

Miranda eve bakarak kaşlarını çatarak şaşkınlıkla sordu. "Benim aklımdaki bu değildi."

"Sessiz bir yer istediğini söylemiştin," diye hatırlattı Lucas nazikçe. "Burası annemin evi. Akşam yemeğini burada yiyeceğiz."

"Bir restorana falan gideriz diye düşünmüştüm," dedi, sesi inanamama ile düz bir tonda. "Böyle değil."

Omuz silkti ve kemerini çözdü, sesinde pişmanlık yoktu. "Onun plajı özel. Sarhoş bahar tatilcileri yok, çatı barlarından yankılanan kötü karaoke yok. Sadece dalgalar ve verandada bir kadeh şarap."

Yavaşça gerinerek arabadan indi, Hyundai'nin tavanına kafasını çarpmamaya dikkat etti, sonra etrafında dolaşarak kızın kapısını açtı. Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptı, o kadar uzun süre tereddüt etti ki, adam onun bir güç gösterisi yapıp bu jesti reddedeceğini sandı.

Ama sonra parmakları onun parmaklarının arasına kayd ve o da ona yardım etti. Cildi sıcaktı, avuç içi pürüzsüzdü. Temas, kolundan

bir elektrik akımı gönderdi.

Onu bırakmadı.

Bunun yerine, elini kadının bileğine doladı ve onu bir adım kendine doğru çekti. Kadın sendeledi, ama yine de hafif ve zarıftı, diğer elini adamın göğsüne bastırarak dengelendi.

Aniden, göğüsleri birbirine değdi, yüzü onun yüzüne doğru eğildi. Parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakındı - narenciye ve vanilya ve hafifçe vahşi bir koku. Gözleri, temkinli ama meraklı bir bakışla onun gözlerini aradı, tereddüt içinde gizlenen bir sıcaklık parladı.

Ona tereddüt etme zamanı vermedi.

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıyla kapattı.

Kız şaşkınlıkla nefes aldı, ama dudakları neredeyse anında yumuşadı, sanki bunu bekliyormuş gibi onun için açıldı. Adam öpücüğünü derinleştirdi, dilini yavaş, kasıtlı bir hareketle kızın ağzına soktu, onu sahiplenmek, ikna etmek ve çözmek için. Parmakları kızın omurgasını takip ederek yukarı kayd, fermuarını okşadı, sonra ensesini kavradı.

Kız boğazından düşük bir ses çıkardı — nefes nefese kalmakla inlemek arasında bir ses — ve eli onun gömleğini sıktı, tırnakları göğsünü okşadı, meme ucunun hassas çizgisini okşadı.

Onun ağzına doğru keskin bir nefes aldı.

Kız, umut dolu bir sesle kıkırdadı ve nefes almak için geri çekildi. Dudaklarını yalarken gözleri parladı; tembel ve kışkırtıcı bir bakıştı. "Bu bitmedi, değil mi?"

Ona baktı, kanında arzu uğultusu vardı. "Daha yeni başlıyor."

Öpücük planlanmamıştı, hatta muhtemelen akıllıca da değildi, ama kendini durduramamıştı. Bir parçası, ona sadece yönetim kurulu odalarında emirler dağıtan şık bir yönetici olmadığını hatırlatmak istemişti. O, ona aitti. Ve flörtöz bir gülümseme ve aldatıcı bir bakışla oynayan, kendini beğenmiş bir çaylaktan daha iyisini hak ediyordu.

Henüz onun olduğunu bilmiyor olsa bile.

Elini tutup eve doğru götürdü, annesinin arka verandada ya da mutfakta otları doğramaya devam ettiğini ve ön pencereden bu gösteriyi izlemediğini umarak sessizce dua etti. Bunu pek iyi düşünmemişti. Vücudu heyecandan gerilmişti,

yarı sertleşmiş ve hiçbir şeyi gizlemeyen özel dikim pantolonun içinde giderek daha rahatsız hale geliyordu.

Ve tabii ki, tam o sırada ön kapı açıldı.

Annesi eşikte durmuş, gülümseyerek, Food Network şovlarındaki sunucular gibi kollarını açmıştı.

Lucas içgüdüsel olarak hareket etti, Miranda'yı bir kalkan ve dikkat dağıtıcı olarak hafifçe önüne koydu ve annesi akşam yemeğini değiştirip kaçmadan önce onları yürüyüş yoluna çıkardı.

Bir aile tuzağına giriyor olabilirdi. Ama tek başına girmeyecekti.

Miranda'nın yüzü öpücüğün etkisinden hala yanıyordu. Sıradan bir öpücük değildi, o öpücük. Yakıcı, sahiplenici, sözsüz bir hak talebiydi. Lucas onu ateşle ve kesin bir şekilde damgalamış, ona bakmaya cesaret eden herkese bir uyarı göndermiş gibi hissediyordu. Sanki.

O, iş ile zevki karıştıran türden bir kadın değildi, hele ki bir oyuncuyla hiç. Knights'taki erkekler ne kadar çekici veya yakışıklı olursa olsun - tamam, neredeyse süper kahraman seçmelerinden reddedilmişlerdi - o sporcularla çıkmazdı.

Mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyen erkekleri tercih ediyordu. Ya da daha iyisi, smokin. Bir bakışıyla odayı kontrol altına alıp, bir fısıltıyla sessizliğe boğabilecek türden erkekler. Terden çok sofistike olanlar. Ham havadan çok keskin zekalı olanlar.

Lucas'ı smokin içinde hayal etmek bile omurgasında bir titreme yaratıyor ve bacaklarını sıkıştırıyordu. Adam zaten şık bir takım elbise içinde yeterince tehlikeliydi. Resmi kıyafet içinde? Ölümcül olurdu.

Beynini başka bir şeye odaklamaya zorladı — Lucas'ı ve nefesini kesen, ayaklarını yerinden oynatan öpücüğü düşünmemek için her şeyi yapardı. Ama iş işten geçmişti.

Ve tabii ki, tam o sırada ön kapı açıldı.

Annesi orada duruyordu, kolları açık, gözleri bilmiş bir ışıltıyla parlıyordu.

Kahretsin.

Öpücüğü görmüştü. Ve şimdiden çöpçatanlığa başlamıştı.

Miranda tereddüt etti, ayakları süründü, ama Lucas'ın eli sırtında sağladı, onu ileriye doğru çekiyordu. Kaçış yoktu.

Trudy Wainright'ı görmeyeli yıllar olmuştu. Bir zamanlar, bu kadının kayınvalidesi olabileceğini hayal etmişti. O başka bir hayattı. Şimdi, bir zamanlar neredeyse ailesi olan birinin yanında nasıl davranacağını bilmiyordu.

Trudy onun yerine karar verdi ve Miranda'yı sıcak, güçlü ve Miranda'nın beklediğinden daha rahatlatıcı bir kucaklamaya çekti. Miranda'nın duvarları yarım saniye için yıkıldı, duyguları yüzeye çıkmak üzereydi — geçirdiği haftadan sonra çok yakındı.

Ayrıldıklarında Trudy onu kol mesafesinden inceledi, sempatik gözleri yumuşadı. "Miranda, tatlım, baban için çok üzuldüm. O ve annen nasıl? Arayacaktım ama hastanelerin ne kadar kaotik olduğunu biliyorum."

"Babam eve geldi. Muhtemelen annemi deli ediyordur. Yardımcı tutmuştum ama, şey... babam pek kolay bir hasta değildir." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve üçü de kahkahalarla güldüler. Seamus Callahan'ın kontrolcü ve sert kişiliği efsaneviydi.

Lucas'ın eli hafifçe sırtının alt kısmına bastırdı, başparmağı tembel, alaycı bir daire çizerek Florida sıcaklığına rağmen cildinde titremeye neden oldu. Tek istediği kapıyı kapatmak, onu kravatından yakalamak ve garaj yolunda başladıkları işi bitirmektir. Kendinden emin gülümsemesinden, onun da bunu bildiğini anlayabilirdi.

Peki. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Ona doğru eğildi, omuzu göğsüne değdi, eli kemerine dokundu — ince, kasıtlı bir hareket. O hafifçe gerildi ve o, onun onu önünde tutmak için elinden geleni yaptığını biliyordu — biliyordu.

Teoriyi test etme zamanı.

Rahat bir hareketle yana doğru adım attı, tam ulaşamayacağı bir mesafeye.

"Annem senden haber almak isterdi," dedi Trudy'ye yumuşak bir sesle.

Trudy'nin yüzü değişti, anılarla gölgelendi. "Evet, erkekler hasta olduklarında çok zor olurlar. Jacob da öyleydi.

Kanser teşhisi konana kadar çok sakin biriydi. Sonra sabrımızın sınırlarını zorladı. Sonunda bakımının çoğunu ben üstlendim. Lucas onun yanında sertleşti. Elini beline sıkıca doladı.

"Bilmiyordum," dedi sessizce. "Anne, eve gelirdim."

Trudy elini sallayarak onu susturdu. "Saçmalama. Ben idare ettim. Tamamen çaresiz değilim ve kardeşlerin de üniversiteye gitmeden önce yardım ettiler. Baban, Harvard'ı bırakıp hemşirelik yapmana izin vermezdi. Seninle gurur duyardı. Her zaman öyleydi."

Geri adım atıp onları içeri davet etti. "Sizi burada misyonerler gibi bekleterek ne yapıyorum? İçeri gelin!"

Miranda, gerginliği hâlâ yüzünden okunan Lucas'ın arkasında eve girdi. İç mekan, temiz bir sahil tasarımıyla rahat bir yaşam tarzının harmanlandığı bir yerdi. Beyaz badanalı duvarlar, geniş meşe zeminler, esintiyle dalgalanan tül perdeler. Zarif, güneşli ve gösterişsiz bir yerdi. Yağmurlu bir günde çıplak ayakla sangria yudumlarırken The New Yorker'ı okuyabileceğiniz türden bir yer.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz, Bayan Wainright," dedi Miranda koridordan geçerken. "Sizi rahatsız etmek istemedik. Dışarıda yemek yemeyi tercih ederdik."

"Rahatsızlık mı? Oğlum Florida'ya her gün gelmiyor. Lütfen bana Trudy de. Hep öyle seslendin." Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı, gözleri anılarla parladı. "Ben içecekleri getireyim, siz terasta bekleyin. Limonata yaptım, umarım seversiniz."

Lucas, Miranda'yı evin içinden geçirirken parmakları kısa bir süre onun beline değdi. Ona her dokunduğunda, Miranda'nın vücudu pinball makinesi gibi parlıyordu. Terasta, Miranda beyaz hasır sandalyeye iç çekerek oturdu ve başını geriye yasladı.

"Tanrım. Ne gün ama."

Lucas, kollarını gevşekçe kavuşturarak korkuluğa yaslandı. Altın rengi ışık, keskin hatlarını ortaya çıkararak onu haksız bir şekilde yakışıklı gösteriyordu. "Gürültülü bir restorana gitmediğimize hala memnun musun?"

Kız bir gözünü araladı. "Belki. Ama burası samimi bir yer. Beni öptükten sonra annenin evine getirdin. Şimdi annen bizim çıkıyor olduğumuzu düşünüyor."

Omuzlarını silkti, sinir bozucu bir rahatlıkla. "Akşam yemeğine ihtiyacımız vardı. Onu görmem gerekiyordu. O sadece bunu görüyor."

"Lütfen. Zaten düğünümüzü planlıyor. Torun istiyor, Lucas. Şu anda kafasında bebek patikleri örüyor."

Sanki çağrılmış gibi, Trudy bir tepsiyle cama vurdu. Lucas sürgülü kapıyı açmak için hareket etti ve tepsiyi ondan aldı.

"Teşekkürler anne. Ağır görünüyor."

"Özel limonatamı yaptım," dedi gülümseyerek. "Bridge kulübüm buna bayılıyor."

"Bridge mi oynuyorsun?" diye alay etti Lucas.

"Oynuyorum. Ve örgü örüyorum." Miranda'ya göz kırptı. "Yüzündeki dehşeti görmelisin."

Miranda, Lucas'ın rahatsızlığından keyif alarak güldü.

Trudy bardakları dağıttı ve Lucas büyük bir yudum aldı, sonra şiddetle öksürerek tükürdü. "Tanrım, anne!"

"Votka koydum," dedi Trudy masumca. "İyi marka. Kuşlu olan. Kaz gibi bir şey."

"Grey Goose," diye tamamladı Miranda, eğlenerek kadehini kaldırdı. "Mükemmel, Trudy. Tam da ihtiyacım olan şey."

"En azından biri misafirperverliğimi takdir ediyor." Trudy, sandalyeye otururken oğluna yan gözle baktı. "Ee, Miranda, takım nasıl? Oğlum Knights'ta iyi gidiyor mu?"

Miranda bacaklarını çaprazladı, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Başlangıçta zordu. Ama ritmimizi bulmaya başladık."

"İyi. Eğer haddini aşarsa bana haber ver. Onu aptal gibi davranması için yetiştirmedim."

Lucas hafifçe inledi, ama Trudy henüz bitirmemişti. "Madem buraya kadar geldi, ızgarayı o yakabilir. Miranda, sen ve ben mutfakta yan yemekleri hallederiz."

Miranda hemen ayağa kalktı. "Seve seve, Trudy."

Trudy gülümseyerek Miranda'nın koluna girdi. "Hadi tatlım. Lucas'ı ateşin ve etin başına bırakalım."

Lucas onun arkasına takıldı, varlığı sırtında sıcak ve sabit bir ağırlık gibiydi. Onun onu izlediğini görmek için bakmasına gerek yoktu, hissedebiliyordu, bakışlarının ağırlığı sanki parmak uçları omurgasından aşağıya doğru kayıyormuş gibi.

Mutfağın kapısında omzunun üzerinden bir bakış attı, gülümsemesi kötü ve bilmiş bir ifadeye dönüştü. Sessiz bir söz. Ödeşme vakti gelmişti — o öpücük için, o sırtış için, onu sarsıp dokunmadan uzaklaşabileceğini sanması için.

Bırak bir süre içinde kaynasın.

Eğer onun başının deritte olduğunu düşünüyorsa, ne kadar yanıldığını çok yakında öğrenecekti.

Miranda mutfak penceresinde durmuş, Lucas'ı sanki kendi savaş alanıymış gibi ızgarada izliyordu. Geç saatlerdeki güneş, terası altın ışıkla kaplıyor, Lucas'ın rahat bir hassasiyetle biftekleri çevirirken kaslı kollarını ortaya çıkarıyordu. Gömleğini çıkarmış, tişörtüyle kalmıştı ve ön kollarındaki hafif ter damlacıkları, mantıklı düşünceyi kısa devre yapmaya tasarlanmış gibi parlıyordu.

O çok sinir bozucuydu. Ve yakışıklıydı. Ve her ikisinin de fazlasıyla farkındaydı.

İçeride Trudy, iyi prova yapılmış bir senfoni şefi gibi hareket ediyor, sessiz bir otoriteyle akşam yemeğini yönetiyordu. Patatesler çoktan fırına girmişti, sos da hazırlanmıştı. Miranda'ya bir salatalık ve bir soyucu uzattı, yüzündeki gülümsemeye sanki "*Bu konuşmadan kaçamazsın tatlım*" diyordu.

Ve tıpkı deneyimli bir sorgu memuru gibi — sıcak ses, keskin bakışlar, kaçış yok — Trudy son yirmi dakikadır onu sorguya çekiyordu.

Miranda, çeşitli şekillerde sorulan aynı soruyu üç kez atlatmıştı: "*Oğlumla aranızda gerçekten ne var?*"

Dördüncü denemede Trudy pes etti ve başını bilmiş bir şekilde eğerek ona baktı. "Uzun bir gün geçirdin, canım. İçkini al ve terasa otur. Biraz huzura ihtiyacın var gibi görünüyor."

Miranda itiraz etmedi. Günün yükü – havaalanları, kiralık arabalar, toplantılar, koçlar, stratejiler – ıslak bir havlu gibi omuzlarına çöktü. Votka limonatasını ve birkaç servis tabağını alıp teşekkür ederek kaçarcasına odadan çıktı.

Lucas onu bekliyor olmalıydı. Yaklaştığı anda kapıyı açtı, tüm vücudu kapıyı doldurdu, sanki ona ne etkisi olduğunu çok iyi biliyormuş gibi, vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

Tişörtünün göğsüne yapıştığını çok uzun süre bakmamaya çalıştı. Ya da yanından geçerken gözlerinin biraz karardığını. Ama hissediyordu — bakışlarının her santimetresinin teninde dolaştığını.

Tabakları dışardaki masaya koydu, sonra şezlonga doğru yürüdü ve son güneş ışınları yüzünü okşarken yumuşak bir iç çekişle kendini şezlonga bıraktı. Sıcaklık cildine, kemiklerine sızdı, göğsündeki gerginliği gevşetti.

Gözlerini kapatıp düşüncelerine daldı.

Babası onu bugün tanır mıydı? Bu haldeki Miranda'yı, kararlı, stratejik, yılmaz Miranda'yı? Onu gerçek bir lider olarak kabul eder miydi, yoksa onun kendisinden farklı davrandığı için yine reddeder miydi?

Cevabı yoktu. Ama ilk kez, cevaba ihtiyacı da yoktu.

O da hatalıydı. Kalp krizi bunu kanıtlamıştı. Onun da dahil olduğu pek çok kararı etkileyen yenilmezlik yanılsamasını paramparça etmişti. Eski alışkanlıklar yıkılıyordu. Ve bu boşlukta, kendi sesini bulmuştu.

Sadece babasının yerini almıyordu, tüm yolu yeniden çiziyordu.

Bugün, komutayı ele almıştı. Cazibesıyla ya da kibarca rica ederek değil, otoritesiyle. Mantıkla. Güçle. Direnişi alt etmişti ve kazanmıştı. Ve şimdi, tüm gözler onun üzerindeyken, Seamus Callahan'ın dönüşünü beklerken, bu çizgiyi korumak zorundaydı.

Bu düşünce korkutucu olmalıydı. Ama değildi.

Okyanusun işini yapmasına izin verdi — dalgalar ritmik bir güçle kıyıya vuruyor, rüzgâr fısıltı gibi teninde esiyordu. Yavaşça nefes alıp vermeye başladı, omuzlarındaki gerginlik azaldı.

Ve uzaktan, Lucas'ın düşük, mırıldanan sesini, ızgarada çalışırken kendi kendine konuşurken duyabiliyordu. Erkeksi. Yetkin. Sakinleştirici.

Kulaklarında bu ses ve cildinde güneşin sıcaklığıyla Miranda günü unuttu ve kendini uykuya bıraktı.

Bölüm

On beş

Lucas biftekleri çevirdi, cızırtısı kıyıya vuran dalgaların sesiyle aynı ritimdeydi. Sarımsak ve kızarmış et kokusu tuzlu havada asılı kalmış, ağız sulandırıcı ve sıcacıktı. Omzunun üzerinden bakıp donakaldı.

Miranda şezlonga uzanmış, uzun bacaklarını zarifçe uzatmış, kollarını yanlarına bırakmıştı. Başı hafifçe batmakta olan güneşe doğru eğilmiş, dudakları yumuşak, düzenli nefesler alırken hafifçe aralmıştı. Uyuyordu.

Yorgunluktan baygın değildi, gerçekten derin bir uykudaydı, ki bunu sık sık yaptığını sanmıyordu. Dudaklarının gerginliği, kaşlarının arasındaki gerginlik yok olmuştu. Bir kez olsun, franchise'ın yükünü omuzlarında taşımıyordu.

Işıl ışıl görünüyordu. Dokunulmaz. Ve bir an için, yıllardır hissetmediği bir şekilde göğsü sıkıştı.

Onu uyandırmak istemiyordu. Akşam yemeği için bile.

Sürgülü kapının sesi büyüü bozdu. Adam döndü ve sessizce yalvarırcasına parmağını dudaklarına götürdü.

Trudy kapıda durdu, sahneyi bir bakışta kavradı ve başını salladı. Sessizce hareket ederek, kızarmış patates ve kuşkonmaz tabağını masaya koyduktan sonra ızgaraya doğru ilerledi. Yakınlaşarak, omzunun üzerinden biftekleri inceledi.

"Orta pişmiş olmalarına dikkat et," dedi yumuşak bir sesle. Sonra, hiç duraksamadan, "Sen ve Bayan Callahan arasında neler oluyor?"

Lucas sertleşti.

"Beni aptal yerine koyma, evlat. Öpüşmenizi gördüm. Ve bakışlarınızı.

Seninkileri. Onunkileri. Artık bu sadece iş ilişkisi değil."

Et termometresini en kalın parçaya sapladı. "Birkaç dakika daha."

"Lucas."

Burnundan nefes verdi, çenesi sıkıydı. "Bilmiyorum. Bu... karmaşık bir durum."

Trudy kollarını kavuşturdu, ifadesi sakın ama kararlıydı. "Birlikte alıştığınız için mi? Onun babasının kurduğu takımın kaderini elinizde tuttuğunuz için mi? İnsanlar sizin Knights'ı geri almak istediğinizi fısıldıyor diye mi? Emekli olmuş olabilirim ama hala haberleri okuyorum ve söylentileri kaçırmadım."

Onun sözleri üzerine yüzü kızardı. "Öyle değil. Ben sadece işimi yapıyorum. Miranda'ya olanlar ayrı bir mesele."

Trudy, Miranda'nın uyukladığı şezlonga bir bakış attı. Altın ışıık, Miranda'nın yüz hatlarını bir tablo gibi çiziyordu. Sesi yumuşadı ama endişesi devam ediyordu. "Dikkatli ol. Kalp meseleleri nadiren düzgün kutularda kalır. Seni tanıyorum Lucas. Kimseyi hayatına almayalı ne kadar oldu biliyorum. Kendine bir şey hissetme izni vermeyeli ne kadar oldu biliyorum."

Elini nazikçe onun koluna koyarak onu sakinleştirdi. "Seni onun gibi biriyle gördüğüme sevindim. Gerçekten. Ama kin tutmanın bir erkeğe neler yapabileceğini de gördüm. Ve tatlım, sen uzun zamandır kin tutuyorsun."

Ona baktı, sesi alçak ve kararlıydı. "Bu geçmişle ilgili değil. Babamla da, takımla da ilgisi yok."

Trudy'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Emin misin? İçinde bir yerlerde hala intikam peşinde olduğunu düşünmüyor musun? Hala Seamus Callahan'ı babana olanlar için suçluyor musun? Satış için?"

Sözleri karnına yumruk gibi çarptı. Yeni oldukları için değil, bu suçlamayı daha önce de duymuştu, ama ondan geldiği için daha derinden yaraladı.

Dışarıdan belli etmedi. Ama bu ona zor geldi.

"Ben işimi yapıyorum anne. Hepsi bu. Miranda ise... Miranda'nın kendi hikayesi var."

Onu bir an daha inceledi, sonra iç çekerek masaya döndü. "Sanırım bifttekler pişti. Onu uyandırmak ister misin? Yoksa

ben uyandırırım mı?"

Lucas hemen cevap vermedi.

Bakışları, yumuşak turuncu ışıktaki hâlâ parıldayan Miranda'ya döndü, saçlarının uçları altın iplikler gibi güneşi yakalıyordu.

Huzur içinde görünüyordu.

Bunu hak ettiğini bilmiyordu. Ama lanet olsun, bunu istiyordu.

Akşam yemeği sıcaklık ve kahkahalarla geçti, sohbet güvenli konularda dolaştı: çocukluk maceraları, en sevdikleri beyzbol sahaları, felaketle sonuçlanan tatil tarifleri. Lucas, Trudy'nin cömertçe limonatasına karıştırdığı yumuşak votkanın da yardımıyla yavaş yavaş gardını indirdi.

Gökyüzü karardıkça, ızgara biftek kokusu yerini okyanus tuzu ve tuzlu havaya bıraktı. Güneş ufukta battı ve güverteyi gölgeye bürüdü. Artık tek ışık, ayın yumuşak gümüş ışığı ve içeriden ara sıra parıldayan mum ışıklarıydı.

Akşam, gelgit gibi yavaşça, telaşsız, sakin ve sessizce akıp gitti.

"Neden burada yaşamayı seçtiğini anlıyorum anne," dedi Lucas, sandalyesine yaslanarak ay ışığının vurduğu dalgalara bakarak. "Burası çok huzurlu."

"Daha yüzeyi bile görmedin," diye cevapladı Trudy, gözlerinde yaramaz bir ışıltı. "Burası özel bir plaj. Bir yürüyüş yapmalısın. Muhteşem bir gece. Miranda'nın ay ışığında bir yürüyüşe hayır demeyeceğinden eminim."

Lucas ona yan gözle baktı. Çöpçatan modu devreye girmişti. Endişeden ince manipülasyona bu kadar çabuk geçebilmesi şaşırtıcıydı. "Miranda çok yorgun olabilir. Uzun bir gün oldu."

Miranda, sırları ve niyetleri ima eden, yavaş, hafif sarhoş bir gülümsemeyle gülümsedi. "Çok isterim. Plajı özledim." Ayağa kalktı, hafifçe sallanarak elini uzattı. "Bana katılır mısın?"

Trudy memnun bir gülümsemeyle onları uğurladı. "Gidin. Ben hallederim."

Zaten pek yemek yok ki.

Lucas ayağa kalktı ve Miranda'nın elini tuttu. Parmakları onun parmaklarına kolayca uydu, hem serin hem sıcaktı ve bu basit dokunuş, omurgasından bir ürperti geçirdi. Merdivenlerden indiler, sahile giden yolu çevreleyen uzun otların arasından geçtiler, ayakları serin, kadifemsi kuma değene kadar.

Miranda durdu ve ayakkabılarını çıkardı, bir ayağını, sonra diğerini saygıyla kaldırdı. "Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Çıplak ayakla kumsalda... Tanrım, çok uzun zaman oldu."

Onun sevinci bulaşıcıydı. Lucas da ayakkabılarını çıkardı, çoraplarını çekip Miranda'nın yanına attı. "Haklısın. Kum çok güzel. Yumuşak, çok sıcak değil. Yine de, bu yürüyüş senin fikrindi."

O, fısıltı gibi gelen nazik dalgaların olduğu sörf alanına doğru yol gösterdi. Önde dans eder gibi yürüyerek, çocukça bir neşeyle dalgalara tekmeledi ve bu, Lucas'ın göğsünde bir şeylerin kıvrılmasına neden oldu. Ay ışığı saçlarını gümüş rengine boyadı ve silüetini ruhani hale getirdi. Bu, Savannah'da hayal ettiği kontrollü yönetici ya da güzellik kraliçesi imajı değildi. Bu, Miranda'nın gerçek haliydi. Filtrelenmemiş. Ve bu, Lucas'ın nefesini kesti.

Dönüp elini ona doğru uzattı, parmaklarını kıpırdatarak. "Hadi Lucas.

Deniz suyunu ayak parmaklarında hissetmelisin."

O alaycı bir gülümsemeye, "Kumları zaten hissettim. Ayrıca, okyanusa kaç kişinin işediğini biliyor musun? Ben burada iyiyim."

Sessiz geceyi yaran bir kahkaha ile, dalgaların kenarından atladı, elini tuttu ve onu suya doğru çekti. Dengesi bozulan Lucas tökezledi, soğuk köpük ayak bileklerini yaladı.

"Okyanus seyreltir, güven bana," diye alay etti, gözleri parıldayarak onu daha derine çekti. "Ayrıca, daha kötüsünü de atlattın."

Adam onu belinden yakaladı, göğsüne sıkıca bastırdı, kadının vücudu onun vücuduna yapışınca soğuk suyu unuttu. Kadının kokusu - vanilya ve deniz havası - adama adrenalin gibi çarptı. Kadın adama eridi, kolları beline dolandı, başını omzuna yasladı. Öylece durdular, su bacaklarını okşuyordu, yıldızlar üzerlerinde parılıyordu, tek ses dalgaların düzenli ritmi ve adamın kulaklarında kanın akışıydı.

Onu öpmek kaçınılmazdı. Öyleyse öptü.

Ona yarı yolda karşı çıktı, dudakları daha ona dokunmadan açıldı. Bu sefer tereddüt etmedi. Dili onun diline ateş ve aklıkla değdi, sanki nefes almak için buna ihtiyacı varmışçasına onu öptü. Bir eliyle yüzünü kavradı, diğer eliyle kolunu okşadı, sonra sırtına inerek onu kendine çekti, parmakları kışının kıvrımlarına sahiplenircesine yayıldı. Kız onun ağzına inleyerek kalçalarını ona bastırdı ve işte böyle, akşam yemeğinden beri kontrol altında tuttuğu ereksiyon yeniden canlandı, daha fazlasını istiyordu.

Öpücüğü derinleştirdi, onun sunduğu her şeyi aldı ve iki kat daha ateşli bir şekilde geri verdi. Elleri onun üzerinde dolaştı - sırtında, omuzlarında, biri saçlarına dolanırken, diğeri onu şiddetli bir ihtiyaçla kavradı. Vücudu ateş ve ipek, ağzı ise baştan çıkarma ve vaat doluydu.

Sonunda dudaklarını onunkilerden ayırdığında, gözleri arzuyla parlıyordu, nefesi düzensizdi.

"Bu sefer durmayacağım," dedi boğuk bir sesle, kendini tutmaktan sesinin kalınlaşmış. "Emin ol, Miranda."

Kız bir kez başını salladı, sonra dudaklarını yavaşça, kasıtlı olarak yaladı ve adamın kasıkları o kadar sıkı büzüldü ki inlememek için dişlerini sıktı. "Eminim."

Yine de tereddüt etti, yüzünü inceledi. Göz bebekleri büyümüştü, ama alkolden değil. Gözleri - berrak, parlak, elektrik gibi - hiçbir karışıklık izi taşımıyordu.

"Votka konuşmuyor, değil mi?" diye sordu, ona son bir şans verdi.

O, yavaşça ve emin bir şekilde onu tekrar öptü. "Hiç de değil. Hepsi benim, Lucas."

Bu, öpücükten daha çok etkisini gösterdi.

Aniden geri çekildi, kontrolünü kaybetmek üzereydi. Kız sendeledi, ama tamamen bırakmadan önce onu dirseğinden yakaladı.

"Burada olmaz," dedi, sesi alçak ve sert. "İlk seferimizde olmaz."

Nefesini tutarak başını salladı, sonra dönüp parıldayan okyanusa son bir kez baktı. Yıldızlar, sanki dökülmüş bir galaksi gibi okyanusun yüzeyine yansımıştı. Sonra çıplak ayakla ve ışıltı ışıltı parlayarak onun peşinden kumsalda yürüdü.

Ayakkabılarının üzerine düzgünce bir havlu serilmişti, Trudy'nin sessiz bir işareti: zarif bir geri çekilme, soru sorulmayacaktı. Mutfak ışıkları kapalıydı. Ev sessizdi.

Lucas gülümsedi. "Annem yatmış galiba."

Ona döndü, cildinin altında arzuyla kaynıyordu. "Benimle kaçmak ister misin?"

Bölüm On Altı

Lucas, kiralık arabayı Clearwater şehir merkezi için değil, Daytona için yapılmış gibi sürüyordu. Son bir parça özdenetimini zorlukla koruyan bir adamın hassasiyetiyle, yavaş hareket eden bahar tatilcileri ve farkında olmayan minivanların arasında zikzaklar çiziyordu.

Miranda şikayet etmedi.

Onu çaresizce istiyordu. Aralarında kaynayan ateşi sonunda serbest bırakılmasını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Bunun ne olduğu konusunda hiçbir yanılsaması yoktu. Belki bir gecelik bir şeydi. Belki daha fazlası. Ama bu romantizm ya da masal değildi, kimya, tutkuydu. Çok uzun süre görmezden gelinmiş bir arzu. Ne olursa olsun, aralarındaki bu fırtına sonunda patladığında nasıl bir his olduğunu sonunda öğrenecekti.

Sıkışık orta konsola uzandı ve parmak uçlarını onun uyluğunda gezdirdi, dokunuşu tüy kadar hafif ve kasıtlıydı. Parmakları, kot pantolonunun altında seğiren kalın çizginin üzerinde kaydı. Kötü bir gülümsemeyle gülümsedi.

Ama daha ileri gitmeden, adam elini tutup kendi uyluğuna bastırdı, sıkı ve sahiplenici bir tutuşla.

"Dikkatli ol, sevgilim," diye uyardı, sesi alçak ve gergindi. "Bu gece başlamadan bitebilir."

"Oh?" diye mırıldandı, sahte bir masumiyetle. "Sadece bir tur mu?"
"Hepsi bu kadar mı?"

"Miranda..." diye homurdandı, kırmızıya çalan sarı ışıktaki geçerek, her hecede ateşli bir ses tonuyla.

Bu homurtu, kadının içinden bir arzu dalgası geçirdi. Kadının parmaklarını erkeğin elinin altında bükerek ona tekrar meydan okudu, ama adam sadece elini daha da sıkı.

Otele vardıklarında, o arabadan o kadar hızlı çıktı ki, kapının açıldığını bile fark etmedi. Etrafından dolaştı, onun kapısını açtı ve aç gözlerle onu ayağa kaldırdı.

"Tanrıya şükür erken check-in yaptık." Sesi kısılmıştı. "Benim odam daha yakın."

"Çok mu heveslisin?" diye alay etti, ama ona yetişmek için neredeyse koşuyordu.

Asansörü geçip merdivenleri kullandılar; ikisi de ağlayan bir çocuğun büyüyü bozmasını göze alamazdı. Anahtarı kilide soktu ve ışık yeşile dönünce durakladı, bir kolunu kapı çerçevesine dayayarak onu engelledi.

"Miranda," dedi, sesi daha yumuşak, daha dikkatli. "Fikrini değiştirdiysen sorun değil."

Kadın onun gömleğini tutup onu kendine çekerek şüpheye yer bırakmayacak bir öpücük verdi, sonra kolunun altından sıyrılıp odaya girdi. "Fikrini mi değiştirdin Lucas?"

"Tabii ki hayır," dedi, kapıyı arkasında çarparak. "Sadece centilmen olmaya çalışıyorum. Annemin beni yetiştirdiği gibi."

Kız, kral boyu yatağa uzanırken ona şehvetli bir gülümseme attı. "Annenin sana öğrettiklerini unut. Buraya gel."

Tereddüt etmedi. Anahtarı komodinin üzerine fırlatıp, ona doğru yürüdü, gömleğinin düğmelerini yavaş ve kararlı hareketlerle açarken, gözleri sonunda avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi ona kilitlenmişti.

"Çıkar," diye emretti, sesi sert.

[illegible]

Masadaki sandalyeye oturdu, bacaklarını açtı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bütün gece bekleyebilirim."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, kot pantolonunun üzerinde belirginleşen şişkinliğe bakarak. Dudaklarını yaladı, hem alay etmek hem de ağzındaki ani kuruluğu gidermek için.

Gömleğini çıkardı ve yavaşça sütyenini açtı. Adamın eli seğirdi ama oturmaya devam etti, göğsü daha hızlı inip kalkıyordu.

"Dur," diye mırıldandı, sanki kendinden çok kadına konuşuyormuş gibi. Güç kadının vücudunu kapladı. Kalan kıyafetlerini de çıkardı, uyluklarının arasındaki dantel parçası hariç, ve dirseklerine yaslandı. "Ne zaman istersen, sevgilim."

Bu kadarı yetti.

Adam sandalyeden fırladı ve yatağa sürünerek kadının üzerine çıktı. Öpücüğü şiddetliydi, kadının ağzını bir söz gibi, bir hak talebi gibi aldı. Kadın da ona karşılık verdi, dili adamın diline dolandı, elleri adamın saçlarına dolandı ve aşağı kayarak adamın sert sırtını tırmaladı.

Vücudu sert ve sıcak bir şekilde kadının vücuduna bastırdı. Kadının hassas meme uçları, adamın göğsündeki kıllı göğüs kafesinin sertliği ile kazınırken, daha fazlasını isteyen bir şekilde inledi. Kalçaları içgüdüsel olarak yükseldi ve bacaklarının arasına yerleşmiş olan adamın uyluğunun baskısına süründü.

Boğazına öpücükler yağdırdı, çenesinin hemen altındaki nabız noktasında emmek için durakladı. Nefesini keserek ona doğru eğildi, her yerinde onu hissetmek için çaresizce.

Göğüslerini avuçladı, başparmaklarıyla meme uçlarının etrafında kasıtlı olarak daireler çizdi ama asla dokunmadı, işkence ustasıydı. Kız inledi, daha yakınlaşmaya çalıştı ama adam onu çılgına çeviren bir kontrolle yerinde tuttu.

Sonunda, sonunda, ağzını bir meme ucuna kapattı. Kız bir çığlık atarak kıvrıldı, elleri onun omuzlarına uçtu. Adam bir meme ucunu yalayıp emdi, diğerini ise eliyle işkence edercesine çekiştirip yuvarladı, kız onun altında kıvrana, arzuyla çıldırıncaya kadar.

Ona itti, daha aşağı inmesini istedi, ama adam onun cildine karşı kıkırdadı. "Sabır."

"Sabır mı, siktir et," diye nefes nefese, protesto etmek için tırnaklarını sırtında aşağı doğru sürükledi.

Adam onu bir kez daha derin bir emişle ödüllendirdi, sonra inişine başladı, karnına öpücükler yağdırdı, devam etmeden önce göbek deliğinin etrafında dilini döndürdü. Kız, adamın külotunu çıkarabilmesi için kalçalarını zar zor kaldırdı, ama adam bunu gösterişli bir şekilde yaptı, külotu yavaşça ve emin adımlarla aşağı kaydırarak, ta ki yere düşene kadar.

İç uyluklarına bir öpücük kondurdu, sonra tam ortasının biraz üstüne bir tane daha. Kız inledi.

Sonra onu yaladı — uzun, yıkıcı bir hareketle, onu çığlık atıp çarşafı tutunmasına neden oldu. Dili onu saygı ve hassasiyetle keşfetti, her hareket ve daire onu kenara yaklaştırdı. Klitorisine yapışıp emdiğinde, bir çığlık atarak parçalandı.

O, artçı sarsıntılar sırasında onu öperken, dudakları yumuşak, elleri nazik, vücudu onun altında titriyordu. Sonunda nefesini toplayabildiğinde, parmakları hala saçlarında dolanmış halde, nefes nefese fısıldadı.

"Prezervatif?"

Ayağa kalktı, fermuarını açtı ve tek bir hareketle geri kalan kıyafetlerini çıkardı. Ereksiyonu sert, kalın ve gururluydu; hayal edebileceğinden daha güzeldi. Çantasına uzandı, küçük bir paket çıkardı ve birkaç tane yatağa attı.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Kendine çok güveniyorsun." "Hazırlıklı," dedi adam, sesi boğuktu.

O ona uzandığında, adam geri çekildi. "Bu sefer olmaz. Dayamayacağım."

O alaycı bir gülümsemeye, "O zaman ben işin içinden çıkmadan buraya gel" dedi.

Titrek ellerle prezervatifi taktı, sonra yatağa geri tırmandı ve kendini kızın bacaklarının arasına yerleştirdi. Yavaş ve derin bir öpücükle onu tekrar öptü ve kendini kızın girişine yönlendirdi.

Hala ıslaktı, hala orgazmın etkisindeydi ve o içeri girdiğinde, vücudu onu kolaylıkla karşıladı. O, onu santim santim doldururken, kız omuzlarını sıkıca tuttu ve nefes nefese kaldı, ta ki o derinlemesine girip vücutları birbirine kenetlenene kadar.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi kelimelerden çok hırıltıya benziyordu. Kız başını salladı ve cevap olarak onu sıkıca kavradı.

Hareket etmeye başladı, önce yavaş, sonra daha hızlı. Derinlemesine giriyordu. Kalçaları, onun her itişine karşılık veriyordu, bu şiddetli ritmi yakalamaya çalışıyordu. Isı tekrar hızla ve şiddetle yükselirken, onun adı nefes nefese dudaklarından çıktı.

Bacaklarını beline doladı, onu kendine sıkıca bağladı ve o daha sert, daha derine girdi, ta ki kız tekrar parçalanana kadar, kasları onun etrafında kasılırken çığlık attı. İki kez daha itti, sonra inleyerek kızın adını haykırdı ve prezervatife boşaldı, kızın üzerinde titreyerek.

Onun yanına yığıldı, onu ezmek için son anda kendini tuttu. Nefesleri karışmış, düzensiz ve sersemlemişti. Başını çevirip ona baktı, parmak uçlarıyla yanağını okşadı.

O, avucunu yumuşak ve saygıyla öptü.

Kız içini çekerek, uykulu bir gülümseme dudaklarında belirirken gözleri yavaşça kapandı.

Bu sadece bir gece olabilir, ama o bunu asla unutmayacaktı.

Lucas gece boyunca onu birden fazla kez uyandırdı, dokunuşları alaycı ve şefkatli, ısrarcı ve saygılıydı. Karışık çarşaflar ve sessiz nefesler arasında, birbirlerinin her santimini defalarca keşfettiler, ta ki şafak ilk ışıkları gökyüzünü yumuşak altın ve lavanta rengiyle boyayana kadar.

Sonunda yorgunluk onları ele geçirdi, vücutları terle kaplı ve birbirine dolanmış, cesaret edemedikleri ama kendilerini alıkoyamadıkları her şeyin lezzetli ardından gelen hüznle sarılmıştı.

Miranda ilk uyandı.

Kasları en çökmüş şekilde ağrıyordu, tamamen ve defalarca tapınılmış olmaktan gelen türden bir ağrı. Yavaşça ve lüks bir şekilde gerindi, çıplak tenine değen çarşafların hissini ve Lucas'ın beline sahiplenircesine sardığı kolunun ağırlığını zevkle hissetti.

O derin bir uykudaydı. Derin, yavaş nefesler alıyordu. Aralıklı dudaklarından hafif bir horlama sesi geliyordu. Ağız köşeleri sanki gülümseyerek uykuya dalmış gibi kıvrılmıştı.

Başını çevirip onu izledi.

Saçları dağınıktı. Çenesi sakallarıyla gölgelenmişti. Bir kolu başının üzerinde uzanmış, diğer kolu ise sanki onu bırakmaya hazır değilmiş gibi hala onu tutuyordu.

Onu bırak.

Bu sözler göğsünün derinliklerine işledi. Çok samimi. Çok baştan çıkarıcı.

Yatağın başucundaki saate gözlerini kırptı ve içinden yemin etti.

Kahretsin.

Babasına, saat sekize kadar bahar antrenmanlarının son durumunu haber vereceğine söz vermişti. Saat yedi buçuk olmuştu ve programı doluydu: toplantılar, kadro kontrolleri ve oyuncu değerlendirmeleri.

Babası, her zamanki titizliği ve hassasiyetini bekleyerek o telefonu bekliyor olacaktı.

Lucas'ın kolunun altından dikkatlice çıktı, canlı bir el bombasını etkisiz hale getirmeye çalışan bir kadın gibi hareket etti. Lucas kıpırdadı ama uyanmadı, horlaması daha da derinleşti.

Sessizce gardırobundaki parçaları topladı; önce etek ve bluz, buruşuk ve terk edilmiş, vazgeçilmiş niyetler gibi. Parmak uçlarında banyoya girdi ve kapıyı hafifçe kapatarak çıktı.

İçeri girince bir an durdu.

Aynadaki yansıması ona bakıyordu: dudakları şişmiş, saçları dağınık, hatıralarla kızarmış bir yüz. Memnun görünüyordu. Ham. Gece boyunca sevgiyle kucaklanmış bir kadın gibi.

Sütyenin ve külotunun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Yatağın ayak ucunda mı? Çarşaflara mı dolanmıştı? Ya da Lucas onları bir ganimet gibi cebine mi atmıştı? Bu düşünceyle sıırttı.

Sonra.

Şimdilik, dünyanın geri kalanı kapıyı çalmaya başlamadan odasına dönmesi gerekiyordu.

Hızla giyindi, bluzunu düzeltti ve eteğinin içine soktu, vücudu hala o gecenin izlerini taşıırken, o izleri silmeye çalışıyordu. Banyo kapısını açtığında Lucas kıpırdamamıştı. Altın rengi teni ve uzun uzuvlarıyla yatakta uzanmış, uykusunda kolunu ona doğru uzatmıştı.

Çantası, her şeyi değiştiren o ilk öpücükten sonra attığını hatırladığı yere, kapının yanındaki masanın yanında duruyordu. Çantayı aldı ve askısını omzuna attı.

Durdu, eli kapı kolunda.

Yatağa geri dönüp onu öperek uyandırmak, ellerinin vücudunda dolaşmasına izin vermek ve kaldıkları yerden devam etmek çok kolay olurdu, çok kolay.

Ama şimdi zamanı değildi.

Ona son bir kez uzun uzun baktı, bakışları sırtının çizgisini, ağzının kıvrımlarını, sanki onu hayal eder gibi nefes verişini izledi. Göğsü sıkıştı.

Sonra sessizce dışarı çıktı ve kapıyı arkasında yumuşak bir tıklamayla kapattı.

Gerçekliğe geri döndü.

Lucas hareketsizce durdu, nefes almadan, gözleri tavana sabitlenmiş, kumaşın hafif hışırtısını, yumuşak ayak seslerini dinledi. Kalbi, yıllarca süren müzakereler, kayıplar ve şimdi de olması gerekenden çok daha fazlası gibi hissettiren seks sırasında ifadeini saklamak için alıştırdığı yavaş, ölçülü vuruşlarla atıyordu.

Sonra kapı arkasında yumuşak bir *tıklama* ile kapandı. Nefes verdi.

Elini yüzünden aşağıya doğru sürükleyerek oturdu, çarşaf kalçalarından kayarak soğuk hava tenine çarptı. Yatak hâlâ onun kokuyordu: sıcak teni, lavanta şampuanı, keskin bir uyarılma kokusu. Bir an öylece kaldı, sonra bacaklarını yatağın kenarına salladı ve iki eliyle saçlarını ovuşturdu.

Konuşmalılar.

Bu yetişkinlerin yapacağı bir şeydi. Doğru olan şeydi.

Ama bir parçası — tamam, büyük bir parçası — korkunç sabah sonrası konuşmasını zorlamadan kaçtığı için acınacak bir şekilde rahatlamıştı. Zaten ne söyleyeceğini bilmiyordu. Böyle bir geceyi nasıl açıklayabilirdi ki?

Geçmişteki ilişkileri her zaman daha kolaydı. Temiz ayrılıklar. Her zamanki senaryo: kıyafetler toplanır, kimse inanmayacak kadar kibar "bir ara tekrar yapalım" sözleri söylenir ve sonra biri, diğeri gerçek bir şey söylemeden sahneden çıkar.

Ama dün gece?

Dün gece stadyumun ışıklarını söndürmüştü.

Miranda'nın cilalı yüzeyinin altında bir ateş yandığını biliyordu — her zaman toplantı masasında tartıştıklarında ya da kulübede çok yakın durduklarında gözlerinde kıvılcımlar görmüştü — ama bunu beklemiyordu. Onun için erimesi. Kontrolü ele alması, geri vermesi, sonra tekrar talep etmesi. Vücudunun her dokunuşa sanki sadece onu bekliyormuş gibi tepki vermesi.

Ve tüm bunlar, her adımında ona meydan okuyan, adım adım ona ayak uyduran ve asla geri adım atmayan kadında birleşmişti.

O, sahadan uzaklaşmak istemişti. Beklentiler yok. Baskı yok. Yönetim kurulu politikaları veya sahiplik hırsları hakkında fısıltılar yok. Sadece, skor tahtası veya basın açıklamaları olmadan, birbirlerinin gerçek yüzlerini görme şansı.

Ve şimdi bunu elde ettiğinde? Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya nasıl geri döneceğini bilmiyordu.

Genelde bu noktada panik başlardı. Yakınlık çok keskinleştiği ve geri çekilmesi gerektiği an. Geri çekilme, kontrolü elinde tutma, ilişkiyi rahat tutma içgüdüğü... Bu her zaman onun belirleyici özelliğiydi.

Ama bugün?

Panik yoktu. Ortadan kaybolma isteği yoktu.

Sadece göğsünde yavaş, ağır bir çekilme vardı. Uzun zamandır kendine izin vermediği bir duygu.

Sanki eve dönmüş gibi.

İlk başta, bunun Savannah'a dönmekle ilgili olduğunu düşünmüştü — büyüdüğü sokaklar, beyzbol sahasının kokusu, nostalji. Ama onu buraya bağlayan şehir değildi.

Oydi.

Miranda ona ait olduğunu hissettiriyordu. Kendini kanıtlamak ya da başka biri olmak zorunda olmadığını hissettiriyordu. Kendini onun ofisine doğru çekilirken, onu görmek, konuşmak, oyalanmak için bahaneler uydururken buluyordu. Onun kendisine meydan okumasını, onu çağırıp çekinmeden yüzüne karşı konuşmasını seviyordu. Onu yere indirip aynı anda ateşe veriyordu.

Ondan hoşlanıyordu.

Hatta ondan hoşlanmaktan da
öteydi. Peki ya kızın hisleri
neydi?

Dün gece onun için sadece ateş ve adrenalin miydi? Uzun bir günün
ve gergin gecelerin ardından bir rahatlama mıydı? Yoksa daha fazlası
mıydı?

Birkaç saat önce kızın yattığı yere bakakaldı, yastık hala çökmüştü,
çarşaflar buruşmuştu.

Onun için sadece seks miydi?

Yoksa o da hissetmiş miydi? O ince, korkutucu, heyecan verici,
arzudan ihtiyaca dönüşen değişimi?

Bilmiyordu. Ama öğrenmeye niyetliydi.

Bölüm

On yedi

Miranda ile geçirdikleri gecenin ardından, bahar antrenmanlarının kaosuna daldılar. Bir an otel çarşılarında birbirlerine sarılmışlardı, bir an sonra sezon öncesi çılgınlığına dalmışlardı — hazırlık maçlarına katılıyor, oyuncularla yeniden tanışıyor ve Miranda'nın stil, performans ve tavır beklentilerini tekrarlıyorlardı. Nefes alacak zaman, oyalanacak yer yoktu. Sonra havaalanına koşturma başladı, ikisi de bitkin ve kafeinle ayakta duruyordu, uçağa zar zor yetiştiler. Uçak indiğinde, samimiyet illüzyonu çoktan dağılmaya başlamıştı.

Stadyuma dönüşte aynı arabayı paylaşmak, bu değişimi daha da vurguladı. Yolculuk sessiz geçti, lastiklerin uğultusu ve söylenmemiş sözlerle doluydu. Savannah silüeti etraflarında yükselirken, aralarındaki duvarlar da yükseldi; sağlam, tanıdık ve son derece rahatsız edici. Florida bir baloncuğu gibiydi. Ateşli, özel bir baloncuğu, kimyaları patlayıcı bir şeye dönüşmüştü. Ama şimdi? Şimdi gerçek dünyaya dönmüşlerdi, Tampa'da olanların Tampa'da kaldığını varsayıyorlardı.

Lucas bundan nefret ediyordu. Stadyumun önündeki garip veda, unutmak için yapılan sözsüz anlaşma. Rahatlaması gerekirdi. Bir sınırı aşmış, kuralları çiğnemişlerdi. Ama bunun yerine, tek düşünebildiği, onun teninin tadı, tırnaklarının omuzlarını tırmalaması, inlemelerinin onu nasıl mahvettiği idi. Hayır, onu aklından çıkaramamıştı. Aksine, daha da derine yerleşmişti. Ve şimdi, onu her gördüğünde — konferans masasının karşısında, basın tribününde, sahada yürürken — vücudu hatırlıyordu.

Dönüşlerinden bu yana takım liderleriyle başka toplantılar da yapmışlardı, ama asla yalnız kalmamışlardı. Asla aynı özel atmosferde.

Bu yüzden açılış gününe erken geldi, bir şeye ihtiyacı vardı, belki de netliğe. Ya da sadece o geceki gibi ona bakacağı

o gece yaptığı gibi bakacağı bir an. Stadyum hareketlilikle doluydu. Personel Salı günü oynanacak maç için erken gelmiş, son kontrollerini yapıyor, lojistik işleri hallediyordu. Ama yönetici katı hala karanlık ve sessizdi, fırtına öncesi sessizlik vardı.

O, yolunu değiştirdi.

Miranda'nın ofisinin ışığı bir fener gibi parlıyordu. Açık kapıdan, raporlara gömülmüş olduğunu görebiliyordu, sarı saçları omzuna dağınık bir şekilde düşmüştü, onu üstüne çıkardığında saçlarını yumrukladığını hatırlattı. Kapıyı çaldığında başını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı ve o bir fincan kaldırdı.

O, onu biraz rahatsız eden o nazik ve mesafeli gülümsemesiyle gülümsedi. "Seni bu kadar erken göreceğimi beklemiyordum. O nedir?"

"Çay," dedi içeri girerken. "Biraz enerjiye ihtiyacın olur diye düşündüm."

Yavaşça bir yudum aldı ve içini çekerek omuzlarını, onun fark edebileceği kadar gevşetti. "Tanrım, çok güzel."

Karşısındaki sandalyeye kayarak oturdu, bacak bacak üstüne attı. "Sanırım hazırız. Takım bahar antrenmanlarını iyi bir seri ile bitirdi."

Kız burnunu çekti. "İkinci takımla. Asıl sınav bugün, New York'ta. Onlar incelikli oynamazlar. Kağıt üzerinde daha iyi atıcıları, daha iyi sopaları var, ama kendi oyunumuzu oynarsak, rekabet edebiliriz."

"En azından koçlar bizimle."

Şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Sayılır." Sonra fincanını masaya bırakıp başını eğdi. "Bu yüzden mi buradasın? Stratejiyi tekrar gözden geçirmek için mi? Bu konuyu defalarca konuştuk."

O tereddüt etti. "Sanırım bahar antrenmanları hakkında konuşmalıyız. O gece hakkında."

"Konuşalım mı?" diye sordu, sesi hafif ama okunaksızdı. Yavaşça geriye yaslandı, masanın altındaki uzun bacaklarını uzattı, soğukkanlı ve sakin bir tavırla, onun kontrolünü kırmak için can atmasına neden oldu. "İkimiz de yetişkiniz. Ne yaptığımızı biliyorduk. Eğlenceliydi. Hatta iyiydi. Ama belki de geçmişte kalması en iyisidir, sen farklı düşünüyorsan?"

Sesinde düşüncelerini ele veren hiçbir şey yoktu. Mükemmel bir müzakere yüzüydü; onu medya ortaklarında, yönetim kurulu üyelerinde kullanırken görmüştü. Şimdi de ona karşı kullanıyordu ve bu onu sinirlendiriyordu.

Çünkü o, masanın karşısındaki bir CEO değildi. O, onu gece boyunca iki kez orgazm eden adamdı.

Gözlerini kısarak baktı. Ama doğrudan cevap vermek yerine taktik değiştirdi.

"Baban bugün geliyor mu?"

Kadın, onun yön değiştirmesine kanmadı ve sııttı. "Ağır kalp krizi ve baypas ameliyatı nedeniyle gelemeyecek. Ama denedi. Annem izin vermedi."

"Bu onu durdurur mu?"

"Olmaz. Sabah kahvesine birkaç valium kırıyor galiba. Tam bir askeri komutan moduna geçti. Açıkçası, çok korkutucu. Güzellik yarışmalarına her zaman çok önem verirdi ama bu ne böyle? Çıldırmış. Mümkün olduğunca birkaç günde bir ziyaret ediyorum ama beyzbol konuşmak yasak."

"Güneyli kadınlar," diye mırıldandı Lucas gülümseyerek. "Kadifemsi ses, demir irade. Anneme benziyor."

Miranda'nın gülümsemesi yumuşadı. "O akşam yemeği için sana teşekkür etmedim sanırım. Anneni tekrar görmek çok güzeldi."

Ve bir anda, kanı aşağıya hücum etti. Görüntüler zihnini doldurdu —içine girdiğinde gözlerinin büyümesi, boşaldığında omzunu ısırması, dudaklarının boynunda tatlı bir şekilde kayması. Koltuğunda pozisyonunu düzeltti, fermuarının üzerinde beliren şişkinliği gizlemek için fincanı hafifçe kaydırıldı.

"Her şeyi o yaptı," dedi sertçe. "Ama evet. Çiçek gönderdiğini söyledi. Beyaz güller, değil mi? Onun en sevdiği çiçeklerdi."

"Öyle sanmıştım. Umarım haklıymışımdır." "Özel ayrıntıları hep hatırlıyorsun."

"Hepsi bu mu?" Kaşlarını kaldırdı, ekranına baktı.

Elinde kahve fincanıyla aniden ayağa kalktı. "Buraya sadece bunu söylemeye söylemek için gelmedim."

Miranda başını kaldırdı, yüzünde merak ve ihtiyat karışık bir ifade vardı.

ve ihtiyat arasında gidip geldi. Yavaşça, bir avcı gibi masanın etrafından dolaşarak kızın önüne geldi. Sert ellerle kızın sandalyesini döndürdü ve ona doğru eğildi, kollarını kızın iki yanına dayayarak onu kendine hapsetti. Kızın nefesi kesildi ve o, kızın gözlerinde bir anlık ısı parlaması gördü, ama kız bunu hemen gizledi.

Eli kadının ensesine kayd, parmakları kadının gevşek saçlarına dolandı ve kadının yüzünü yukarı kaldırdı. Sonra onu öptü. Nazikçe değil. Bir şeyden pişman olan biri gibi değil. Ağzı, onun ağzını ele geçirdi; sıcak, derin, acımasız. Dili onu tahrik etti, sonra içeri girdi, rüyalarında hâlâ yaşayan ritmi yansıtıyordu. Ağzında chai ve bal tadı vardı, dudak kremiyle hafif bir nane kokusu ve altında, ona ait olan, onun için vazgeçilmez olan bir şey.

O da aynı şevkle onu öptü, vücudu içgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldı. Hayır, bitmemişti. Daha bitmesine çok vardı.

Koridordan gelen bir ses sis perdesini yırttı. O, kızın yanaklarında beliren şaşkın kızarıklığı ve hafifçe odaklanamayan gözlerini görebilecek kadar geri çekildi. Mükemmel.

Geri çekilmeden önce dudaklarına son bir öpücük kondurdu, yavaş ve sahiplenici bir öpücük.

"O gece hiçbir şey olmamış gibi davranmak isteyebilirsin, Miranda," dedi alçak ve samimi bir sesle, "ama ikimiz de bunun bitmediğini biliyoruz. Daha bitmedi bile. Henüz bitmedi."

Kahvesini aldı, kapıya doğru havalı bir şekilde yürüdü ve koridordaki Cole'a omzuna hafifçe vurarak selam verdi.

Tanrım, açılış gününü seviyordu.

Miranda'nın yüzü, Lucas kapıdan çıkarken kızardı, dudaklarında öpücüğünün tadı hâlâ hissediliyordu, ellerinin sıcaklığı cildinde hayalet gibi dolaşıyordu. Sanki o geceyi unutabilirmiş gibi. Sanki vücudu ona izin verirmiş gibi. Kendine, bu arzuyu gidermek, merakını gidermek için bir kez yeter diye söylemişti. Daha iyi bilmeliydi. Lucas o günden beri rüyalarına yerleşmişti, onu çarşafırlara dolanmış ve sabahın ikisinde uyanık bırakacak senaryolarda başrol oynuyordu.

—babası için duyduğu endişe kadar arzudan da huzursuzdu.

Ve yine de, onu seksten — ateşli, vahşi, unutulmaz — daha çok rahatsız eden şey, konuşmalarıydı. Gece geç saatlerde, paket yemek kapları ve ucuz otel kahvesi eşliğinde yaptıkları sohbetler. Oyuncuların istatistiklerini ve oyun stratejilerini tartışırken aralarında oluşan sessiz anlayış. Onu görmüştü,

gerçekten görmüştü. Nepotizmle işe alınmış ya da güzel bir figüran olarak değil. Uygun bir soyadına sahip eski güzellik kraliçesi olarak değil. Keskin fikirleri ve buna uygun hırslı olan bir kadın olarak. Lucas ona saygı duyuyordu, hatta ona meydan okuyordu, ama onu asla küçümsemedi.

Tanrım, bunu çok özlemişti.

Geçmişteki ilişkilerinin çoğu, aynı hayal kırıklığı temalı farklı varyasyonlardı: onu bir ödül ya da geçici bir eğlence gibi gören erkekler. MBA derecesi olduğunu öğrendiklerinde, sanki zeka ve güzellik bir arada olamazmış gibi, kaç kişinin inanamayıp gözlerini kırptığını sayamıyordu. Ama Lucas... Ona eşit gibi konuşuyordu. Dinliyordu. Karşı çıkıyordu. Katılmasa bile onun fikrine değer veriyordu. *Özellikle* katılmadığında.

Ve tüm bunların altında bir akıntı vardı. O heyecan verici, inkar edilemez çekim. Bir gece, gerginliğin sadece kafasında olmadığını kanıtlamıştı. Ama tekrar teslim olmak tehlikeli geliyordu. Çünkü bu sadece seksle ilgili değildi. Onu istiyordu — zekasını, şakalarını, ağzını, evet — ama aynı zamanda sessiz kararlılığını, şiddetli odaklanmasını da istiyordu. Ve bu onu çok korkutuyordu.

Babası bunu onaylamazdı. Hatta tüm lig muhtemelen arkasında fısıldaşırdı. Onun konumundaki bir kadın skandala karışamazdı. İşyerinde ilişkiler her zaman bir yük olarak görülürdü, erkeklerden çok kadınlar için. Çifte standart çok belirgindi. Liderlik ekibinin güvenine ihtiyacı vardı. Saygısına. Ve bir erkek için her şeyi riske atmak, hatta onu cildinin çok gergin ve havanın çok ince hissettiren bir erkek için, aptalca olabilirdi.

Ama bu sadece bir ilişki gibi gelmemişti.

Daha fazlası gibi gelmişti.

Ve belki de en korkutucu kısmı buydu.

Lucas kör değildi. Onun ne yaptığını biliyordu: engeller koyuyor, ilişkiyi tamamen profesyonel tutuyordu. Ofisine girdiğinde yüzündeki küçük sırıtış her şeyi anlatıyordu. Oyunu oynuyor, zamanını bekliyordu. Ama ona her baktığında, onun tadını, altında parçalanırken çıkardığı sesleri tam olarak hatırladığını hissediyordu. Hesaplaşma günü yaklaşıyordu ve Açılış Günü sadece Knights'ın sahaya çıkmasıyla ilgili değildi.

Onların bir sonraki hamlesiyle ilgiliydi.

Cole kapıda belirdi, o rahat sırtıışıyla kapı çerçevesine yaslanmıştı. "Miranda?"

Kız gözlerini kırptı. "Merhaba, Cole. Üzgünüm, dalmışım."

"Büyük gün," dedi odaya girerken tabletini açarak. "İyi misin?"

"Her zamanki gibi." Parlak bir gülümseme zorladı ve devam etmesini işaret etti.

Cole günün programını anlatırken — marşın söylenmesi, törenin ilk atışı, maskotun TikTok'ta tanıtılması — Miranda'nın zihninin bir kısmı başka yerlere kaydı. Sözleri dinledi, uygun yerlerde başını salladı, gerektiğinde yorum yaptı. Ama tüm bunların altında, bir soru davul gibi çarpıyordu.

Lucas ile arasındaki mesafeyi nasıl kapatabilirdi? Tek istediği ona ulaşp dokunmakken, taş taş ördüğü duvarı nasıl aşabilirdi?

Cevabı bilmiyordu. Ama bir şeyden emindi.

Bu mesafeyi yaratan kendisiydi.

Ve bu boşluğu kapatabilecek tek kişi de kendisi olabilirdi.

Lucas, kafese kapatılmış bir hayvan gibi sahibi locasında volta atıyordu. Açılış Günü'nün enerjisi stadyumun her yerinde hissediliyordu. Kalabalığın boğuk uğultusu, pencerelerden içeri süzülen kavrulmuş fıstık ve taze kesilmiş çim kokusu sarhoş ediciydi. Ama onun gerginliği maçla ilgisi yoktu.

Miranda, stadyumun altındaki tünellerde bir yerlerde, her zamanki titizliğiyle Açılış Günü törenlerini koordine ediyordu. O, ona rahatsızlık vermemek için ortalıkta dolaşmamayı tercih etmişti. Onun dikkatini dağıtmamak için.

Elini çenesine sürerek Cole'un kapıdan başını uzatıp hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturduğu anda sahaya döndü.

"Cole," diye seslendi Lucas. "Kimi arıyorsun?"

Cole içini çekip tereddüt etti, açıkça isteksizdi. "Maskotumuz gelmedi. Buradaki herhangi birinin onun yerine geçebileceğini umuyordum. Leavitt ya da diğer bölüm başkanlarından biri olabilir. Leavitt en azından kostüme sığacak kadar uzun. Miranda henüz bilmiyor. O öğrenmeden halletmeye çalışıyordum."

Kahretsin. Maskot oyun için gerekli değildi, ama çocuklar için neredeyse kutsaldı. Ve bugün tamamen onlara adanmıştı, özellikle de takımın sponsor olduğu gençlik grubu, fotoğraf çekimi ve özel bir tören için sahadaydılar. Atlı şövalye yok mu? Tam bir hayal kırıklığı.

"Onu görmedim," dedi Lucas, ama içinden bir korku dalgası yükseliyordu.

Cole'un bakışları keskinleşti. "Boyun kaç, 1,88 mi? 1,90 mu?"

Lucas gözlerini kısarak, "Evet, o kadar," dedi.

Cole'un yüzü umutla parladı. "Mükemmel. Hadi."

"Kesinlikle olmaz." Lucas bir adım geri çekildi. "Ben buraya danışmanlık ve tavsiye için geldim, maskotluk yapmaya değil. Başka biri olmalı. Sen bile olabilirsin."

Cole homurdandı ve kutuya adım attı, her bir kasından hayal kırıklığı yayılıyordu. "Senin her zamanki saçmalıklarına vaktim yok, Wainright. Hemen sahaya birine ihtiyacım var. Tören yirmi dakika sonra başlıyor. Senin istediğin değişiklikleri yapmak için canımızı dişimize taktık. Bize borçlusun."

Lucas kollarını kavuşturdu, savunma içgüdüğü alevlendi. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. O değişiklikleri takım için yaptın, benim için değil."

"Ve şimdi Miranda'nın sana ihtiyacı var. Gerçekten koltuğunda kollarını kavuşturup, buraya ait olmayan biri gibi davranarak oturacak mısın, yoksa onun için ortaya çıkacak mısın?" Cole, bu son sözleri söyledikten sonra odadan çıkıp kapıyı arkasına çarptı.

Sözler beklediğinden daha sert çarptı. Miranda. Bu gün onun ilk günüydü, kendini kanıtlayacağı andı. Ve o aşağıda, beklentilerin ve halkın bakışlarının ağırlığı altında, inandığı takım için savaşıyordu.

Cole içinden küfretti. En azından kimse onun yaptığını bilmeyecekti. kim olduğunu

Kapıyı açtı. Kapı duvara çarparak koridorda yankılandı. Ve tabii ki Cole, duvara yaslanmış, Lucas'ın pes edeceğini biliyormuş gibi gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltıyla duruyordu.

Lucas parmağını ona doğru uzattı. "O bunu asla öğrenmemeli, Hammonds."

Cole alaycı bir şekilde teslim olduğunu göstererek iki elini kaldırdı. "İzci sözü. Ona maskotun birdenbire ortaya çıktığını söylerim."

Lucas gözlerini devirdi ama onu koridorda takip etti. "Ona ne söylediğin umurumda değil. Lanet kostümü ver de bu işin içinden çıkalım."

İçinde çoktan inlemeye başlamıştı. Kask terletirdi. Dolgu dayanılmazdı. At... mekanik miydi yoksa ikinci kostümü giymiş zavallı bir stajyer mi? Peki ya kalabalık? Hepsi telefonlarını çıkaracak, her saniyeyi kaydedecekti.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Bunu onun için yapıyordu.

Çünkü bir şekilde, mesafeyi korumaya çalışırken, bu takıma, bu şehre, bu kadına kapılmıştı, tekmeleyip bağırarak.

Ve kaçmak istediğinden bile emin değildi.

Bölüm

On sekiz

Lucas kendini gülünç hissediyordu, sanki düşük bütçeli bir fantastik dizinin setinden çıkmış gibi, gece geç saatlerde, yorgunluktan umursamayacak ve kafeinden uyuyamayacak haldeyken izlediğiniz türden bir dizi. Ekipman ekibi onu metalik görünümlü bir tunik ve pantolon giydirmiş, üzerine de sanki Photoshop'un ucuz bir kopyasında tasarlanmış ve gösteriş için parlaklık eklenmiş gibi görünen, cafcıflı bir arması basmıştı. Ardından asıl işkence başladı: metal omuz, dirsek, bacak ve ayak koruyucuları sıkıca bağlandı.

Ve son hakaret? Miğfer.

Dürüst olmak gerekirse, iğrenç kokuyu, terli çaresizlik ve son kullanma tarihi geçmiş Febreze kokusunu görmezden gelerseniz, tek kurtarılabılır yanı buydu. Ama anonimliğin de avantajları vardı. Kimse bu teneke kutunun içindeki adamın olağanüstü danışman Lucas Wainright olduğunu tahmin edemezdi. Ve bu komedi yönetim kuruluna kadar ulaşırsa, her şeyi inkar edebilirdi. Tabii video yoksa. Tanrım, kesinlikle video vardı.

Hammonds daracık soyunma odasına girip kendini beğenmiş bir şekilde ıslık çaldı. "İyi görünüyorsun, Wainright. Game of Thrones'ta figüran olabilirsin."

"Siktir git, Hammonds. Bunu sen ayarladın, değil mi? Bu şeyin Bush'un başkan olduğu zamandan beri çamaşır makinesine girmediğini biliyordun. İlk başkan." Lucas rahatsız bir şekilde kıpırdadı, bacak koruyucusu kasıklarına çarptı. "Ve yemin ederim, bundan sağ çıkarsam yepyeni bir ekipmana ihtiyacım olacak."

İki ekipman görevlisini homurdanarak eliyle uzaklaştırdı. Onlar da ipucunu anladılar ve aceleyle geri çekildiler.

"Wayne bir purist," dedi Hammonds omuz silkerek. "Rönesans canlandırmaları hafta sonları yapıyor. O ısrarla

otantiklik konusunda ısrarcı... ama bence onun 'tarihsel doğruluk' anlayışı sadece 'ucuz ve kirli'."

"Bunda gerçek olan hiçbir şey yok," diye mırıldandı Lucas, aptal grevleri düzeltirken. "Hala üzerinde Spirit Halloween etiketi olduğunu gördüğümünden eminim."

"Eh, iyi tarafından bak," dedi Hammonds sırtarak. "Miranda sana borçlu kalacak. Eğer öğrenirse tabii."

Lucas, kaskın göz deliklerinden öfkeyle baktı. "Bu sırada kendi hayalarımı ezmezsem tabii. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Hammonds masum bir ifadeyle ellerini kaldırdı. "Kıskançlık bana yakışmaz. Ama bil diye söylüyorum. Eğer ona zarar verirsen, giydiğin o devasa LARP kostümü seni korumaz."

"Kılıç ve kalkan da mı?" Lucas, ortaçağ işkence aletleri gibi duvara yaslanmış olanları görünce inledi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Gösteriye hoş geldin, tatlım." Hammonds kapının yarısına kadar çıkmıştı. "Wayne genellikle tüm gösteriyi yapar, kılıç dövüşü falan. Sen mi? Sen sadece oraya çık, kalabalığı coştur, çocuklarla fotoğraf çektirin. Kimseyi korkutmamaya çalış. Oh, ve gülümse. Yani, kaskın altında ne kadar gülümseyebiliyorsan."

Lucas somurtarak, "Wayne nerede bu arada? Bu işi bu kadar seviyorsa, neden kendisi yapmıyor?" diye sordu.

"Yemek zehirlenmesi," dedi Hammonds neşeyle. "Patlayıcı türden. O kostümün içinde tek bir yanlış hareket yaparsa, kasırga uyarısından daha hızlı tahliye edilir. Ayrıntıları bilmek istemezsin."

"Harika," diye mırıldandı Lucas, ayaklarını sürüyerek tünele doğru ilerlerken, arızalı bir Terminator gibi sesler çıkarıyordu. "Bütün bunlar çocuklar için. Ve Miranda için." Bu sözleri bir dua gibi tekrarladı.

Her adımda ayaklarını yüksek kaldırmak zorundaydı, sanki TikTok'ta asker yürüyüşü challenge'ı yapıyormuş gibi. Her hareketinde ayak koruyucuları çınılıyordu ve dirsek koruyucuları sert, metalik kumaşa garip bir şekilde takılıyordu. Zırhlı bir tavus kuşu ya da eski bir video oyunundaki kötü animasyonlu bir karakter gibi görünüyordu.

"Ben bunun için anlaşmadım," diye mırıldandı. "Ben bir danışmanım. Saray soytarısı değil."

Ama sonra kalabalık kükredi.

Sahaya adım attı ve göz deliklerini yanlış hesaplayarak ilk basamakta neredeyse yüzüstü düşüyordu. Birisi eline bir kılıç ve kalkan tutuştururken, tam zamanında kendini toparladı.

"Git, git, git! Sıra sende!" diye birisi fısıldadı.

Savaşa gönderilmiş bir kurban şövalye gibi sendeleyerek ilerledi. "Wainright!" Hammonds'un sesi, fazlasıyla eğlenmiş bir şekilde duyuldu.

"İsim yok!" Lucas dönüp kılıcı alaycı bir şekilde yarı kaldırarak ona kaşlarını çatarak baktı.

Ve sonra... onu gördü.

Miranda, bir sıra çocukların arasında, sığınakta duruyordu. Sırtında adı yazılı takım forması vardı, sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Lucas kılıcı ve kalkanı kaldırıp poz vermeye çalışırken onu gördü. Kaşları çatıldı, sonra şokla kalktı.

Kalabalık çığına döndü.

Miranda ve Cole çocukları mikrofona doğru yönlendirirken, Hammonds Lucas'a arkalarında pozisyon alması için işaret etti. Lucas itaat etti ve kılıcı sağa sola sallayarak tribünleri coşturdu. Hatta bir kez kükredi. Kalabalık buna bayıldı.

Sonra bacak zırhına bir çekme hissetti. Sekiz yaşlarında bir çocuk, ona saygıyla bakıyordu.

"Bayım, kılıcınızı tutabilir miyim?"

Lucas ağır kılıca baktı. Kesinlikle güvenli değildi.

"Bak ne diyeceğim," dedi, yüzünü buruşturarak çömeldi. "Şövalyenin yardımcısı ne biliyor musun? Şövalyeye yardım eder, kalkanını korur. Benim yardımcım olmak ister misin?"

Çocuk o kadar şiddetle başını salladı ki, sarkık sarı saçları zıpladı. Lucas kalkanı uzattı ve ona nasıl takılacağını gösterdi.

"Etrafta sallama. Dik dur. Cesur görün."

Çocuğun küçük yüzü sert bir ifadeye büründü. Lucas, elbette miğferinin arkasından, sırtıttı ve Miranda'nın onu izlediğini fark etti. Miranda'nın ifadesi yumuşadı, şaşkınlık ve isteksiz sevgi arasında bir yerde kaldı. Lucas, gururdan daha fazlasını hissetti. Daha sıcak bir şey.

Daha fazla çocuk sırayla poz verirken fotoğrafçı çekim yapmaya devam etti. Biri ona sahte bir saldırı yaptı. Bir diğeri düelloyu "kazandı". Ev tabanında kahkahalar yankılandı. Lucas bile gülümsemeyi kesemedi. O anda Lucas Wainright değildi. O, çocuklarla gülüp, saçmalayan, insan olan, gülünç bir şövalyeydi.

Çocuklar gösterinin yıldızı olunca Miranda'nın konuşması kesildi. "Tamam, tamam," diye mikrofonuna gülerek dedi. "Görünüşe göre, sahneyi kaptırdım. Maç başlamadan önce resmi fotoğrafı çekelim."

Grup bir araya toplandı, Miranda çocukların önünde ortada duruyordu. Lucas onun yanına yanaştı, Cole diğer tarafında durdu. Fotoğrafçı onları daha yakına çağırdı.

Lucas hareket etti, kolu Miranda'nın sırtına değdi. Eldivenli elini Miranda'nın omurgasının kıvrımına koydu. Miranda bu temasa irkildi ve kim olduğunu görmek için dönerek gözlerini kısarak baktı.

"Lucas?" diye fısıldadı, sesi keskin ama alçak.

Lucas hafifçe başını salladı, tam o anda flaş patladı.

Marş çalarken herkes olduğu yerde donakaldı, çocuklar ciddiyetini korumaya çalışıyordu. Miranda eğildi, sesi zar zor duyuluyordu. "Ne halt ediyorsun?"

"Wayne'in yerine bakıyorum," diye mırıldandı. "İşine karışıyorum. Sen istemiştin."

Dudakları isteksizce ama kesin bir şekilde kıvrıldı. "Bunu sonra konuşuruz."

Oh, konuşacaklardı. Sözü, ses tonunda, onun duruşunda, zırhıyla omzuna değen omzunda, aralarında dolaşan elektriksel farkındalıkta vardı.

Ve çelik ve terin ağırlığı altında Lucas sırttı.

Hammonds bir şeyin peşinde olabilir. Ortaçağ rol oyunu ve şövalye unvanının getirdiği saygınlık, ön sevişmeyi en iyi anlatan şeydi.

Tören ve marşın ardından, hepsi saha kenarına dizildi. Miranda, her oyuncunun elini sıkarak ve

kişisel yorumlarda bulundu. Bu yorumlar özenle hazırlanmış, düşünceli ve onun sadece topuklu ayakkabılar giyen bir figüran olmadığını kanıtlayan türden yorumlardı. Takımını tanıyordu.

"Cody, iki dikişli atışında bol şans. Bahar antrenmanlarının sonunda bu atışta oldukça başarılıydın." Kendinden emin genç atıcı ona yarım bir gülümseme attı, cesareti gerginliğini tam olarak gizleyemedi. Miranda yoluna devam etti, sonra yeni yakalayıcı Prosser'ı kenara çekti ve sesini alçaltarak, Lucas dışında kimsenin duyamayacağı kadar samimi bir şekilde konuştu. Lucas, her kelimeyi duyabilecek kadar yakın duruyordu.

"Kağıtlar ya da başkaları için endişelenme. Sen bu ekibin temel taşıydın. Cody'yi sakinleştirmen ve diğerlerine güç vermene ihtiyacımız var.

Bunu benim için yapabilir misin?" Adam, tüm teçhizatının altında ciddi ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde başını salladı. Lucas'ın hala ter içinde kaldığı teçhizat, onun teçhizatından daha az boğucu görünüyordu. . Tabii ya.

Oyuncular sahaya doğru ilerlerken Lucas, Miranda'nın yanına yanaştı ve sesinde meydan okuma vardı. "Yeni birine bu kadar baskı yapmak çok fazla değil mi sence?"

Miranda kaşlarını kaldırdı ve ona sinir bozucu bir şekilde sakin bir bakış attı. "Güçlü bir köşe taşına ihtiyacımız olduğunu söyleyen sendin, Prosser en iyi şanslı."

"Onun iyi bir atıcı olduğunu söyledim," diye karşılık verdi, sesi sertleşerek. "Ve genç atıcılarla başa çıkabileceğini, lanet olası takımı sırtlayamayacağını."

Çocuklar gitmişti. Oyuncular sahaya dağılmış ya da kulübede yerlerini almışlardı. Koçlar ve personel etrafta dolaşıyordu, ama Cole ortadan kaybolmuştu, Lucas ve Miranda tünelin ağzında yalnız kalmıştı. Miranda yaklaştı, uzanıp kaskının vizörünü kaldırdı.

Gülümsemesi eğlenceli, gözleri parıltıyordu. "Gerçekten sen misin? Nasıl oldu da Savannah Knight oldun?"

O, sıcak çarpmasından bayılmak üzere olduğunu itiraf etmeye hazır olmadığı için homurdandı. "Genel menajerin, asıl oyuncunuz kaçtığında beni seçmeye karar verdi. Gıda zehirlenmesiymiş."

Miranda, saha kenarındaki kulübeye bir göz attı ve menajer Sam'in yanında duran Cole'u gördü. "Daha çok artrit gibi. Wayne,

yer bakım işini bırakmak istemedi, bu yüzden babam birkaç yıl önce onu maskot yaptı. O zamandan beri bu işi yapıyor."

Lucas gözlerini kırptı. "Bir dakika. Seksen yaşındaki Wayne mi?"

Kız başını salladı ve kahkahalar yeniden patlak vermeye başlayınca dudağını ısırdı. "Evet. Çocuklarla şakalaşırken ölse bile yakalanmaz. Kılıcı kaldırması için neredeyse rüşvet vermek zorunda kalıyoruz."

Lucas, yavaşça ve küçümseyici bir bakışla sığınağa doğru döndü. Cole onun bakışını karşıladı ve daha da gülerek, artık ayakta zor duruyordu.

"GM'ni öldürmem lazım. Hemen dönerim."

Kız ikiye katlandı, kahkahalar arasında nefes nefese kaldı. "Önce zırhını çıkar. Yardım ister misin?"

Lucas karanlık sözler mırıldanarak tünelde uzaklaştı. Miranda onu takip etti, kahkahaları Lucas'ın aşağılanması fon müziği gibi yankılanıyordu, hatta kalabalık maçın başlamasıyla coşmuş olsa bile.

Arkasından kapıyı çarparak kapattı ve hemen kayışları ve bağcıkları çekmeye başladı, ama eldivenler yapışmıştı. Ter her şeyi yapıştırmıştı ve sıcaklıkla birlikte öfke de artıyordu.

Kapı arkasından gıcırdayarak açıldı.

Miranda nefes nefese ve hala kıkırdayarak içeri süzüldü. Kapıyı arkasında kapatarak kalabalığın seslerini bastırdı. "Cidden, bu yıllardır gördüğüm en iyi şeydi. İçeride iyi misin?"

"Yardım ettiğimi sanıyordum," diye homurdandı. "Ama bunun yerine, şakanın kahramanı oldum."

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve kaskını çıkardı, sonra eğilip onu öptü — yumuşak, kahkahalı, sevgi dolu bir öpücük. "Yardım ediyordun. Harikaydın. Çocuklar çok heyecanlandı. Kalabalık çılgına döndü. Yarın öğlene kadar Savannah'daki tüm sosyal medya hesaplarında ve yerel TikTok'larda olacaksın."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama kadın onun yanaklarını avuçladı ve bu kez daha uzun bir öpücük verdi. Dudakları, huysuzluğunu sihir gibi yok etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Açılış Günü'nü tekrar eğlenceli hale getirdin."

Sana borçluyum."

Gülmekten kızarmış, gözleri hala parıldayan yüzünü inceledi. "Gerçekten mi? Bana borçlusun?"

Gülümsemesini ciddiye almaya çalıştı. "Kesinlikle. Ne olsun? Kahve? Kahvaltı? Akşam yemeği?"

O, hantal zırhına dikkat ederek ama kararlılığını kaybetmeden onu kendine çekti. Vücudu onun vücuduna yaslanarak yumuşadı, aralarındaki sıcaklık aniden takım elbisesinin altında biriken terden daha keskin hale geldi. Başını eğdi, nefesinden gelen chai kokusunu ve diş macunundan gelen nane kokusunu alana kadar.

"Hepsi," diye mırıldandı. "Akşam yemeği... sonra tatlı... sonra yatakta kahvaltı. Senin evinde ya da benimkinde. Benim için fark etmez."

Göz bebekleri büyüdü, yüzünde bir fırtına bulutu gibi arzu belirdi. Gülümsemesi şehvetli, yavaş ve baştan çıkarıcı bir hal aldı. "Ödemeyi ne zaman istersiniz, şövalye?"

Aniden onu bıraktı ve kız geriye sendeledi, topuklarında hafifçe sallandı.

"Bu ortaçağ işkence aletinden kurtulur ve Wayne'i üzerimden yıkar yıkamaz," dedi adam ciddi bir ifadeyle. "O adam hiç duş almaz mıydı?"

Kız şaşkın bir şekilde güldü. "Bilmiyorum. Fazla takılmadık."

Kız tekrar yaklaştı, parmakları şimdiden adamın eldivenlerinin tokalarıyla uğraşmaya başlamıştı, onu kat kat soyuyordu. Omuzlarına doğru ilerledi, sonra dizlerinin üzerine çökerek bacak kayışlarını çözdü. Adam da onu takip etti ve pelvik koruyucu da dahil olmak üzere zırhın son parçası düştüğünde, penisi hareketlendi — sıkıştığı yerden kurtulmuş, kızın önünde dizlerinin üzerinde duran görüntüsüyle adeta zonkluyordu.

Bu görüntü kanını kaynatıp nefesini kesmişti. Kız sadece başını hafifçe çevirmesi yeterliydi...

"Miranda," diye uyardı, sesi sert ve istekliydi.

Kadın sakın ve hesaplı bir şekilde başını kaldırdı ve sonra adamın külotunun bel kısmına uzandı. Eli yumuşak ve emin bir şekilde adamın penisini kavradı. Kadın ıslak ucu başparmağıyla okşarken adam derin ve düşük bir inilti çıkardı.

Onu durdurmak istedi. Durdurmalıydı. Ama vücudu başka türlü düşünüyordu. Kalçaları içgüdüsel olarak öne doğru sallandı.

Kız dudaklarını yaladı. "Ses çıkarma, Bay Wainright. Yoksa biri bizi kontrol edebilir. Ne derler sence?"

Çenesini sıkarak bir iniltiyi bastırdı, gerginlik canlı bir tel gibi vücudunu sardı. Konuşmaya cesaret edemedi. Sadece ihtiyacı vardı. Kafasını eğdi ve dilini penisinin başının üzerinde dolandırdıktan sonra, tek bir ustaca hareketle onu derinlemesine içine aldı. Neredeyse bayılacaktı.

Yanakları çöktü, dili penisinin uzunluğu boyunca dans etti. Basınç ve emme dalgalar halinde birleşti, her biri bir öncekinden daha şiddetliydi. Dişlerini sıktı, kendini duvara dayadı ve teslim oldu. Düşüncesi yoktu. Kontrolü yoktu. Sadece o vardı.

Hızla geldi, istediğinden daha sert, zevk onu sarsarken çaresiz bir iniltiyle öne doğru sarsıldı. Kız onu sabit tuttu, titremeler durana kadar yumuşak yalamalarla onu yatıştırdı.

Gözlerini açtığı anda, sersemlemiş bir halde bankta oturuyordu. Kızın başı onun uyluğuna yaslanmış, sarı saçları karışmış, saç tokaları konfeti gibi etrafa dağılmıştı. Elleri kızın saçlarına gömülmüştü ve onu tuttuğunu hatırlamıyordu.

Parmaklarını kızın gevşek dalgalarındaki saçlarında gezdirdi, saçlarını boynundan uzaklaştırdı, minnet ve hayranlıkla kızın başını okşadı. Kapının ötesindeki kalabalığın uğultusu neredeyse hiç duyulmuyordu.

Sonunda kız ayağa kalktı, bir şişe su aldı, yarısını yudumlayarak içtikten sonra ona uzattı.

İki yudumda içti, hala nefesini düzenlemeye çalışıyordu. "Miranda..."

"Şşş." Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Bu bir ön izlemeydi. daha sonra patronun locasında görüşürüz."

Arkasındaki soyunma odasının kapısını işaret etti. "Duşlar orada. Çalışanlarinkini kullan."

Sonra, kimse onu görmediğinden emin olmak için hızlıca bir bakış attıktan sonra koridora kayarak çıktı. Kapı tıklayarak kapandı.

Lucas duvara yaslandı, kalbi savaşı davulu gibi çarpıyordu.

Eğer bu bir ön izlemeyse, asıl gösteri onu öldürebilirdi.

Daha sonra, maçın bitmesinden ve güneşin ufukta batmasından çok sonra, stadyum ışıkları altında saha parıldıyordu. Geleneksel Açılış Günü kutlamaları kahkahalar ve sohbetlerle doluydu. Aileler dış sahada piknik yapıyordu, çocuklar çılgınca koşuşturuyordu ve çalışanlar içecekler ve yemek kamyonlarından aldıkları tacolarla oyuncularla sohbet ediyordu.

Lucas, nc bazın hemen kenarında durmuş, soğuk bir birayı yudumlarken kutlamaları izliyordu. Knights kazanmıştı, lanet olsun, sekizye iki. Dört yıldır ilk Açılış Günü zaferiydi. Kötü başlangıçlar ve düşük şansla boğuşan bir takım için müthiş bir başlangıçtı.

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum, Wainright."

Cole Hammonds, gereğinden fazla sert bir şekilde sırtına vurdu. Lucas yavaşça ve kasıtlı bir şekilde döndü ve camı kesebilecek kadar keskin bir bakış attı. Cole, kanaryayı yutmuş kedi gibi sırtıyordu.

"İyi numaraydı, Hammonds," diye mırıldandı Lucas. "Arkanı kolla. Sana borçluyum."

Sözleri eğlenceli gelmişti, ama zihninde daha önce soyunma odasında yaşananlar canlanınca, Miranda'nın dudakları, dudaklarının baskısı, gözlerindeki şeytani ışıltı, derisinin altında bir sıcaklık hissetti. Bekleyiş hâlâ oradaydı, kanında bas gitarın bas sesi gibi titriyordu.

Cole'un sırtışı değişmedi, ama bakışları sertleşti, rahat görünüşünün altında keskin ve değerlendirici bir şey vardı. Lucas bunu tanıdı: iki avcı, kimin dişleri daha büyük umurunda değilmiş gibi davranarak birbirlerini eviriyorlardı.

"Miranda bugün performansından memnun görünüyordu." Cole'un sesi aldatıcı bir şekilde hafif, hatta rahattı, ama gözlerindeki ışıltı hiç de öyle değildi.

Lucas bakışlarını kaçırmadı. Geri adım atarak önünü kazanmamıştı. "Evet. Açılış günü unutulmaz olacak, en azından bir sonraki maça kadar."

Cole yaklaşarak Lucas'ın kişisel alanına girdi. Elleriniz neredeyse birbirine değiyordu, ama Lucas yerinden kıpırdamadı, sırtı

dik tutarak geri çekilmeyi reddetti. Aynı yaşıydılar, aynı boydaydılar, ikisi de liderlik yapmaya alışkındı ve şimdi, görünüşe göre, aynı kadının hayatının zıt uçlarında bulunuyorlardı.

Lucas birasını kaldırdı ve yavaşça, dikkatlice içti, gözleri tüm bu süre boyunca Cole'un gözlerindeydi.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyorum," dedi Cole, alçak sesle. "Karışmak bana düşmez, ama babası yokken ona göz kulak oluyorum. Bunun ciddi bir şey mi yoksa senin için sadece bir oyun mu olduğu umurumda değil. Her halükarda, Miranda'ya zarar verme."

Lucas'ın yüzü soğudu, sesi kasıtlı olarak yavaşladı. "Yoksa ne olacak? Aracak mısın? Çünkü ona kişisel bir ilgin yoksa, onun özel hayatının ya da benim hayatımın seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Cole'un çenesi sıkıldı. Polo gömleğinin altındaki omuzları gerildi. "Miranda benim için bir kardeş gibidir. Hepsi bu. Ama ona ne olacağı umurumda. Sana güvenmiyorum, Wainright. Onun incinmesini istemiyorum."

Lucas yavaşça nefes aldı. "Seamus'la çok fazla zaman geçiriyorsun. Ben işimi yapmaya geldim, o kadar. Miranda ile aramızdaki şey kişisel. Ayrı bir konu. Seni ilgilendirmez. O yüzden ikimize de bir iyilik yap, bu işe karışma."

Cole'un omzuna bir kez sertçe vurdu, sonra onu iterek geçti, tavırlarından, şüphelerinden, bayat biradan ve zoraki gülümsemelerden bıkmıştı.

Kasları gergin, adrenalin hala vücudunda dolaşırken, sahanın kenarına doğru yürüdü. Miranda, vücudundaki gerginliği fark etmiş olmalıydı, çünkü iki pazarlama asistanıyla konuşmasını kesip, çimlerin üzerinden ona doğru geldi, topukları toprağa hafifçe batıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, yüzünde endişe belirmişti. "Cole'la mı tartıştınız?"

Çenesini gevşetmeye, yumruklarını açmaya zorladı. Ama asıl istediği, acı verici, içgüdüsel bir şekilde onu gölgelere sürüklemek, duvara dayayıp saatler önce başladıkları şeyi bitirmekti.

"Sanırım," dedi, sesi alçak ve kaba, "Ödememi almaya hazırım."

Kızın yüzü anında kızardı, yanakları gökyüzünde hâlâ kalan gün batımının renkleriyle uyumlu muhteşem bir pembeye büründü. Alt dudağını ısırды, dişleri yumuşak cildine değdi ve aniden temkinli bir şekilde etrafına bakındı.

"Henüz gidemem," diye fısıldadı. "Parti hâlâ devam ediyor. Herkes bizi izliyor."

Lucas eğildi, ağzını kadının kulağının kenarına yaklaştırdı, sözcükler kadının cildinde titreyecek kadar yakındı. "İki saatin var. Apartmanına geliyorum. Çıplak ol."

Nefesi kesildi ve onun titremesini hissetti.

Kız bir kez başını salladı, gözleri vaatlerle kararmıştı.

Dönüp sahadan uzaklaştı, adımları hızlıydı, omurgasından ateş yükseliyordu. Sosyal nezaketler bitmişti. İki saat. Sadece iki. Hayatının en uzun 120 dakikası.

hayatının

Bölüm Dokuz

Kapının çalınması Miranda'yı ürküttü, elini şarap dökerken bir anda çekerek bileğine şarap sıçrattı. Dökülen şaraba baktı, sonra elini kaldırdı ve dilini çıkarıp cildindeki kırmızı izi yaladı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında güm güm sesler duyuyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve avuçlarını bornozunun önünden aşağı doğru düzeltti. Kızarmış, aşırı duyarlı cildinin üzerinde ipek kumaşın fısıltısı, onu daha da tahrik etti, sertleşmiş meme uçlarının üzerinde kumaşın yumuşak kayışı, vücudunda bir elektrik titremesi yarattı.

İki saatlik bekleyiş onu adeta bir elektrik teline çevirmişti. Vücudu huzursuz bir enerjiyle titriyor, her siniri o ana odaklanmıştı. Göğüs uçları arzuyla ağrıyor, ince ipek kumaşın altında cam boncuklar gibi sertleşmişti. Bacaklarının arasında, kalp atışlarıyla aynı ritimde zonkluyordu, kapının diğer tarafında Lucas'ın olduğunu düşünmek bile onu kasılmaya yeterdi.

İkinci vuruş gök gürültüsü gibi çınladı. Nefesi kesildi. Vücudu beyninden önce onun varlığını fark etmiş gibi, kalçaları içgüdüsel olarak gerildi.

Kendini sabitlemek için koltuğun arkasını sıktı, ama sakinleşmek mümkün değildi. Bu gece olmazdı.

Yavaşça kapıya doğru yürüdü, çıplak ayakları sert ahşap zeminde sessizce ilerledi, vücudu beklentiyle titriyordu. Gözetleme deliğine bakmadı - şehvet, ihtiyatını kısa devre yaptırmıştı - ama onun olduğunu biliyordu. O olmalıydı.

Kapıyı araladı ve gölgeli girişin içinde kaldı. Lucas kapı çerçevesine yaslanmış, sıkı bir şekilde kendini tutmaya çalışıyordu.

Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı, bir elinde bir şişe şarap sallanıyordu. Onu gördüğü anda, bakışları ateşli bir dalga gibi üzerinde dolaştı.

Göz bebekleri büyüdü. Burun delikleri genişledi. Bütün vücudu gerginleşip alev almış gibiydi.

"Lanet olsun, Miranda." Sesi sert, alçak, neredeyse boğuktu.

İçeri girdi, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kilidi sert ve kasıtlı bir şekilde çevirdi. "Çıplak dedim. Bornoz —ne kadar seksi olursa olsun—sayılmaz."

Gülümseme dudaklarında belirdi, utangaç ve yaramaz bir gülümseme. Yanakları kızardı ama bakışlarını kaçırmadı. Bunun yerine bornozu omuzlarından kaydırıp ve ayaklarının etrafında sessiz bir ipek havuz oluşturdu.

"Böyle daha mı iyi?"

Lucas cevap vermedi. Şarap şişesini sehpayı sertçe bıraktı ve ona uzanarak onu kollarına çekti.

"Evet," diye mırıldandı ağzına.

Ateşli bir aceleyle birleştiler, ağızları çarpıştı, uzuvları birbirine dolandı. Onu zahmetsizce kaldırdı ve duvara yapıştırdı. Bacakları beline dolandı, kolları boynuna kaydı, parmakları saçlarına dolandı.

Öpücüğü çiğ ve yakıcıydı; iki saatlik gerginlik ve tatminsiz açlık bir anda patladı. Onun ağzını yaladı, sonra açık ağızıyla boynuna öpücükler yağdırdı, sakalları onun teninde lezzetli bir şekilde sürtündü. O aşağıya doğru inerken başı geriye düştü, dudakları köprücük kemiğinin üzerinden kaydı, sonra göğüslerinin şişkinliğine ulaştı. Yumuşak kıvrımı boyunca dilini gezdirdi, sonra gergin meme ucunu dudaklarının arasına aldı ve sertçe emdi.

Kadın şaşkınlık ve zevkten bir çığlık attı. Sırtı ona doğru kavislenirken, parmakları onun gömleğini yumrukladı.

"Bekle," diye nefes nefese, arzusun sisinden sesini bulmaya çalışarak söyledi. "Burada değil. Aşağıda."

Titrek bir eliyle koridoru işaret etti.

Adam onun bakışını takip etti ve ağır nefes alıp vererek başını salladı.

"Bir kat mı?"

Tanrı'ya şükür."

Hâlâ ona sıkıca sarılmış halde, onu yatak odasına, sonra ne olacağına doğru taşıdı. Gözleri, kemiklerine kadar hissettiği bir vaatle parıldıyordu.

Ve kalbinde biliyordu ki, bu gece sadece bir rahatlama olmayacaktı.

Bu bir hesaplaşma olacaktı.

Miranda lüks bir şekilde gerindi, sıcaklık ve lezzetli bir ağız uzuvlarına yayılırken dudaklarından memnun bir inilti kaçtı. Yoga ya da spinning derslerini unutun, seks tartışmasız en iyi egzersizdi. Spor salonu üyeliği yok, eliptik bisiklet için kavga yok, sadece karışık çarşaflar, nefes kesen öpücükler ve tüm vücudu tatmin eden bir his. Ve yatakta kalabiliyordu. Tamamen kazançlıydı.

Yatağın diğer tarafına uzandı, parmakları buruşuk çarşaflara dokundu. Dokunulduğunda serindi.

Eli durdu. Ne zaman gitmişti?

Göğsünde, itiraf etmek istemediği kadar keskin bir hayal kırıklığı hissetti. Tavana bakarak gözlerini kırptı, göğsüne baskı yapan ağırlığı uzaklaştırmaya çalıştı. Belki de bu karmaydı, Florida'da yaptıklarının bir yansımasıydı. Duygular karışmadan ve bağlanmadan kaçmak. Belki de sonunda kaybolma konusunda kendine denk birini bulmuştu.

Yastığa geri gömüldü ve gözlerini kapatarak hayal kırıklığını unutmaya çalıştı. Açılış gününün ertesi günü oyuncular için her zaman dinlenme günüydü, ama iş tarafındaki personel hala çalışıyordu, gerçi gecikmeli bir programla. Patron olmanın avantajları: erken gelmek zorunda değildi.

Koridordan gelen bir ses onu düşüncelerinden kopardı. Kaşları çatıldı. Bu, ahşabın yerleşmesinden veya uzaktaki trafikten gelen olağan gıcırtı değildi.

Esneyerek yataktan kalktı, bornozunu giydi ve çıplak ayakla koridora çıktı. Mutfağın girişinde durdu.

Lucas ocak başında duruyordu, çıplak ayak, gömleksiz, sadece kalçalarına müstehcen bir şekilde sarkmış kot pantolon giymişti. Sırtı ona dönüktü, dolap kapaklarını açarken her hareketinde kasları oynuyordu ve

kendi kendine mırıldanıyordu. Altın rengi sabah ışığı tenine düşerek sırtındaki soluk kırmızı tırnak izlerini vurguluyordu.

Rahatlama onu o kadar güçlü vurdu ki neredeyse başı döndü.

"Tavalar ocağın altında," dedi, sesi uykudan ve çok daha sıcak bir şeyden dolayı kısılmıştı.

Adam hafifçe sıçradı, sonra utangaç bir gülümsemeye omzunun üzerinden baktı. "Yakalandım. Sen uyanmadan kahvaltıyı hazırlamayı umuyordum. Seni uyandırdım mı?"

Dolabı kontrol etmek için eğildiğinde, kot pantolonunun bel kısmı aşağı kayarak kışının çatlağının başını ortaya çıkardı. Yanakları kızardı.

"Tırnaklarımı kesmeliyim," diye mırıldandı. Adam

güldü ve bir tavayı çıkardı.

Bar taburesinden birine oturmak için hareket etti, kollarını tezgahın üzerine katlayıp çenesini oraya dayadı. Aralarında, sormak istemediği soruyla dolu bir sessizlik oldu.

"Gittiğini sanmıştım," dedi kız sessizce.

Adam elindeki tavayla durakladı ama hemen ona bakmadı. "Neredeyse gitmek zorunda kalacaktım, lanet tavaları bulamasaydım." Göz kırparak geri döndü. "İyi ki buzdolabını doldurmuşsun."

"Öyle demek istemedim."

Tavayı ocağın üzerine koydu, metalik ses sessiz ortamda yüksek sesle yankılandı. Sonra, bir süre durakladıktan sonra, küçük mesafeyi aşarak ona yaklaştı, yüzünü nazikçe avuçları arasında tuttu, başparmakları elmacık kemiklerini okşadı.

"Gitmemi istiyorsan, söyle. Ama kalmak istiyorum."

O eğilip onu öptü, yumuşak ve tatlı bir öpücük—önceki gecenin aciliyetinin tam tersi. Bir kalp atışı kadar kısa sürdü, ama bir söz gibi akılda kaldı.

O, ona uzandı, parmaklarını onun ön koluna doladı ve onu geri çekti, ama o, çarpık bir gülümsemeye geri çekildi.

"Yemek yemek istiyorsan, bunu bir daha yapma."

Kadın tabureden kayarak alaycı bir şekilde sordu: "Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey." Barista gibi bir fincan çayı barın üzerinde kaydırды. "En azından su ısıtıcısını yerine koymuşsun. Şimdi otur, yudumla

ve rahatla."

Şimdi biraz ayakları yere basmıyordu — fiziksel olarak değil, duygusal olarak — çayını yudumlarken onun mutfakta hareketlerini izledi. Bunda samimi bir şey vardı. Lucas gibi bir adam — seyahat, değişim ve kontrol ile beslenen bir adam — onun alanına bu kadar kolay uyum sağlamıştı.

"Mutfakta işini iyi biliyorsun," diye düşündü. "Valizinde yaşayan bir adamdan beklemediğim bir şey."

"Çoğu takımda birkaç ay kalırım. Oteller çabuk sıkıcı oluyor. Çoğu takım, transfer olan oyuncular için kısa süreli konaklama şirketleriyle çalışır — sessiz, mobilyalı, özel. Her gece oda servisi çağırmaktan daha kolay."

Yavaşça başını salladı. "Kulağa... yalnızlık gibi geliyor. İş arkadaşlarıyla hiç takılmıyor musun? Dur, boş ver. Sen kimseyle ilişki kurmuyorsun."

Sözleri hafif ve alaycıydı, ama aralarında asılı kaldı.

O, bu altta yatan anlamı kaçırmadı. Rahat bir gülümsemeyle meyve kasesini onun önüne koydu. "Burada gibi değil, hayır. Ama meşgul oluyorum."

"Öyle mi?" diye nazikçe meydan okudu. "Yoksa kendini meşgul mü tutuyorsun? Sürekli hareket halinde olmak, bağlantı kurmaktan kaçınmanın harika bir yoludur."

Mavi bir yaban mersini ağzına attı ve onu dikkatle izledi. "Peki... her şehirde bir kız arkadaşın var mı?"

Kaşlarını kaldırdı, omleti ustalıkla katlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu bir sorgu mu?"

"Sadece seni tanımaya çalışıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve belki de karşımda kim var anlamaya çalışıyorum."

Adam döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Eğer benim biriyle çıkıp çıkmadığımı sormak isteseydin, direkt sorabilirdin."

"Evet," diye cevapladı basitçe. "Seninle yatıyorum. Diğerlerinin kim olduğunu bilmek istemem gayet normal."

Omleti tabağa koydu, ikiye böldü ve bir tabağı onun önüne koyduktan sonra diğer tabureyi çekip yanına oturdu.

"Benim yatağında başka biri olsaydı, senin yatağına girmezdim."

Bir ısırik aldı ve inledi. "Vay canına. Bu çok lezzetli. Ya da sadece açımdır."

"İkisi de olabilir," dedi adam, biraz kendini beğenmiş bir şekilde.

Sessizce yemek yediler, çatalın seramik tabaklara değdiği sesler, söylenmemiş düşüncelerin arasındaki boşluğu doldurdu.

Tabaklar boşaldığında, kadın ayağa kalkıp tabakları topladı. "Sen yemek yaptın, ben yıkarım."

"Bulaşık makinen var. O kolay kısmı."

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Peki, sen de bulaşıkları yıkayabilirsin. Kahve ister misin?"

O, fincanını uzattı ve kız, sürahidten fincanını doldurdu, sonra kendine bir fincan çay daha doldurdu. Tekrar oturdu, ama aralarındaki sessizlik değişmişti. Rahat sabah havası, artık yaz fırtınası öncesi gibi gergin bir atmosfer barındırıyordu.

Alt dudağını ısırdı. "Ee..."

Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynattı. "Su tasarrufu yapmak ve birlikte duş almak ister misin?"

Nefes nefese bir kahkaha attı, omuzlarındaki gerginlik bir anda eridi. Tanrım, ne zaman baskı yapmaması gerektiğini tam olarak bilmesini çok seviyordu. "Yarışalım," dedi, tabureden kalkıp koridora doğru yöneldi.

Kovalamaca yeniden başlamıştı.

Bölüm Yirmi

O sabahın ilerleyen saatlerinde, Miranda'nın planladığından çok daha geç, Lucas ve Miranda el ele, parmakları gevşekçe birbirine dolanmış olarak asansöre bindiler. Miranda'nın cildi hala Lucas'ın dokunuşunun etkisiyle titriyordu, vücudu daha önceki yakınlıklarının yankısıyla uğulduyordu. Böyle işe gitmek, aralarında görünür, somut bir bağ olması, gerçek dışı geliyordu. Artık fantezi yoktu. Artık "ya eğer"ler yoktu.

Asansör yukarı doğru süzülürken, hafifçe koluna yaslandı. Kolay geliyordu. Doğal.

Ta ki kapılar mekanik bir sesle açılana kadar.

Cole ve Stacia kapının hemen dışında, konuşuyorlardı, ikisi de Lucas ve Miranda'yı gördükleri anda donakaldılar — ellerini tutmuş, vücutları birbirine yakın. Kelimelerin ifade edemeyeceği kadar anlamlı bir yakınlık.

Bir an için kimse kıpırdamadı. Sanki bir sabun operasının en heyecanlı sahnesinde "dondur" tuşuna basılmış gibi, yoğun bir sessizlik ve gerginlik vardı.

Stacia'nın bakışları hemen onların birleşmiş ellerine düştü. Kaşları yavaşça, dramatik bir şekilde yukarı doğru kalktı. Cole'un ifadesi, alıştırmış bir hassasiyetle boşaldı, ama keskin, algılayıcı gözleri Lucas'a kilitlendiğinde karardı.

Miranda içgüdüsel olarak dikleşti, omuzlarını geriye attı, sırtını dikleştirdi, sonra Lucas'ın elini nazikçe çekti. Asansörden birlikte çıktılar, pişmanlık duymadan. Lucas'ın elini bırakmadan önce avucunun kendi avucunu sıktığını hissetti.

Cole, Lucas'la uzun, okunamaz bir bakış alışverişinde bulundu - aralarında sessiz ve ağır bir şey geçti - sonra bir kez başını salladı. Asansör kapıları kapanmaya başladı.

Ancak o zaman Stacia şaşkınlığından kurtulup içeriye atladı ve kapılar arkalarından sessizce kapandı.

Miranda derin bir nefes verdi, ancak o anda nefesini tuttuğunu fark etti. Lucas'a döndü, yüzü sakindi, ama gözleri onu sessiz bir yoğunlukla inceliyordu. İfadesi okunamazdı, bir sonraki kartın nasıl geleceğini bekleyen bir poker oyuncusu gibiydi.

Ellerini hafifçe titreyerek asansörlerin köşesindeki bir oyuğa girdi. Lucas tereddüt etmeden onu takip etti, varlığı küçük alanı doldurarak hem rahatlatıcı hem de ezici bir etki yarattı.

"Her şey yolunda mı?" Sesi alçak, sessiz ve sakinleştiriciydi.

Tereddüt etti. "Emin değilim. Henüz kimseyi görmeyi beklemiyordum."

daha."

O kaydı ellerini ellerine ellerini kendi ceplerine
göz ama ilgisiz

ilgisiz. "Bu kadar önemli mi?"

"Bunu hiç konuşmamıştık... Ofis hakkında. Görülmek hakkında."

Başını hafifçe eğdi ve onu izledi. "Bizden utanmıyorum.

Bundan saklanmayacağım."

"Bizi" derken sesinde fiziksel ya da sıradan olmayan başka bir şey vardı. Gerçek bir şey.

Sonra ona yan bakarak, onu sorgulayan bir bakış attı. "Sen ne hissediyorsun?"

Nasıl hissediyordu? Birkaç saat önce akıllarını başlarından alan bir seks yaptıkları adamla, gün ışığında, el ele tutuşarak profesyonel bir binaya girmişti. Bu önemsiz bir şey değildi.

"Açıkçası, asansörde elini tutacak kadar rahat hissediyordum," dedi alçak sesle. "Yani bir parçam bunu birinin görmesini istemiş olmalı."

Ağzı hafifçe kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi. "Neden önemli olsun ki? Biz yetişkiniz. Kendi zamanımızda yaptıklarımız başkalarını etkilemez."

Ama...

"Ya babam duyarsa?"

Bu onu durdurdu. Titremedi, ama ifadesi biraz soğudu. Pişman ama dürüst bir şekilde alt dudağını ısırdı.

"Cole hiçbir şey söylemez," dedi hızlıca. "Ve Stacia babamla konuşmaz. Sanırım bir sorun yok."

Lucas yaklaştı. Dokunmadı, ama onun vücudundan yayılan ısıyı, aralarındaki havadaki ince değişimi hissedecek kadar yakındı. Ona baktı, gözleri yoğundu, sesi daha yumuşaktı, ama kararlılığı azalmamıştı.

"Belki de babanın ne düşündüğü umurumda değil. Belki de insanların bilmesini istiyorum."

Onun bu şekilde söylemesi, sanki derisinin altında kaynayan bir ihtiyaçmış gibi, nefesini kesmişti.

Ona baktı, çenesini meydan okurcasına ve umutla kaldırdı. "Babama kendi bildiğim şekilde söylemek istiyorum. Dedikodularla ya da fısıltılarla duymasın."

Lucas yarım adım geri çekildi, çenesi gerildi. "Yani... bunu sır olarak saklamak mı istiyorsun?"

Sadece bir an durakladı. "Hayır," dedi, tekrar öne doğru adım atarak onun alanına girdi. "Akşam yemeğine gelmeni istiyorum."

Gözleri parladı — şaşkınlık, ilgi, belki bile bir anlık tatmin. Ve başka bir şey.

Umuda tehlikeli derecede yakın bir şey.

Miranda sabahı durum raporlarına odaklanmış gibi yaparak geçirdi. Rakamlar ekranda bulanıklaşıyordu, çizelgeleri okumuyordu ve beyni satır satır yazılarla Lucas arasında gidip geliyordu. Dudaklarının baskısı, asansörde elini saran elinin sıcaklığı, "biz" derken sanki bunun sağlam bir anlamı varmış gibi konuşması. Gerçek bir şey.

Asansördeki o anı, Cole'un bakışlarını, Stacia'nın kaldırdığı kaşlarını düşünmemeye çalıştı. Lucas'ın bu ilişkiyi kabul etmek zorunda hissetmediğini, sadece görülmüş oldukları için öyle demediğini kendine söyledi. Ama yine de... şüphe, düşüncelerinin kenarında dolanıyordu.

Artık önemi yoktu. Gerçek ortaya çıkmıştı. Bu ilişkiye girmişlerdi. Her şekilde.

Ofisinin kapısının hızlıca çalınması onu düşüncelerinden kopardı. Başını kaldırdı, dikkatinin dağılmasına minnettardı.

Stacia kapının eşiğinde durdu, gözleri filtrelenmemiş bir merakla parıldıyordu, sanki bir ünlülerin sırrını ortaya çıkarmış bir dedikodu blogcusu gibi. Koridora bir göz attı, sonra içeri süzüldü ve neredeyse Miranda'nın masasına doğru koştu.

"Ee." Bir sandalyeye çöktü, dirsekleri masanın kenarına çarptı, sanki çay içmek için yerleşiyormuş gibi. "Ne zaman oldu bu? Açılış günü mü?" Sesi sahne fısıltısı gibiydi, ama her hecede heyecan vardı. "İkinizin bu kadar yakınlaştığını bilmiyordum."

Miranda aniden kızardığını hissetti, boynundan yanaklarına kadar kızarıklık yayıldı. Zaman kazanmak için su şişesine uzandı.

"Ben... nasıl oldu tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi yumuşak bir sesle.

Stacia bilmiş bir şekilde burnunu çekti. "Oh, lütfen. Geç saatlere kadar çalışmak. Uzun saatler. İş seyahatler. Yakınlık artı cinsel gerginlik eşittir havai fişek. O yakışıklı. Sen güzelsin. Başka neye ihtiyacın var?"

"Saygı."

Miranda durduramadan kelime ağzından çıktı — keskin, içgüdüsel. Ama bir kez söylediğinde, geri almak istemedi.

Stacia'nın gözleri hafifçe büyüdü, sonra başını salladı, gülümsemesi yumuşadı. "Saygı çok önemlidir." Başını eğerek Miranda'yı inceledi. "Sende var mı?"

Miranda onu geçip, boş stadyuma bakan pencerelerden dışarı baktı. Tribünler şimdi sessizdi, çünkü kalabalığın gürültüsüyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Bu huzur, düşünmesine yardımcı oldu.

"Sanırım var," dedi sonunda. "Beni dinliyor. Karşı çıkıyor, ama beni küçük düşürmeyecek şekilde. Ve katılmadığında, emir vererek değil, önerilerde bulunuyor. Bunu beklemiyordum."

Stacia sırtıttı. "Beyin en seksi organdır. Sanki... yönetici ön sevişmesi gibi."

Miranda şaşkın bir kahkaha attı, ama o an yerini daha sessiz, daha kırılgan bir duyguya bıraktı. Bu konuyu güvendiği biriyle konuşmak

güvendiği biriyle konuşmak iyi geldi. Başkanlık görevini devraldıktan sonra, eski arkadaşlarının birçoğu sessizce uzaklaşmıştı. İş, farklı öncelikler, farklı ritimler ve çok daha az boş zaman yaratarak aralarında mesafe oluşturmuştu. Ama Stacia, bu geçiş sürecinde yanındaydı. Birbirlerini çocukluktan tanıyorlardı, ama geçen sonbaharda, Stacia Jason Friar'a yardım edip sonunda ona aşık olduğunda yeniden yakınlaşmışlardı.

O, bunu anlamıştı.

Belki Miranda'nın da bunu anlamasına yardımcı olabilir. "Sen ve Jason'ın arasında da böyle mi oldu?"

Stacia geriye yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine atarak, en son reality şovuyla ilgili dedikodu yapmaya hazırlanır gibi oturdu. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl oldu bilmiyorum. Seks harikaydı, yanlış anlama, ama daha önemli olan beni desteklemesiydi. İşimde, babamla olan ilişkilerimde. Her zaman yanımdaydı. Ve bu beni etkiledi."

Miranda çenesini eline dayadı ve öne eğildi. "Sadece birkaç ay birlikteydiniz."

"O sadece başlangıçtı," dedi Stacia. "Hemen evlenmeye karar vermedik. Her gün ilişkimizi inşa ediyoruz. Sen ve Lucas? Siz daha yeni başlıyorsunuz. Anlamak için kendinize zaman tanıyın."

Bir an durdu, sonra başını hafifçe eğdi. "Baban ne düşünüyor?"

Miranda kısa ve kuru bir kahkaha attı. "Oh, ona henüz söylemedim. Ama söylemek zorundayım. Özellikle de ofiste herkes biliyor. Arka kapıdan dedikodularla duymaktansa benden duymasını tercih ederim."

Stacia ayağa kalkarak pantolonunu düzeltilti. "İçgüdülerine güven, Miranda. Lucas'ı seviyorum. Bence sana gerçekten iyi gelebilir. Sadece... ilişkinize başka kimseyi karıştıрма. İki kişi arasında yolunu bulmak yeterince zor. Üçüncü bir kişi eklenirse, ya da daha kötüsü, bir seyirci grubu

eklenirse her şey alt üst olur."

Göz kırptı, sonra geldiği gibi gizli bir özgüvenle odadan çıktı ve Miranda onu izlemeye başladı.

Yine yalnız kalan Miranda pencereye döndü. Güneş, dış saha tribünlerinin kenarlarına vuruyordu, eğik ışık çimleri parlatıyordu.

Lucas koşmamıştı.

O da koşmayacaktı.

Bölüm Yirmi Bir

İki hafta sonra, Miranda ve Lucas, Miranda'nın ailesinin evinin tanıdık beton verandasında, verandanın sıcak ışığının altında duruyorlardı. Miranda, kapıyı açmaya çalışırken sinirleri parmaklarına yansımış, çantasının askısıyla oynuyordu. Anahtarlar elinden kaydı ve yere düştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Lucas eğilip anahtarları aldı, ama geri vermek yerine, ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Miranda hareketsiz kaldı, sonra alaycı bir bakışla ona dik dik baktı, yumruklarını beline dayadı. "Lucas. Anahtarları ver."

Lucas bir adım geri çekildi, gülümsemesi genişledi. "Henüz değil. Çok gerginsin." "Bu gece bittiğinde daha iyi olacağım. Güven bana."

"Olmaz," dedi kolayca, anahtarları arka cebine sokarak. "O kadar bekleyemem."

Kolunu beline doladı ve onu kendine çekti, boş eliyle başının arkasını okşadı. Kız, yarı itiraz, yarı dengede kalmak için ellerini göğsüne dayadı. Ama sonra adam onu öptü — yumuşak, yavaş, ateşlemek değil, yatıştırmak, sıcak bir banyo gibi gerginliği ve gerginliği gidermek için bir öpücük. Parmakları kızın dalgalı saçlarına kaydı, dudakları yıkıcı bir şefkatle kızın dudakları üzerinde dolaşırken onu kendine bağladı.

Sonunda geri çekildiğinde, verandanın ışığı aniden gözlerine çarptı — adamın başı onu koruyordu.

"Daha iyi mi?"

Nefesini verip gülümsedi, yanakları kızardı. "Evet. Hadi yapalım."

Ama anahtarları almadan önce kapı açıldı.

Gwen kapının diğer tarafında duruyordu, kolları kavuşturulmuş, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Orada ne kadar durup kalacaksınız diye merak etmeye başlamıştım. Anahtarınızı mı unuttunuz?"

Miranda kızardı ve cevap vermek yerine annesine sarılmak için öne eğildi. "Merhaba anne. Lucas'ı hatırlıyorsun."

"Tabii ki hatırlıyorum." Gwen, Lucas itiraz etmeden onu sevgiyle kucakladı. "Hastanede yardım ettiğin için hiç teşekkür etmedim. Benim için çok anlamlıydı."

Lucas mütevazı bir baş salladı. " gerekli değildi, Bayan Callahan. Babam hasta olduğunda anneme yardım etmişsiniz."

"Aile birbirine bağlıdır," dedi o, sanki çok doğal bir şey gibi. "Ve sen de aileden sayılırsın. İçeri gel. Seamus oturma odasında, muhtemelen Baseball Tonight'ı izliyordur. Lucas, mutfakta bana yardım eder misin? Ve bana Gwen de."

Miranda ve Lucas şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. İkisi de cevap veremeden, Gwen Lucas'ın kolunu tuttu ve onu içeriye götürdü. Miranda tek başına kalakaldı ve garip bir şekilde... yerinden edilmiş gibi hissetti.

Derin bir nefes aldı, kendini topladı ve aile odasına doğru yöneldi. Beyzbol yorumcularının tanıdık sesleri odayı dolduruyordu: istatistikler, tekrarlar, sıcak yorumlar.

"Merhaba, baba." Eğilip babasının kel kafasına bir öpücük kondurdu.

Babası irkildi ve koltuğunu neredeyse fırlatacak kadar geriye attı. "Ne zaman geldin?"

"Birkaç dakika önce," diye cevapladı. "Knights nasıl gidiyor?"

Adam parmağıyla televizyonu işaret etti. "Sırada onlar var. Takımına ne yaptın? Prosser'ı takas etme demiştim. Bu küçük top saçmalığı da ne? Bu beyzbol değil. Kramponlu TED Talk programı bu."

Miranda, azı dişlerini gıcırdatmasına rağmen gülümsemesini korudu. "Ligin yarısı artık küçük top oynuyor, özellikle bizim gibi küçük pazar takımları. Galibiyet serimiz var. On yıldır ilk kez."

Spor spikerinin konuşmasını dinlemek için durakladı. "*Georgia Knights'ta neler oluyor? Sezon dışında takımın belkemiği olan oyuncular elinden çıkardıktan sonra herkes onları yazmıştı.*

sezon dışında mahvolduktan sonra herkes onları yazdan çıkardı, ama şimdi büyük transferler yapmadan ligin başında gidiyorlar. Ne yapıyorsunuz?"

"Maçtan sonra el sıkışırken harika görünüyoruz," dedi soğukkanlı bir gururla. "Oyuncular çok çalışıyor, kulüpte enerji var."

"Elbette çok çalışmalılar. Onlara bir topu vurmaları için bir servet ödüyorum. Tabii, nisan ayında herkes iyimser olur. Temmuz ve ağustos ayında tekrar konuşalım."

"Prosser çok iyi bir transferdi," dedi sesi keskinleşerek. "O, sahada iyi performans gösteriyor, atıcı kadrosunu dengeliyor. Minnesota'nın analistleri bile hatalarını kabul etti."

"ESPN'deki bazı yorumcuların bizi beğenmesi, senin haklı olduğun anlamına gelmez." Yüzü gergin ve yorgun bir ifadeyle ona döndü. "Bu takım hala benim. Sen benim için çalışıyorsun. Her şeyi alt üst etmeye ne hakla cüret edersin?"

"Onlar başka takımlarda çalışmışlar..."

Lucas, cümlesini yarıda keserek odaya girdi, sakin ve soğukkanlıydı, elini uzatarak Seamus'un yanına doğru yürüdü.

Seamus, elini zehirli bir yılanmış gibi baktı.

"Bunun arkasında senin olduğunu bilmeliydim," diye alaycı bir şekilde dedi. "Takımımı mahvedeceksin, değil mi?"

Lucas elini indirdi, duruşu rahattı ama sesi sertçeydi. "Kazanma rekoru mahvetmekse, evet. Suçu üstlenirim."

"Lucas haklı," diye araya girdi Miranda, sesi yükselerek. "Cole ve ben araştırmayı yaptık. Lucas kararları vermedi, sadece önerilerde bulundu."

Seamus ona doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Dışarıdan birine sorunlarımızdan bahsettin mi? Ofisimizde bu yılanın dolaşması yetmezmiş gibi. Aile dışına stratejimizi mi sızdırdın? Bu ihanettir."

Yumruğunu koltuğa vurdu ve yüzünde acı bir ifade belirdi.

Miranda'nın midesi burkuldu. Yavaş yavaş alıştırmak için çok geç kalmışlardı.

Lucas dik durdu, çenesi sıkı, gözleri sakin görünüşünün altında parlıyordu. "İnsanlar Knights'tan bahsediyor. Heyecanlılar. Tekrar izlemeye başladılar. Bilet satışları arttı. Bunların hepsi Miranda sayesinde."

"Ne var bunda?" diye mırıldandı Seamus. "Yine ortadan kaybolurlar. Taraftarlar, kazanmadıkça sadık olmazlar. Ve senin küçük top oyunlarıyla bunu başaramazsın"

devam edemezsin. Yetenek yok sende."

Miranda, babasının koluna sakinleştirici bir şekilde elini koydu. "Biliyoruz. Bu yüzden bekliyoruz. İlk yarıyı sağlam geçirelim. Sonra, diğer takımlar sezon ortasında maaşları düşürmeye başladığında, akıllı ve stratejik hamleler yaparız

—kendi hamlelerimizi yapacağız. Çaresizce transferler değil. Doğru ölçütleri kullanarak modelimize uyan, değeri bilinmeyen oyuncular bulacağız. Ve sonra kazanmaya devam edeceğiz."

Seamus, karşısındaki kadını tanımamış gibi ona baktı. "Ölçütler mi? Sana hangi ölçütlerin önemli olduğunu söyleyeyim: home runlar. Strikeoutlar. ERA. Gerçek beyzbol budur."

"Hayır," dedi Miranda, sesi sessiz ama kararlıydı. "Önemli olan galibiyetler. Ve şu anda biz kazanıyoruz."

Gwen odaya girdi. "Yemek hazır! Kızarmış tavuk sever misiniz? Düşük yağlı yeni bir tarif denedim."

"Ve tatsız," diye mırıldandı Seamus ayağa kalkarken, Miranda'nın uzattığı eli iterek.

"Seamus," diye uyardı Gwen.

Seamus başını eğdi, utanmış bir şekilde. "İyiydi."

Sonra tekrar başını kaldırıp öfkeyle baktı. "Ne hale geldim? Yağsız yemek. Viski yok. Ne anlamı var? Belki de ameliyattan çıkmamalıydım."

"Baba!" Miranda'nın kalbi sıkışarak haykırdı.

Gwen gözlerini devirdi. "Babanı dinleme. Sempati arıyor."

Lucas, Miranda'nın omzuna kolunu doladı ve onu sakinleştirici bir şekilde sıktı. Sonra yaşlı çifti takip ederek yemek odasına doğru yürüdüler.

Ama Seamus dönüp keskin bir sesle sordu. "Bu ne? Siz ikiniz? Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

Gwen'in eli fren pedalı gibi Seamus'un koluna kondu. "Seamus. Nefes al. Doktorun emri."

Koridorda ilerlerken Miranda, "Belki de bu bir hataydı," diye mırıldandı.

Lucas ona eğildi. "Güçlü ol, Miranda. Bunu atlatabiliriz." Kapının eşiğinde durdu ve ona baktı, zırhının ardında kırılganlığı görünüyordu. "Neden bana katlanıyorsun? Bütün bunlara?"

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu, kalbinin çarpmasını sağlayacak kadar uzun süre orada kaldı. "Belki de senin buna değer olduğunu düşünüyorum."

Yutkundu, kalbi sıkıştı. Bu geceden sonra da aynı şekilde hissedecek miydi?

Miranda gözlerini kapattı ve güç bulmak için sessizce dua etti.

Akşam yemeği de pek iyi geçmedi. Seamus, Miranda'nın ön büro stratejilerinden Lucas'ın masada bulunmasına, Gwen'in modaya uygun, çevre dostu bir butikten aldığı kağıt inceliğindeki peçetelere kadar her şeyi eleştirmeyi başardı. Sanki Gordon Ramsay'in filtreleri kapalı halde bir akşam yemeği partisi veriyormuş gibiydiler.

Ön kapıya vardıklarında Miranda kendini bitkin hissediyordu —duygusal olarak susuz kalmış, güneşte bir hafta kalmış bulaşık bezi gibi, sert ve dikişleri açılmış. Babası veda etmek için zar zor bir homurtu çıkardı ve tahttan indirilmiş bir kral gibi koltuğuna çekildi. Her zamanki gibi zarif bir ev sahibi olan Gwen, gözlerinin arkasında endişeyle, yumuşak ve sakın bir gülümsemeyle onları kapıya kadar takip etti.

Miranda'yı sıcak ve uzun bir kucaklamaya çekti, Miranda'nın boğazında bir yumru hissedecek kadar uzun süre onu tuttu.

"Babanı dinleme, tatlım," diye fısıldadı Gwen. "O korkuyor. Bağımlı olmak onun en büyük kabusu. En zor günleri atlatınca kendine gelir. Ve o zaman, bence sana karşı daha açık olacak, sadece senin fikirlerine değil, Lucas'a da."

Miranda, sevgi ve yorgunluğun karışımıyla gözyaşlarına boğulmamak için zorlukla yutkundu.

"Onun aranıza girmesine izin verme," diye ekledi Gwen nazikçe. "Lucas iyi bir adam."

Sonra Gwen Lucas'a döndü ve şaşırtıcı bir rahatlıkla ona sarıldı, sadece onun duyabileceği bir şey fısıldadı.

Söylediği Şey Lucas'ı kızarttı, boynuna yavaşça, açıkça görülebilen bir kızarıklık yayıldı. Lucas gülümsedi ve biraz Şaşkın bir Şekilde ona sarıldı.

"Akşam yemeği için teşekkürler, Gwen," dedi içtenlikle.

"Yakında tekrar gel!" diye seslendi kapı arkalarından kapanırken.

Miranda kaŐalarını kaldırdı ve merdivenlerden inerken ona yan bakış attı. "Tamam, bilmem gerek—annem kulağına ne fısıldadı?"

Lucas ona sinsi bir gülümseme attı, bu gülümseme Miranda'nın içini ısıttı. "Tavuk tarifini paylaŐıyordu."

Miranda burnunu çekti. "Tanrım, o tavuk çok tatsızdı. Babamın sürekli sinirli olmasına Őaşmamalı."

Lucas omuz silkti, gözleri parıldıyordu. "Gerçek Güney yemeği yediysen kötü gelir. Ben kuzeyde o tür fırında piŐirilmiş, bej renkli tavuklarla büyüdüüm. Orada neredeyse standart yemek sayılır."

"Zavallı, mahrum adam." Elini uzattı ve göğsüne koydu, parmakları düğmeli gömleğinin altındaki sert kasları okşadı. Dokunuşu uzun sürdü, sesi biraz alçaldı. "Bunu sana nasıl telafi edebilirim?"

Adam kolunu kadının beline doladı ve onu kendine çekti, dudakları kadının kulak kepçesine değdi ve kadının içini titretti. "Oh... Bir Şeyler düşünürüm."

Kadın alçak, sıcak ve Şehvetli bir kahkaha attı, vücudu erkeğin vücuduna kıvrılırken arabaya doğru yürüdüler. Kadın, bu gecenin tatsız travmasından erkeğin kurtulmasına nasıl yardım edebileceğini düşünmeye başlamıştı bile.

Bölüm Yirmi İki

Lucas parmaklarını masanın üzerinde huzursuzca tıklıyordu, gerginlik cildinin altında kopmak üzere bir akım gibi dolanıyordu. Telefonu, sanki onun tereddütünü alay edercesine, ekranı karanlık bir şekilde önünde duruyordu. Komisere son resmi raporunu vereli bir ay olmuştu, açılış gününden bu yana. Arayışını ertelemek için mantıklı bir nedeni yoktu. Knights'ın galibiyet rekoru vardı. Bilet satışları artıyordu. Sponsorlar sözleşmelerini yeniliyordu. Hatta yerel bir medya grubu, küçük pazar takımları için kutsal kase sayılan televizyon ve radyo yayın haklarını müzakere etmek için görüşmelere başlamıştı.

Tüm işaretler ilerlemeyi gösteriyordu. Zaferi.

Yine de, Roger'ın bunu bu şekilde görmeyeceği konusunda içini kemiren bir his vardı.

Elbette, komisyon üyesi takımın kamuoyu önünde çökmesini istemiyordu.

İflaslar, özellikle dijital bilet satışları, canlı yayınlar ve şişirilmiş maaş bordrolarının olduğu bu dönemde ligin istikrarsız görünmesine neden oluyordu. Taraftarlar, nachos için yirmi dolar öderken bir franchise'ın nasıl batabileceğini anlamıyordu. Roger, en azından görünüşte finansal sürdürülebilirlik istiyordu.

—en azından görünüş için.

Ama başarı, Seamus Callahan'ın kalması anlamına geliyordu. Ve Roger, Callahan'dan nefret ediyordu.

Onun gitmesini istediğini açıkça söylememişti, ama Lucas yeterince uzun süredir ortalıkta dolaşıyordu ve söylenmeyenleri duyabiliyordu. Peki ya Knights küllerinden yeniden doğarsa? Bu, Callahan'ın ve dolayısıyla Miranda'nın başarılı olduğu anlamına gelirdi.

Roger için bu bir başarısızlık olurdu.

Telefon çaldı, sessizliği bıçak gibi kesti. Lucas telefonu aldı.

"Roger."

"Raporunu iki hafta önce bekliyordum," dedi Roger keskin ve soğuk bir sesle. "Ve lanet olası bir e-posta değil. Neler oluyor?"

Lucas yavaşça nefes aldı, kendini topladı. "Önemli ilerlemeler kaydettik," dedi, ardından ekibin iyileşen mali durumunu, hayranların ilgisini ve bölgesel medyanın ilgisindeki artışı anlattı.

Roger, alçak ve belirsiz bir homurtu çıkardı. "Ödemeyi yapacaklar mı?"

"Sanırım. Hala aşmaları gereken bazı engeller var, ama doğru yoldalar."

Derin bir iç çekiş. "Bu... talihsizlik."

Lucas'ın midesi düğümlendi, buz gibi bir korku onu sardı. "Talihsiz mi?"

"Bir grup yatırımcı bana ulaştı. Satın almak istiyorlar. Çoğu kulüp tamamen satmak istemiyor, belki azınlık hisselerini satabilirler. Ama bu adamlar tam kontrol istiyor."

Lucas telefonu daha sıkı tuttu. "Tamamen satın almak istiyorlar."

"Knights'ın henüz keşfedilmemiş bir potansiyeli olduğunu düşünüyorlar. Yeni bir marka. Umut vaat eden genç bir kadro. Ve hızla düzelen bir mali durum."

"Seamus'un yakın zamanda satacağını sanmıyorum."

"Kredi ödemelerini yapamazsa, başka seçeneği kalmayabilir."

Lucas dikleşti, çenesi sıkılaştırdı. "Ne tam olarak dedi "Demek istediğim... yeni bir sahibine ihtiyaç duyan bir takım ve satın almaya

"Diyorum ki... yeni bir sahibine ihtiyaç duyan bir takım ve onu satın almak isteyen bir grup var. Seni kulüp başkanı olarak istiyorlar."

Sözler Lucas'ın karnına hızlı bir top gibi çarptı.

"Sen hep o koltuğu istedin," diye devam etti Roger. "Babanın koltuğu. Mirasın. Tam orada. Ulaşabileceğin bir yerde."

"Eğer Knights'ı sırtından bıçaklarsam," dedi Lucas, sesi alçak ve keskin. Sözleri safra gibi tadı vardı.

"Öyle düşünme," dedi Roger, Lucas'ın bir zamanlar hayran olduğu o ikna edici tavrına geçerek. "Callahan'ın kenarda kalmayacağını biliyorsun. Geri döndüğü anda, sen ve Miranda'nın kurduğu her şeyi yıkacak. Bu franchise'ı geçmişe sürükleyecek. Evi temizlemeyeceğini mi sanıyorsun? Onu kovmayacağını mı? Seni kovmayacağını mı?"

Nasıl çalıştığını biliyorsun. Bu anlaşma, uğruna çalıştığın her şeyi koruma şansı veriyor. Knights'a bir gelecek veriyor."

Lucas hemen cevap vermedi. Veremedi.

Çünkü Roger haklıydı.

Seamus geri dönecekti. Ve döndüğünde, tüm ilerlemelerini yerle bir edecekti — koç ekibini değiştirip, analiz ekibini kovacak, yeni pazarlama stratejilerini iptal edecek, hatta sadece bir mesaj vermek için Prosser'ı yedek kulübesine gönderecekti. Gözünü bile kırpmadan, inşa ettikleri her şeyi yok edecekti.

Ve Miranda... ilk kurban o olacaktı. "Lucas?"

Roger'ın sesi alıcıdan yankılandı.

Lucas nefes verdi. "Miranda'yı ve Knights için vizyonunu tamamen destekliyorum. Bu değişmedikçe veya değişene kadar, o zaman tekrar ele alırlar. Ama şimdilik, ona tam desteğim var."

Uzun bir sessizlik.

"Demek söylentiler doğruymuş," dedi Roger, sesinde tiksinti vardı. "Onunla yatıyorsun. Zevki işle karıştırmayacağını sanırdım."

"Birinin diğerle ilgisi yok," diye tersledi Lucas. "Onu destekliyorum çünkü zeki, stratejik ve haklı. Kazanıyoruz Roger. Ve bu onun planı. Benim değil. Senin değil. Onun."

"O zaman hata yapıyorsun." "Bu benim hatam."

Ama Roger çoktan gitmişti. Telefonun ses tonu Lucas'ın kulağında bir tokat gibi çınladı.

Telefonu sertçe kapattı, çenesi sıkıldı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Bir an için, telefonun kırılacağını düşünerek ona baktı. Öfke içindeydi, sadece Roger'ın ihanetine değil, tüm bu lanet olası durumu ne kadar ustaca yönettiğine de. Lucas ona güvenmişti. Onu hayranlıkla izlemişti.

Ve şimdi bir piyon olduğunu anladı. Bir ekibi kurtarmakla hiçbir ilgisi olmayan, bir ekibi yok etmekle ilgili bir plan için kullanılmış, yerleştirilmiş ve yönlendirilmişti.

Ve yine de...

Roger'ın söylediği bir şey gölge gibi ona yapışmıştı.

Ya Callahan geri gelip tüm operasyonu yakarsa? Ya Miranda'nın, Cole'un, oyuncuların, babasının mirasının geleceği bu olayda yok olursa?

Lucas takımı kurtaracağına söz vermişti. Komisyon üyesi için değil. Callahan için de değil. Babası için. Hayatının en büyük hatasını düzeltmek için.

Sadece bu sözünü tutabileceğini ummak zorundaydı.

"Lucas?"

Başını kaldırıp kapıda duran Miranda'yı gördü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kararsız görünüyordu. Hemen ayağa fırladı.

"Ne zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun," dedi Miranda, sesi kısık. "Doğru mu? Gerçekten başarabileceğimize inanıyor musun?"

Derin bir nefes aldı, gerginliği azaldı. "Tabii ki inanıyorum. Roger'a yaptığımız her şeyi desteklediğimi söyledim."

Oda boyunca yürüdü ve kollarıyla ona sarıldı, sıkıca tuttu. "Biliyordum. Buna inandığınızı biliyordum, ama bunu senden duymak... özellikle de ona. Bu benim için her şey demek."

Kollarını otomatik olarak kadının etrafına doladı, suçluluk duygusu göğsünü sıkıştırırsa da onu kendine bağladı. Çünkü kadın her şeyi biliyordu

—henüz.

O geri adım attı ve elini onun eline tuttu. "Hadi. Sana bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?" diye sordu, zorla gülümsemeye çalışarak.

Sadece bunun, göğsünde hala baskı yapan ağırlığı gölgede bırakmaya yeteceğini umabilirdi.

Miranda, Lucas'ı ofisinden dışarı çıkardı, parmakları onun parmaklarını sarmış, ağzı kurnaz, kedi balığı yemiş gibi bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Kararlı adımlarla yürüdü, onu soygun için geç kalmış bir adam gibi peşinden sürükledi. Eğer Miranda bu kadar kendinden memnun görünmeseydi, Lucas daha şüphelenirdi.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Kat çok sessizdi. Masalar boştu, ofis kapıları ardına kadar açıktı, telefon çalmıyordu, Zoom görüşmesi sesi duyulmuyordu. Her zamanki öğle sonrası telaşı yoktu, yerine ürkütücü bir sessizlik gelmişti. Sanki kıyamet sonrası bir dizinin kurumsal versiyonu gibiydi, tek eksik olan şey uğursuz müzik ve mantar zombilerdi.

Kaşlarını çattı, ama kadının kendisini kapalı bir konferans odasının kapısına doğru yönlendirmesine izin verdi. Kadın parmağını dudaklarına bastırdı, gözlerindeki yaramaz ışıltı artık apaçık ortadaydı.

Kapıyı açtı.

"SÜRPRİZ!"

İçeriden alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Lucas irkildi, adrenalin patladı ve hemen Miranda'ya döndü, gözlerini kısarak.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı ve onu kolundan tutup kendine doğru çekti.

Miranda onun elinden kurtuldu ve zarif kırmızı harflerle "Happy Birthday, Lucas" yazan devasa bir doğum günü pastasının üzerine adeta zıpladı.

Boynuna sıcaklık yayıldı. Nasıl öğrendiklerini sormasına bile gerek yoktu, göğsüne hızlı bir top gibi çarptı.

Annesi.

O sabah saat dörtte, her zamanki gibi, Miranda'nın evinde onu uyandırmak için aramıştı, tıpkı her zaman yaptığı gibi, tam da doğum saatinde. Telefonu çabucak susturduğunu, hatta Miranda'yı iş telefonu olduğunu düşünerek kandırdığını sanmıştı.

Ama belli ki öyle olmamış.

Panik, savunmacı tavır, açığa çıkma hissini bekledi.

Ama bunun yerine, tek hissettiği sıcaklıktı; göğsünde garip, hoş bir uğultu. Sanki uzun zamandır ilk kez, sadece bir ekiple çalışmıyordu. O ekibin bir parçasıydı.

Miranda pastanın yanında duruyordu, gözleri beklentiyle parlıyordu. Sanki hayatı boyunca birine böyle bir an yaşatmak için beklemiş gibi görünüyordu. Ve fark etti ki, en son ne zaman birinin kendisini kutladığını hatırlayamıyordu.

Alkışlar kesildi. Oda sessizleşti.

Lucas boğazını temizledi ve utangaç bir gülümsemeyle, "Bunu yaptığınıza inanamıyorum. Teşekkür ederim. Bugün tam da ihtiyacım olan şeydi." dedi.

Bakışları pastanın yanındaki tabağa düştü.

Yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyeler.

Kalbi hızla çarptı.

Aniden on yaşına geri döndü, babasının ofisinin kapısında dururken Grace Ann'in masasındaki cam kavanozdan ona iki ya da üç kurabiye uzattığı anı hatırladı. Babasının ölümünden sonra bile, evlerine bir tabak yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiye gelmişti. Not yoktu. Sadece teselli. Hiç sormamıştı. Sormasına gerek yoktu.

Gözleri odayı taradı ve onu bulana kadar durmadı.

İki uzun adımla odayı geçti. "Hatırladın." "Her zaman," dedi Grace Ann yumuşak bir sesle, elini nazikçe onun yanağına koyarak , bakışları sevgi dolu ve kararlıydı.

Onu sıkıca kucakladı ve kulağına fısıldadı, "Teşekkür ederim... şimdi için... ve o zamanlar için."

O geri adım attığında, kızın gözleri yaşlarla doldu.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Miranda'nın gözleri de cam gibi parlıyordu, ama gözlerini kırıp bıçağı onun eline bastırdı.

"Dikkatli ol," diye alay etti. "Kek kesmekten alakan yok, biliyorum."

O gülümsedi, omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Sanırım başarabilirim."

Alman çikolatalı pastayı dilimledi ve Miranda her parçayı ustaca servis etti. İnsanlar içeri girip çıkıyor, tabakları alıyor, masada oturan iş arkadaşlarına fazladan pasta götürüyor, oyuncular, gelecek vaat eden oyuncular ve hafta sonu planları hakkında sohbet ediyorlardı. Lucas herkese tek tek teşekkür etti ve bu sözlerin ağzından bu kadar kolay çıkmasına kendisi de şaşırdı. İsimler. Yüzler. Bağlantılar. Artık bir yabancı değildi.

Oda sonunda boşaldığında, sadece Cole, Jason, Stacia, Miranda ve Lucas kalmıştı.

Lucas, Miranda'nın yanındaki sandalyeye çöktü ve pastasından bir dilim aldı. En sevdiği dilimdi.

"Bunu nasıl başardın?"

Miranda, kokusu - sıcak vanilya ve daha keskin, belki narenciye - ona ulaşacak kadar yakına eğildi. "Annen," dedi basitçe. "Biraz ikna etmek gerekti, ama bunun en sevdiğin olduğunu söyledi. Hatta senin küçükken gittiği pastanenin adını bile verdi."

Bir ısırik aldı, tadı ağzını doldurdu. Yoğun çikolata.
Kızarmış hindistan cevizi. Tatlı ceviz.

Gözlerini kapattı ve derin ve tatminkar bir inilti çıkardı. "Aman Tanrım. Tam da hatırladığım gibi."

Gözlerini açtığında Miranda'nın onu izlediğini gördü, yüzünde bir anlık rahatlama belirdi, o kadar hızlıydı ki neredeyse görünmezdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve içtenlikle söyledi.

Miranda konuşmadı, ama gülümsemesi ısıltı ısıltıydı.

Onu öpmek istedi, çaresizce, ama direndi. Burada olmaz. Henüz henüz.

Cole ayağa kalktı ve büyüü bozdu. "Seattle'dan telefon var.
Birkaç potansiyel müşteri ile görüşüyorlar, bizim için bir şeyler çıkabilir."

"Banyan ve Moore mu?" Jason, zihninde hesaplamaya başlamıştı bile. "Evet. İyi OBP, fena olmayan savunma. Banyan, Lockhart için sağlam bir yedek olabilir

Bu, herkesin dikkatini çekti.

Lockhart sahada hala bir kara delik gibiydi. Çocuk umut vaat ediyordu, ama büyük ligler affedici değildi. Sınırlar. Baskı. Beklentiler. Başaramıyordu. Hepsi bunu biliyordu.

"Seattle karşılığında ne istiyor?" diye sordu Jason.

"Yedek atıcı," dedi Cole. "Hanley ya da Polonio."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jason, herkesin düşündüğünü dile getirerek. Miranda parmağını dudağına dokundurarak gözlerini kısarak, "Sam ne

Sam ne düşünüyor?"

"Banyan'ı istiyor. Çok istiyor. İlk hataların momentumumuzu öldürdüğünü söylüyor."

Lucas'a baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Tereddüt etmedi. "Banyan'a ihtiyacımız var. Hanley sağlıklı ve bu sezon çok sarsıldı. Ben takası yapardım."

Cole başını salladı. "Ben konuşurum, ne yapabileceğimize bakarız."
Bunun üzerine üçlü ayağa kalktı ve kapıyı kapatarak odadan çıktı
Lucas ve Miranda konferans odasında yalnız kaldılar, konuşmaların
yankıları hala havada yankılanıyordu.

Lucas çatalını bırakıp arkasına yaslandı ve onu inceledi. Miranda dik
oturmuş, sakin, elleri kucağında duruyordu. Ama ona bakmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Lucas, sessizce.

O döndü, gülümsemesi yavaş ve şehvetliydi, içinde başka bir şey
vardı. "Daha sonra düzgün bir şekilde kutlarız."

Sesindeki vaat, omurgasında bir titreme yarattı. Kanı ısındı, kasları
beklentiyle gerildi. Ama vücudu ona tepki verirken, zihninin derinliklerinde
bir ağırlık hissetti.

Roger.

Teklif.

Ona söylemediği gerçek.

İronik olanı, onu yerine geçmesi için gönderildiği insanlar tarafından
kucaklanmış olmasıydı. Kendisine karşı uyarıldığı kadın, şimdi ondan
uzaklaşmayı hayal bile edemiyordu.

Ve yine de ona söylememişti. Söyleyememişti.

Henüz değil.

Roger'ın teklifi hala zehir gibi midesinde duruyordu. Eğer bu
duyulursa, kimse onun buraya bir amaç için gelmediğine inanmazdı.
Başından beri güç peşinde olmadığına.

Hayır, sessizlik artık onun tek savunmasıydı. Tek stratejisi. Sonuçlar
konuşsun. Takım kazansın. Miranda kazansın.

Bu, Roger'ı uzak tutmak için yeterli olmalıydı.

Öyle olmasını diledi.

Çünkü eğer yetmezse, her şeyi kaybedecekti.

"Çok sessizsin," diye mırıldandı Miranda, arabaya doğru yürürken yanına
yaslanarak.

Lucas otomatik olarak kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Vücudu sanki oraya aitmiş gibi, sanki her zaman onun yanında yürümesi gerekiyormuş gibi ona yapıştı. Ama sakın görünüşünün altında, düşünceleri bir kasırga sonrası Atlantik gibi çalkalanıyordu.

Kız başını onun omzuna yasladı. "Pastadan beri kendinde değilsin. Beğenmedin mi?" Sesi tereddütlüydü, endişeyle yumuşak. "Dikkatlerin üzerinde olmaktan nefret ettiğini biliyorum."

O gülümsedi ve onu nazikçe sıktı. "Mükemmeldi. Beklemiyordum."

"Herkes bir şeyler yapmak istedi. Sen bizim ailemizin bir parçası oldun."

Bu sözler onu bir anda keskin ve sıcak bir şekilde deldi. Aile. Kaybettiği tek şey. Bir daha asla kazanamayacağından korktuğu tek şey. O gitmiş, bağlarını koparmış, uzaklaşmıştı. Şimdi geri dönmüştü, onlara yeniden bağlanmıştı, ama ne kadar sürecek? Roger'ın planı ortaya çıkana kadar mı? Bir sonraki görevi gelene kadar mı? Çünkü sırlar asla gizli kalmazdı, ne beyzbolda, ne de hayatta.

Bununla gurur duymuyordu, ama ona söyleyemedi. Henüz değil. Bu gece değil.

Özellikle de doğum gününde.

Ve ona özel bir şey söz vermemiş miydi?

Arabaya geldiğinde kapıyı açtı ve kapıyı açık tutarak, onun içeri kaymasını engellemek için kolunu tavana dayadı. Başını eğdi, sesi alçak ve şakacıydı. "Özel kutlama neydi?"

Kötü bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı ve parmağını göğsünün ortasından aşağı doğru kaydırды, izinde tüyleri diken diken etti. "Eve varana kadar beklemeliyiz. Ama sana bir ön izleme vereyim."

Ceketinin yakalarını tutup onu kendine çekti. Parmak uçlarına yükselerek onu öptü — yavaş ve derin, dili onun dilini alaycı, baş döndürücü bir dansla okşadı. Onun içkisinin tadını aldı — hafif bir limonlu cin ve portakal suyu, yemek sonrası nane şekerinin serinletici tadı. Homurdandı ve elini beline dolayarak onu kendine daha da çekti, daha fazlasını istiyordu.

Ama kız gülerek kurtuldu. "Sonra görüşürüz kovboy." Arabaya bindi, kemerini takarken sırıtarak.

Adam inledi ve sürücü tarafına koştı, adrenalin ve beklenti derilerinin altında uğultu yapıyordu.

Miranda kendini ona atmadan önce ön kapıdan zar zor geçtiler, kolları ve bacakları bir sarmaşık gibi ona dolandı. Onu kolayca yakaladı, ağzını açıp açgözlü bir öpücükle dudaklarını ezdi. O fermuarını açarken elbisesinin omuzlarından kaydı, elleri sıcak tenini okşadı. Elbise yere düştü. Topukları ikiz bir sesle yere çarptı. Aceleyle gömleğini açmaya çalışırken düğmelerini kopardı.

Nefes nefese, dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Burada olmaz."

Elini tutup onu koridordan yatak odasına çekti. Işıkları açmadı; ay ışığı ve sokak lambalarının altın rengi ışığı perdelerden süzülerek odayı yumuşak gölgelere bürüdü.

Kız tekrar ona uzandı ama adam bileklerini yakaladı ve onu yatağa geri götürdü. Nazikçe onu yatırdı, kollarını başının üstüne kaldırdı ve başlığa sürttü.

"Kıpırdama," diye uyardı, sesi karanlık ve keskin. "Yoksa seni bağlamak zorunda kalacağım."

Nefesi kesildi. Vücudunda belirgin bir titreme hissetti. Adam bu tepkiyi daha sonra kullanmak üzere aklının bir köşesine kaydetti.

Eğer bir sonra varsa.

Bu düşünceyi kafasından attı ve şimdiki ana, Miranda'ya odaklandı. Nefesi. Vücudu. Arzusu.

Onu yumuşakça öptü, dudaklarını dudaklarıyla okşadı, sonra o öpücüğü derinleştirmek isterken geri çekildi. Bunun yerine, çenesine öpücükler yağdırdı, onu nefes nefese bırakan şakacı küçük ısırıklar. Boğazına doğru indi, boynunun dibindeki çukuru yaladı, ağzının altında nabzının atışını hissetti.

O, nefes nefese kalarak ona doğru eğildi.

Göğsünü avuçladı, başparmağıyla sertleşmiş meme ucunu okşadı. O titredi. Bir meme ucunu parmakları arasında sıkıştırırken diğerini ağzına aldı, emdi, yaladı, nazikçe ısırды, ta ki o çığlık atana kadar, daha fazlasını isteyerek kalçalarını yataktan kaldırdı.

Ellerini başının üzerinde titreyerek tuttu ama kıpırdamadı.

O, kadının cildine gülümsedi ve vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam etti, karnına kelebek öpücükleri yağdırdı. Kadın onun altında titriyordu, kasları gerginleşmiş, beklentisi her yerinden yayılıyordu.

İki parmağını bacaklarının arasına kaydırıp ve kaygan sıcaklığına girdi.

Çılgınlığı odayı doldurdu.

Parmaklarını içinde kıvırdı, titreyene kadar okşadı, sonra boşalarak titreyip kasılana kadar devam etti. O titrerken, iç uyluklarını öptü, sonra sonunda merkezine doğru yaladı.

Dilini klitorisinin üzerinde yavaşça ve sertçe gezdirdi, sonra onu ağzının derinliklerine çekti.

O kıvrandı. Başka bir orgazm onu sert ve yakıcı bir şekilde vurdu. O çılgılık attı.

Nefes nefese, bitkin ve hala titreyerek, komodine uzandı, bir prezervatif aldı ve taktı.

Onun üzerine sürünerek, bacaklarının arasına yerleşti. Kız onun altında kemiksiz gibiydi, dudakları aralık, gözleri donuktu.

Onu yumuşakça öptü.

"Artık kollarını hareket ettirebilirsin," diye fısıldadı, dudakları kadının dudaklarına değdi.

Kız, kolları ve bacaklarıyla onu sardı, kalçalarını onun kalçalarına uyumlu bir ritimle kaldırırken onu sabit tuttu. Adam uzun bir itişle içine girdi, kızın vücudu hala artçı sarsıntılarla titriyordu.

Yavaşça hareket etti, hissi, bağlantıyı tadını çıkardı. Vücutları mükemmel bir uyum içinde sallanıyordu, zamandan daha eski bir ritimle. Sonunda boşaldığında, acımasız bir güçle içinden geçti. Miranda da bir nefes alarak onu takip etti, kollarıyla ona sıkıca sarıldı.

Onun yanına yığıldı, göğsü inip kalkıyordu, teri cildini ıslatıyordu. O, onun yanında tamamen hareketsiz, nefes nefese yatıyordu.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Bu da nereden geldi? Bugün senin doğum günün olmalıydı."

O, kendini beğenmiş ve pişmanlık duymadan sırıttı. "Tam istediğimi aldım."

"Nefesimi toplayınca sana gerçek hediyeni vereceğim." "Acele etme," diye inledi. "Zaten kıpırdayamıyorum."

“O değil, aptal.” O inleyerek yataktan yuvarlandı. “Sanırım beni öldürdün.”

“Ne ölüm ama.”

Kız güldü ve diğer odaya kayboldu. Adam bir dirseğiyle kendini destekledi. “Nereye gidiyorsun?”

"Bekle!"

Bir dakika sonra, sarılmış bir kutu ile geri döndü ve yatağa tırmandı, bacak bacak üstüne atarak oturdu, gözleri parılıyordu.

"Aç."

Tereddüt etti. Yıllardır gerçek bir hediye almamıştı. Kardeşlerinden kartlar, elbette. Annesinden hediye kartları. Ama gerçek bir hediye? En son ne zaman aldığıını hatırlamıyordu. Belki babası ölmeden önce.

Miranda heyecandan titreyerek ambalaj kağıdını yırttı.

İçinde katlanmış bir Knights forması

vardı. "Çıkar," diye nazikçe emretti.

Tişörtü salladı. Arkasında WAINRIGHT ismi kalın harflerle yazıyordu. Altında 2 rakamı göze çarpıyordu.

"Artık ailenin bir parçasısın."

Sözleri midesine yumruk gibi çarptı. Boğazı düğümlendi. Gözleri yanıyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordu kız, birden emin olamadan.

Adam zorlukla yutkundu. "Çok beğendim. Bu, yıllardır geçirdiğim en güzel doğum günüydü."

Kızın yüzü ışıll ışıll oldu. "Güzel. Çünkü şimdi diğer hediyein zamanı geldi."

Onu yatağa itti ve üzerine çıktı, ağzı çoktan onun ağzını bulmuştu.

Ve çok sonra, çok sonra, kız onun yanında kıvrılmış uyurken, nefesleri yumuşak ve düzenli, Lucas uyanık yatmış, sandalyenin üzerine atılmış formaya bakıyordu.

Ona gerçeği nasıl söyleyecekti?

Bölüm Yirmi Üç

Pazar öğleden sonra ve dünya mükemmeldi. Ilık bir bahar gününde beyzbol maçı. Mükemmel pişmiş bir sosisli sandviç. Buz gibi bir bira. Daha ne isteyebilirdi ki insan?

Miranda, sahibi koltuğuna rahatça yerleşirken düşündü, belki Knights'ın galibiyeti ve tribünlerin dolması fena olmazdı.

Yeterince iyiydi.

Stadyum tamamen dolmamıştı, ama lacivert koltuklarda çok az boş yer vardı. Stadyumda canlı bir akım gibi enerji dolaşıyordu. Birkaç hafta önceki açılış gününde giydiği formayı giymişti. Oyuncular onu yeni uğurlu forması olarak seçmişlerdi. İlk başta gülüp geçmişti, ama maçtan maça giymesini istediklerini söyleyince tereddüt etmemişti. Moral yüksek ve sopalar sıcak kalırsa, Ekim ayına kadar giyecekti.

Bir zamanlar sınır olarak gördüğü şey, soyunma odasından uzak durmak, kendini hesap tablolarına ve pazarlama telefonlarına gömmek, artık bulanıklaşmıştı. Artık her maçtan önce uğruyordu. Sadece oyuncularla konuşmak için değil, aileleriyle, çalışanlarla, her şeyin yolunda gitmesini sağlayanlarla da. Kendini... aileden biri gibi hissediyordu.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi, dalga gibi yayıldı. Miranda tam zamanında dönerek Dylan Prosser'ın hızlı topunun sağ saha tribününün üzerinden uçtuğunu gördü.

Stadyum çılgına döndü.

Gülümsedi ve hot dog'undan bir ısırık daha aldı, göğsünde sevinç patladı. Evet. Her şey yolundaydı.

Lucas diğer tarafına oturdu, Cole ve Jason ile oyuncu istatistikleri, yaklaşan transferler veya belki de fantezi ligindeki dramalar hakkında sohbet ediyordu. Ne olduğu önemli değildi, bilmediği için mutluydu. O ve Stacia nadir bir huzur anının tadını çıkarıyorlardı. Bir kez olsun, kutu sponsorlar, yönetim kurulu üyeleri veya kurumsal yükümlülüklerle dolu değildi.

sponsorlar, yönetim kurulu üyeleri veya şirket yükümlülükleriyle dolu değildi. Sadece onlar vardı. Arkadaşlar. Güneş ışığı. Beyzbol.

Lucas kolunu onun koltuğunun arkasına attı, dokunuşu rahattı ama sahipleniciydi. Sıcak baskı karnını altüst etti, içinden yavaşça yanan bir ateş gibi yayıldı. Aralarındaki hava, dokunmasalar bile her zaman uğuldardı. Ve şimdi, parmakları omzuna dokunurken ve kokusu havada kalırken - sabun, temiz ter ve inkar edilemez bir şekilde ona ait olan bir şey - onun kucağına atlamamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Nefesinin değişmesini hissetmiş olmalıydı, çünkü eğilip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Tutkulu değildi. Talepkar değildi. Sadece yumuşak, tatlı bir öpücük, onu baloda bir genç kız gibi gülümsetmişti.

Stacia kaşlarını kaldırıp ona sıırttı, ama hiçbir şey söylemedi.

Arkalarındaki kapı gürültüyle açıldı, ses huzurlu anı gök gürültüsü gibi yırttı. Tüm başlar döndü.

"Ne kadar da samimi," dedi tanıdık bir ses, kuru ve alaycı bir tonla.

Seamus Callahan, güneş ışığı ve yargılayıcı bakışlarla çerçevelenmiş bir şekilde kapıda duruyordu, Gwen ise hemen arkasında, elini onun koluna hafifçe dayamış, sanki onu hatırlatmak istercesine.

Miranda ayağa fırladı, vücudu içgüdüsel olarak kaskatı kesildi. "Baba! Bugün burada olacağını bilmiyordum. İçeri gel, otur." Lucas'a panik bir bakış attı ve Lucas daha yavaşça ayağa kalktı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

"Bay Callahan. Bayan Callahan." Lucas'ın sesi sakindi, saygılıydı. "İsteğiniz bir şey var mı? Yiyecek? İçecek?"

Seamus, sanki ona arsenikli fare zehiri ikram etmiş gibi ona baktı. Gwen, koluna tekrar dokundu, sesi nazikti. "Doktorun dediklerini hatırla, canım. Derin nefes al."

Seamus homurdandı ve kutunun önündeki boş bir sandalyeye fırladı. "Bugün iyi seyirci var."

Miranda hemen peşinden gitti. "Ve yine öndeyiz. Prosser birkaç dakika önce iki sayılık bir vuruş yaptı."

"Hâlâ onu sevmiyorum," diye mırıldandı Seamus, küçümsenmiş bir kralın zarafetiyle koltuğa çöktü.

Diğerleri de onu takip etti, kış uykusundan uyanan bir ayının etrafında ani hareketler yapmaktan korkar gibi nazikçe hareket ettiler. Gwen Miranda'nın yanına gitti ve onu nazikçe locanın arkasına çekti.

"Sana haber vermek istedim," diye fısıldadı. "Ama sürpriz olmasını istedi."

"Başardı," dedi Miranda dişlerini sıkarak. "Burada olması gerekiyor mu ki?"

Gwen'in bakışları yumuşadı, ama sözleri bir çekiç gibi geldi. "Bir sürpriz daha var: Doktoru, yarı zamanlı çalışmaya başlamasına izin verdi. Yarın ofise gelmeyi planlıyor."

Miranda'nın midesi bir anda boşaldı.

Mayıs ortası. Beklenenden birkaç hafta erken. Ve yarın geri dönecekti.

Yüzünü ifadesiz tutmak için uğraştı. Çok ilerlemişlerdi. Yeni planlarının çoğu çoktan uygulamaya geçmişti: sponsorluk anlaşmaları, kadro değişiklikleri, personel alımları, bilet stratejileri. Hepsini mahvedebilir miydi? Mahveder miydi?

Sormaya cesaret edemedi. Cevap onu yıkabilirdi.

Cole'a baktı. Cole, her zaman olduğu gibi sadık bir yardımcısı gibi Seamus'un sağında oturuyordu. Midesi burkuldu. Cole işinde iyiydi, aşırı sadıktı. Ama babası ile kendisi arasında kimin son sözü söylediği belliydi.

O başkan idi, ama Seamus sahibiydi. Cole'un başka seçeneği olmayabilirdi.

Miranda omuzlarını düzeltti, sırtına yeniden çelik gibi bir sertlik geldi. Bu işi halledecekti. Ne pahasına olursa olsun. Çünkü bu ekip, onun ekibi, buna değerdi.

Yanında sessizce savaşa hazırlanan adam da öyleydi.

Pazartesi sabahı solgun ve huzursuz bir şekilde başladı. Miranda, bir dakika bile uyumadan yatak odasının penceresinden güneşin doğuşunu izledi. Midesi korkuyla kıvrıldı. Bugün, ofisine girip

ve babasıyla yüzleşecekti. Takımın sahibi, isteksizce kenara çekilmiş, şimdi geri dönen ve öfkeli adam.

Kontrolü geri almak için geri dönüyordu. Ve öfkeli bir şekilde geri dönüyordu.

Sabah rutinini bir hayalet gibi geçirdi. Lucas gece kalmıştı, sessiz, sakinleştirici bir varlık. Dokunuşları baştan çıkarmak için değildi, teselli içindi. Akşam yemeğinden sonra, ona yavaşça, saygıyla, onu parçalayacak kadar şefkatle sevişti. Sonra göğsüne yaslanıp ağladı, ama hıçkırarak ağlamasına izin vermedi.

O nedenini sormadı.

Ve açıklamasına da gerek yoktu.

Ama onun kollarında bile uyku gelmedi. Aklında en kötü senaryolar, stratejiler ve karşı argümanlar, babası kaçınılmaz olarak onun ve ekibinin kurduğu her şeyi reddettiğinde ne söyleyeceği dönüp duruyordu.

Şafak sökmeden ofise gitti, farları azalan karanlığı yarıyordu. Çoğu çalışan gelmeden çok önce ofise vardı ve dizüstü bilgisayarını, hesap tabloları ve raporlarıyla kendini ofisine kilitledi. Gelir artışı. Sponsorluk yenilemeleri. Bilet satışları. Kazançlar. Medya izlenimleri.

Bina hareketlilikle doluğunda, kendini hazır hissetti.

Sadece gerçeklerle değil, aynı zamanda bir amaçla da.

Şimdi, ekibi toplama zamanı gelmişti.

Katları dolaşarak bölüm başkanlarıyla görüşüp gülümsedi, güven verdi ve varlığını hissettirdi. Bazıları onu coşkuyla karşıladı. Bazıları tereddütle. Birkaç kişi ise gözlerinden kaçındı.

Cole'u sona sakladı.

Kapısını çaldı ve onun çağrısı üzerine içeri girdi. Cole masasının arkasında oturuyordu, arkasındaki pencereden sabah ışığı onu bir hale gibi sarıyordu. Karşısındaki koltuğa oturdu, bacak bacak üstüne attı, sırtını dik tuttu, çenesini kaldırdı, ama içinde kalbi küt küt atıyordu.

Onu inceledi. "Sence planımıza nasıl tepki verecek?"

Cole sandalyesine yaslandı ve gerindi, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Geçen yılki gibi. Ve ondan önceki yılki gibi.

Yani... hiç de iyi değil."

Kadın yumuşak, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "Doğru gibi."

"Bak," dedi iç çekerek, yüzü yumuşayarak, "Ben direneceğim. Tartışacağım. Ama bana doğrudan emir verirse? Fazla seçeneğim yok. Son yılımda. Gururum yüzünden kovulmayı göze alamam. Üniversitede okuyan çocuklarım ve ev kredim var."

Sesinde suçlama yoktu, sadece pişmanlık vardı. Ama sözleri yine de ona tokat gibi çarptı.

Bir kez sıkıca başını salladı, duygularını göstermeye izin vermedi.

"Anladım.

Kendi başımın çaresine bakacağım."

Cole cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu. Sessizliği, herhangi bir kelimeden daha yüksek sesle yankılandı.

Ayakta durdu, sakın ve soğukkanlıydı, ama içi parçalanmış gibiydi, kenarları soyulmuş, hayal kırıklığı bir çürük gibi şişiyordu. Organizasyonun her köşesinden aynı yanıt gelmişti.

Ve o bunu anlıyordu. Kendilerini koruyorlardı. Seamus Callahan muhalefeti hoş görmezdi. Cesaret ödüllendirmezdi. Fikir değil, sadakat isterdi.

O toplantıya tek başına girecekti. Ama başı dik girecekti.

Ve geri adım atmayacaktı.

Seamus onu çağırması uzun sürmedi.

Miranda cesaretini topladı, titizlikle hazırladığı raporları aldı ve soğukkanlı, kontrollü adımlarla onun ofisine doğru yürüdü. Kalbi, başına geleceklerin ağırlığıyla deli gibi çarpıyordu, ama yüzü ifadesizdi.

İçeride Cole çoktan oturmuş, sanki görmek istemediği sırlar saklıymış gibi katlanmış ellerine bakıyordu. Demek ilk gelen o değildi. Hayal kırıklığı taze bir yara gibi acıtıyordu, ama onu başkan olarak giydiği parlak zırhının altına gömdü.

Babasının karşısındaki sandalyeye oturdu, klasörünü açtı ve konuşmak için nefes aldı.

Seamus elini kaldırdı. "Raporları bana gösterme. Sonra okurum." Sesi kesik kesikti, sertti. "Benim yokluğumda takımıma olanlar daha çok umurumda. Hastalığımı bahane ederek benim talimatlarıma karşı geldin. Veto ettiğim bir oyuncuyu takas ettin. Geçen yıl reddettiğim bir sistemi uyguladın. Kızım olmasaydın, kovulurdun."

Kız çekinmedi. "Hayır, kovulmazdım," dedi sakın bir sesle. "Takım galibiyet rekoru kırdı, geçen sezonun playoff performansından daha iyi. Bilet satışları arttı. Moral yüksek. Beni şimdi kovarsanız, özellikle de sağlığınıza ilgili endişeleriniz varken, bu nepotizmden intikam almaya dönüşür. Ve siz görünüşe çok önem veriyorsunuz."

Çenesi sıkılaştı. Yanağında bir kas seğirdi, ama bir an sonra ifadesi yumuşadı. "Haklısın. Seni kovamam. Henüz değil. Ama kontrolü geri alıyorum. Bu ekip benim. Ve bundan sonra işler benim dediğim gibi olacak. Anladın mı?"

Cole ona kısa, özür diler bir bakış attı ve sessizce başını salladı. İki tarafın da arasında kalmıştı ve ikisi de bunun farkındaydı.

Miranda, babasının yüzünü inceleyerek, maskesinde bir çatlak, bir şüphe belirtisi, birazcık insanlık aradı. Ama Seamus Callahan, öfke ve gururuyla kendini kapatmış, kalkanının arkasına saklanmıştı.

Duruşunu düzeltti. "Bir soru sorabilir miyim?" Gözlerini kısarak baktı. "Kısa olsun."

"Neden bu stratejiye bu kadar karşı çıkıyorsun? Küçük pazar takımları bunu başarıyla kullanıyor. Biz de kullanıyoruz ve işe yarıyor. Neden işe yaramasına izin vermiyoruz?"

"Çünkü bu sürdürülebilir değil," diye tersledi. "Hayranlar hesap tablolarına bağlanmazlar. Onlar yıldızlar ister. İkonlar. Afişlerdeki yüzler. Bu... yama işi strateji mi? Bu efsaneler yaratmaz. İlham vermez. Ben bir oyuncu istiyorum. Bir franchise adı."

Kadın kollarını kavuşturdu. "Peki. O zaman gerçek bir seçenek ortaya çıkana kadar bu yolda devam edelim. Aceleci davranmayalım."

"Anlaştık. Cole aramaya başlayacak. Prosser ilk sırada.

Bize karşılığında iyi bir şey getirebilecek potansiyeli olduğunu gösterdi."

Miranda'nın kalbi sıkıştı, ama hiçbir şey söylemedi. Sadece dosyasını topladı.

"İşimiz bitti," dedi Seamus, masasındaki kağıt yığınınına dönerek.

Miranda ayağa kalktı, hayal kırıklığı göğsünü sıkıyordu. Kazanamamıştı. Henüz değil. Ama bu son değildi. Savaş henüz bitmemişti.

Cole de ayağa kalktı ve onu kapıya doğru takip etti. Sonra babasının sesi odayı doldurdu.

"Miranda. Kal."

Donakaldı. Cole tereddüt etti, ona sempatiyle baktı ve dışarı çıktı.

Miranda geri döndü ve sandalyesine oturdu, sanki ateş mangası karşısında duruyormuş gibi sandalyenin kenarına oturdu. Seamus hemen konuşmadı. Sadece masasına bakarak bir şey okuyormuş gibi yaptı.

Miranda kıpırdamadı.

Bu taktiği biliyordu. Onu dengesizleştirmek istiyordu. Sonunda başını kaldırdı.

"Lucas Wainright. Onun gitmesini istiyorum."

Gözlerini kırptı. Bu, onun için bile çok keskin bir sözdü. "Onu kovamayacağımızı biliyorsun. Lig onu kiralık olarak gönderdi. Anlaşmanın bir parçası."

"Onun işinden bahsetmiyorum." Seamus'un sesi keskinleşti. "Senden bahsediyorum. Onu görmeyi bırakmanı istiyorum."

Parmakları klasörü sıkıca kavradı. "Anlamadım?"

"Onu o yemeğe neden getirdiğini biliyorum. Kutudaki öpücüğün ne anlama geldiğini biliyorum. Bana nostalgik saçmalıklarla beni kandırmaya çalışıyorsun. Ama buna izin vermeyeceğim. İşini kaybetmek istemiyorsan, bitir bu ilişkiyi."

Kızın kontrolü kayboldu.

"Sen benim özel hayatıma karışamazsın," dedi, sesi cam gibi titriyordu. "Lucas beni mutlu ediyor. Bana saygı duyuyor, beni dinliyor. Senin hakkında aynı şeyi söyleyemem. İşimi kontrol edebilirsin, ama beni değil."

"Kişisel hayatın ekibi tehlikeye attığında, bu benim işim," diye karşılık verdi. "O intikam istiyor. Babası için. Bizi içeriden mahvedecek."

Sesi çatladı, hayal kırıklığı dışı vurdu. "O zaman söyle bana! İkinizin arasında ne oldu?"

Seamus elini sertçe masaya vurdu. Acıyla yüzünü buruşturup göğsünü ovuşturdu. "Babasını kullandığımı düşünüyor. Walt ölürken gelip takımı satın aldığımı düşünüyor. Gerçek mi? Walt, ona takımı devredeceğine güvenmiyordu. Bunu kabul edemiyor."

Kadın, gömleğinin altında yara izinin olduğu göğsünün ortasını ovuşturmasını izledi. Sormak, ilgilenmek için içinden gelen dürtü bir anlık parladı, ama hemen söndü.

"Belki onunla konuşmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Belki aranızdaki sorunu çözebilirsin."

"Biz terapi podcast'indeki iki genç değiliz. Duygularımız hakkında konuşmayız. O bunu aşmalı. Ama seni uyarmıştım. Sen ise ona yaklaşmasına izin verdin. Seni baştan çıkarıp bu takımı teslim etmeni sağladı."

"O kontrolü ele geçirmede," dedi sertçe. "Aksine, bizi kurtarmaya yardım etti. Bu takımı mahvetmek isteseydi, neden yeniden kurmama yardım etsin ki?"

Seamus'un bakışları hiç sarsılmadı. "Çünkü o uzun vadeli oynuyor."

Hafifçe titreyerek ayağa kalktı, sırtının alt kısmında ter damlaları birikmişti. "İstediğine inan. Ama benim kalbimi kontrol edemezsin."

Kapıya doğru döndü.

"Bekle," diye seslendi Seamus. "O sana düşman olacak."

Miranda arkasını dönmedi. Kapıyı, meydan okurcasına sessizce kapattı.

Bir an kapıya yaslandı, nefesi kesilmiş, söylemedikleri yüzünden göğsü acıyordu.

Lucas, Maggie'nin boş masasının başında durmuş onu izliyordu. Yüzü okunamazdı, ama eli tereddüt etmeden ona doğru uzandı.

Miranda

konuşmadı.

Sadece elini tuttu.

Birlikte asansöre doğru yürüdüler ve stadyumu terk ettiler, parmakları birbirine kenetlenmiş, gelecek fırtınaya karşı sıkı sıkı tutunmuşlardı.

Bölüm Yirmi Dört

Miranda'nın eli Lucas'ın elinde titriyordu, stresi yüzüne yansımıştı. Lucas hiçbir şey söylemedi, söylemesine gerek yoktu. Miranda'nın gerginliği her kasından, her nefesinden hissediliyordu. Sessizce yürüdüler, stadyumun yan çıkışından geçip caddenin karşısındaki küçük parka doğru ilerlediler. Park, beyzbol sahasının gölgesinde saklanmıştı.

Salıncaklar boş alanda hareketsiz duruyordu, çocukların sesleri yerini uzaktaki trafik gürültüsüne bırakmıştı. Okulda ders vardı. Bugün küçük lig oyuncularını, bebek arabaları ya da bankta oturan ebeveynler yoktu, sadece onlar vardı. Neyse ki ofisteki kimsenin gözü onları görmüyordu.

Kız salıncağa oturdu ve yavaşça ileri geri sallanmaya başladı, yıpranmış lastik altından gıcırıyordu. Lucas yanındaki salıncağa oturdu, kenarları pantolonuna batıyordu ama umursamadı. Sessizce sallanırken, zincirler neredeyse nefes gibi bir ritimle gıcırıyor ve tıkırıyordu.

Birkaç dakika sonra, derin ve titrek bir nefes verdi, sanki saatlerdir göğsünde sıkışmış gibi.

"O her şeyi değiştirecek," dedi, sesi öfkeden titriyordu. "Prosser'ı takas etmek istiyor. Belki de elinden gelen herkesi. Sırf o lanet olası ünlü oyuncuyu almak için. Galibiyetler önemli değil. Bilet satışları önemli değil. Onun hikayesine uymayan hiçbir şey önemli değil."

Ona baktı, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu, çenesi sıkıydı. "O kadar kızgınım ki çılgılık atabilirim. Çok çalıştık. Başardığımız her şey... O umursamıyor."

Lucas ses tonunu sabit tuttu, ateşi fazla körüklememeye çalıştı. "Bunun olacağını biliyordun. Geri gelip yaptığın değişiklikleri övmeyecekti. Bir neden gösterdi mi?"

"Hayranların destekleyecek büyük birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir süperstar. Ama en çok satan formalarımız hangileri biliyor musun? Prosser. Patterson."

medyanın abarttığı bir yıldız değil. Ama o bunu göremiyor. Sadece görmek istediğini görüyor: göz alıcı, manşetlere çıkan birini. Bizi buraya getirenleri görmüyor. Beni görmüyor."

Son cümlede sesi titredi. Lucas uzanıp nazikçe elini tuttu, parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "En çok bu kısım acıttı, değil mi?"

Kız başını salladı, gözleri betonun çatlağına sabitlenmişti. "Sanırım bir hayali vardı. Geri dönecek, rakamları görecektim, galibiyetleri görecektim ve bir kez olsun benimle gurur duyacaktı." Boş bir kahkaha attı. "Ama babam övgü dağıtmaz. Başkanlığı zaten aldım. Kazanacak başka ne vardı ki? Neden bunun bir şeyi değiştireceğini düşündüm, bilmiyorum bile."

Lucas aniden ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı. "Gerçekten tüm bunların boşuna olduğunu mu düşünüyorsun? Tüm o emek, uzun saatler, fedakarlıklar sadece onun için miydi?"

Onun sözlerindeki gerçeklik karşısında irkildi. "Hayır... Ben bunu takım için yaptım."

"Aynen öyle." Adam içeri girdi, ellerini kadının beline sıkıca koydu. "Bunu onlar için yaptın. Oyuncular, personel, her maçta Knights forması giyerek gelen taraftarlar için. Senin için savaştığın kişiler onlar. O değil."

Kadın yenilgiyi kabul ederek içini çekti. "Haklısın. Biliyorum. Ama o hala benim babam. Ve patronum. Her şeye rağmen onun sağlığını riske atmak istemiyorum. Kolaylaştırmasa da onu korumak istiyorum."

Lucas arkasına geçti, vücut ısısı onu bir battaniye gibi sardı. "Onu sadece izin verdiği şeylerden koruyabilirsin. Onun inatçılığından sen sorumlu değilsin."

Dönerek, zincir hafifçe bükülürken, gözlerini onun gözlerine dikti. "Peki onu nasıl dinlemesini sağlayabilirim? Beyzbol hakkında her şeyi bildiğini sanıyor. Belki sen onunla konuşabilirsin, ligdeki bağlantılarını kullanarak?"

Lucas tereddüt etti, başını salladı. "Keşke yapabilsen. Ama ben sadece danışmanım. Tavsiye veririm, rapor ederim. Onu zorlayamam. Ödemeyi yapmazsa başka, ama ikimiz de bunun en kötü seçenek olduğunu biliyoruz."

"Ve onun ne dediğini duydun," diye fısıldadı, sesi utançla doluydu. "Senin gitmeni istediğini."

"Duydum," dedi Lucas sessizce. Sonra alaycı bir gülümsemeyle ekledi, "Ama benim için savunmana sevindim."

Omuzlarını dikleştirdi. "Her kelimesinde ciddiym. Benim kiminle olacağıma o karar veremez."

Lucas eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Öpücük yumuşaktı, minnettarlıkla doluydu, ama kız erimedi.

Bunun yerine geri çekildi, gözleri onun gözlerini aradı. "Yani... benden ayrılmak mı istiyorsun?"

Gözlerini kırptı, sonra güldü. "Hayır. Burası lise değil. Seni tırmanma demirlerinin yanında terk etmiyorum." Yüzünü nazikçe avuçladı. "Belki biraz ara vermeliyiz diyorum... Halka açık yerlerde. İş yerinde. Babanın yanında. Bu senin de üzerindeki baskıyı biraz azaltır."

Bunu söylemekten nefret ediyordu. Gözlerinin kararmasını nefret ediyordu. Ama şimdilik en iyi seçenek buydu, eğer üstünlüğü ellerinde tutmak istiyorlarsa.

Kız gözlerini kaçırdı, dudaklarını sıkıca kapattı. Yüzünde mantık ve duyguların savaştığını görebiliyordu.

Sonunda ona döndü. "Ben de mutluluğu hak ediyorum. Ve seninle olmak bunun bir parçasıysa, o da bununla başa çıkmak zorunda."

Lucas, hem rahatlamış hem de hayranlık duyarak nefes verdi. Pantolonunu silkeledi, salıncakta kalan kiri gördü, sonra elini uzattı.

"Yolundan sapma, Miranda. Şövalyelerle inanılmaz bir şey başardın. Akşam görüşürüz?"

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı, sesi sessiz ama kararlıydı. "Evet. Bir plan yapacağım. Ya da bir şeyler."

Elini onun eline kaydıldı ve sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca tuttu.

ayak

Sanki ayaklarının altında sallanan dünyada tek sağlam şey oymuş ları. gibi.

Birkaç saat sonra Ruth, Lucas'ın ofisine kafasını uzattı. "Bay Wainright? Bay Callahan sizi görmek istiyor. Hemen."

Lucas şaşırmadan başını salladı. Bütün gün bu çağrıyı bekliyordu. Tabii ki Seamus onu sona saklamıştı, geç saatlere.

Part-time çalışmanın faydası bu kadardı. Ayağa kalktı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve yönetici katına çıktı.

Seamus'un kapısını bir kez çaldı.

"Girin," diye sert bir cevap geldi.

Lucas içeri girdi.

"Wainright. Otur." Seamus deri koltuğuna yaslandı, sesi sert olmasına rağmen yüzü solgun ve bitkindi. Gözlerinin köşelerinde yorgunluk belirgindi, ancak her zamanki kabadayılıkla bunu gizlemeye çalışıyordu.

Lucas yorum yapmadı. Oturdu.

"Başımız belada," dedi Seamus, parmaklarını birbirine kenetleyerek. "Seni burada istemiyorum. Eminim sen de burada olmak istemiyorsundur, seni görmeye tahammül edemeyen birinin emrinde çalışmak."

Lucas soğukkanlılıkla onun bakışlarını karşıladı. "Miranda beni burada istiyor. Roger beni burada istiyor. Bu yeter."

İsimler hedefine ulaştı. Seamus'un ağzı inceldi.

"Bu sabah Roger'ı aradım," dedi sahte bir rahatlıkla. "Ona senin toparlanma vaktinin geldiğini söyledim. Artık gayet iyiyiz. Dışarıdan danışmana ihtiyacımız yok."

Lucas bir bacağını diğerinin üzerine attı ve sessizliğin bir an uzamasını bekledi. "Komik. Duyduğuma göre, takım için planların şu anda işleyen tüm sistemlere ters düşüyor. Bu tür bir ani değişiklik sadece pervasızlık değil, tehlikeli de. Morali bozarsın, galibiyet yüzdesini düşürürsün ve birdenbire dolu tribünler boşalır. Para kaybetmeye başlarsın. Bu yüzden buradayım. Her şeyi mahvetmemeni sağlamak için."

"Kuyuyu zehirledin," diye bağırdı Seamus, sesi yükseldi. "Kızımı bana düşman ettin. Liderliğimi baltaladın. Genel müdürüm gözüme bile bakmıyor. Buraya beni takımımdan kovmaya geldin."

Lucas yavaşça ayağa kalktı, şakaklarında kan atıyordu. "Hayır, ben buraya takımını kurtarmaya geldim. Kızın mı? O, senin neredeyse mahvettiğin şeyi yeniden inşa etmek için dişini tırnağına takarak mücadeleye ediyor. O, Cole ve diğer tüm çalışanların çok alışıyor. Sen ise, en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir ocuk gibi tahtından aşağıya işiyorsun."

Seamus ayağa fırladı, yüzü kızardı. "Bana nasıl böyle konuşursun!"

"Ben senin için çalışmıyorum. Ve sırf tapuda senin adın yazıyor diye sana saygı borçlu değilim. Ekibini elinde tutmak mı istiyorsun? O zaman kendi yolundan çekil." Lucas'ın sesi çelikten daha sert bir tona büründü. "Miranda'nın senin artık yapamadığın şeyi yapmasına izin ver. Bırak seni kendinden kurtarsın."

Seamus öfkeyle titredi. Lucas kıpırdamadı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye ekledi. "Borç ödenene kadar.

O yüzden bana alışın." Döndü...

Ve kapıda duran Miranda'yı görünce donakaldı. Yüzünde şok ve ihanet ifadesiyle bir maske vardı.

"Miranda," dedi, açıklamaya çalışarak.

"Burada değil." Sesi kırbaç gibi çınladı. Ofise girip kolunu yakaladı. "Hemen dönerim."

"Başın belada, evlat," diye mırıldandı Seamus arkalarından, açıkça keyifli bir şekilde.

Miranda geri döndü, gözleri yanıyordu. "Seninle sonra hallederim."

Lucas'ı konferans odasına çekip kapıyı çarptı. Ses yankılandı.

"Ne oldu lan?" diye tısladı, çeliği eritebilecek bir bakışla onu deli gibi süzerek. "Adam büyük bir kalp ameliyatından yeni çıktı, sen de onu bar kavgası yapar gibi kışkırtıyorsun?"

Lucas ellerini havaya kaldırdı. "Seni savunuyordum. Kurduğumuz her şeyi savunuyordum. Biraz minnettarlık göstermen seni öldürmez."

Öfkesi bir anda yok oldu ve kendini çökmüş, gözle görülür şekilde sarkmış hissetti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Bağırışmalar duydum ve... panikledim. Bir şey olduğunu sandım."

"Anlıyorum," dedi adam yumuşayarak. "Ama güç gösterisi yapıp emirler yağdıracak kadar sağlıklıysa, gerçeği duyacak kadar da sağlıklıdır."

Kollarını kavuşturdu. "Daha önce bana karışamayacağını söylemiştin. Bunun benim sorunum olduğunu."

"Bu senin sorunun. Ama sen de benden yardım istedin. Deniyorum, Miranda. Ama benim de yapmam gereken bir iş var. Ve o, tüm emeklerimizi boşa çıkarırken

tüm ilerlememizi mahvetmesine seyirci kalamam."

"Bir planım var. Onu sakın tutmak ve ekibi yolunda ilerletmek için." Ona doğru adım attı, ellerini beline koydu, gözleri yeniden alevlendi. "Ama strateji toplantılarımda el bombaları atarsan bunu yapamam!"

O da geri çekilmeden ona doğru eğildi. "Takımı tehlikeye atacaksa sessiz kalmam. Ben öyle biri değilim."

Kadın hafifçe geri çekildi, çenesi sıkılaştı. "Öyleyse tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap. Beni bu işin dışında bırak. Ben, senin babamla olan savaşında bir satranç taşı değilim."

"Tamam." Sesi düzleşti. Sonra, bir nefes aldıktan sonra: "Bu akşam yemekte konuşalım mı?"

Ona akılını kaçırmış gibi baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "O zaman sonra konuşuruz."

Başka bir şey söylemeden çıktı, omuzları kaskatı kesilmişti ve sanki odadan değil de başka bir yerden ayrılıyormuş gibi hissedildi.

Sanki ondan uzaklaşıyormuş gibi hissetti.

Bölüm

Yirmi Beş

"*Knights'a ne oldu? Sanki biri ışık anahtarını kapatmış gibi. Yarasalar sessiz. Atışlar berbat. Ve sahada topu yakalamaktan çok yere vuruyorlar! Bu tam da taraftarların korktuğu şeydi: Knights erken başarı elde etti ve şimdi dibe doğru hızla düşüyor. Onları bu durumdan kurtarabilecek bir şey var mı?"*

Miranda, spor radyosunu öfkeyle kapattı ve alnını direksiyona dayadı, parmakları hala düğmeye sıkıca basılıydı. Gözlerinin arkasında, baş ağrısı gibi bir yorgunluk zonkluyordu.

Son iki hafta içinde takım, son yükselişlerinden önceki tüm kötü sezonlarda yaşadıkları gibi bir mağlubiyet serisine girmişti. Soyunma odası cenaze evine dönmüştü: sessiz sesler, zoraki gülümsemeler, sarkık omuzlar. Birkaç önemli oyuncu transfer listesindeydi ve bu durum takımın moralini daha da bozuyordu. Tabii ki transfer isteği olan takım yoktu. Henüz Mayıs sonlarıydı ve ligdeki tüm takımlar hala umutluydu. Transfer piyasası hala buz gibiydi.

Ofis de bu havayı yansıtıyordu. Morg kadar sessizdi. Seamus neredeyse tam zamanlı olarak işe dönmüştü ve takım ne kadar kötü oynarsa, o kadar dengesiz ve öfkeli oluyordu; kadroyla uğraşüyor, transferler için baskı yapıyor, her hamleyi sorguluyordu. Miranda, bu tür bir stresin sadece moral için tehlikeli olmadığını biliyordu. Seamus için de tehlikeliydi.

O, arabulucu rolünü en iyi şekilde oynamaya çalışmıştı. Aracılık yapmıştı. Onun öfkesini başka yöne çevirmeye çalışmıştı. Ama bunun tek sonucu, aralarında bir uçurum açmak olmuştu.

her tartışmada daha da genişleyen bir uçurum. Geceleri, soğuk yatakta endişeyle uyanık kalıyordu. Babası hakkında. Takım hakkında. Lucas hakkında. Hayatının dikişleri sökölmeye başlamıştı ve artık her şeyi bir arada tutamıyordu.

Sokağın kenarındaki bir park yerine arabasını park etti ve annesiyle buluşacağı küçük köşe restoranına doğru yürüdü. Gwen, pencere kenarındaki bir masada oturmuş, Miranda kadar yorgun görünüyordu. Sıcak ama sözsüz bir şekilde sarıldılar, sonra masaya geçip her zamanki gibi iki tatlı ęay ve salata sipariş ettiler.

Biraz yüzeysel sohbet ettikten sonra Gwen konuya girdi.

"Miranda, bu böyle devam edemez," dedi yumuşak bir sesle. "Babanın sağlığı, kendine yüklediği bu stresle daha fazla dayanamaz."

Miranda sertęe nefes verdi. "Anne, o yetişkin bir adam. Ona bir şey yapamam. Ben sadece onun kızı değilim, aynı zamanda ęalıřanıyım. Bu da onun dinlediği insanlar listesinde beni daha da aşağıya indiriyor."

Ses tonu istediğinden daha keskin ęıkmıřtı ama ęok yorgun olduğu için geri alamadı.

"Biliyorum, bebeğim," dedi Gwen, masanın üzerinden uzanarak elini tuttu. "Ama sen de böyle devam edemezsin. Bir şeyler değişmeli. Dün doktora gitti. Ben de onunla gitmek istedim, ama o pek hoşlanmadı. Ama gittiğime memnunum. Doktor ona aęıkęa söyledi: ya geri adım atar ya da başka bir kalp krizi geğirir. Daha kötüşü."

Miranda ona baktı, ama nabızı neredeyse hiç hızlanmadı. Artık şaşırmamıştı bile. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, sesi düz. "Beni zaten kenara attı. Takımı mahvettiğimi söylüyor. Daha fazla sorumluluk almama izin vermiyor. Eve erken gitmiyor. Aęıkęa belli etti, fikrini değiştirmeyecek."

Gwen elini sıktı. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. O... zor biri olabilir. Ama denemeliyiz. Belki Lucas..."

Miranda kısa ve acı bir kahkaha attı. "Lucas mı? Babamın Lucas hakkında ne düşündüğünü duydun. Lucas nefes almayı önerirse, babam sırf inat için nefesini tutar. Onunla konuşurum ama umutlu değilim."

Garson yemekleri getirdi ve Gwen elini bıraktı. "Tek istediğim bu."

"İmkansız istiyorsun," diye mırıldandı Miranda, çatalla bir parça marul saplayarak. "O sadece stresli değil, mantıklı kararlar veremiyor. Her zaman kontrol delisiydi, ama şimdi? Çok değişken. Paranoyak. Artık kimseyi dinlemiyor."

Gwen'in yüzü endişeli bir ifadeye büründü. Mavi gözleri endişeden karardı. "Baban çok korkunç bir şey yaşadı. Şimdiye kadar ölümle yüzleşmemiştii. Her şeyi kontrol etmeye alışkın biri, bedenini, işini, dünyasını. Bu olay onu sarsmış. Kontrolü kaybettiğini hissettiğinde ise daha da sıkı tutunuyor."

"Anlıyorum," dedi Miranda, sesi gergin. "Gerçekten anlıyorum. Ama bu sadece korkudan ibaret değil. Franchise'ı mahvedebilecek kötü kararlar alıyor. Her şeyi yolunda tutmak için elimden geleni yapıyorum, ama artık yapabileceğimden emin değilim. Ve bazı günler..." Tereddüt etti, sonra söyledi. "Yapmak istediğimden emin değilim."

Gwen tekrar uzanarak Miranda'nın bileğini nazikçe avuçladı. "O her zaman seninle gurur duydu. Her zaman. Onunla çalışmak istediğini söylediğin gün? O gün senin için her şey demektii. Hiç söylemedi ama ben gördüm. Gurur duyuyordu."

Miranda'nın çenesi sıkıldı. "O zaman belki de öyle davranmaya başlamalı. Çünkü böyle devam ederse, miras kalacak tek şey pişmanlıklar ve boş tribünler olacak."

Gwen peçeteyi yavaşça katlayıp kucağına düzeltti. "Denemeye devam et. Ortaya çıkmaya devam et. Yapabileceğini, yapabileceğin zaman yap."

"Bana izin vermez."

"Bir yolunu bulursun," dedi Gwen yumuşak bir sesle, gözleri sabit.

"Bulmak zorundasın."

Çatalını alıp salatadan bir lokma aldı, konuşmanın bittiğini işaret etti.

Miranda annesine uzun bir süre baktı, ağzında salata sosuyla ilgisi olmayan acı bir tat vardı. Neyin daha çok acıttığını bilmiyordu: Gwen'in ne kadar haklı olduğu mu, yoksa Miranda'nın kendisi için hiç savaşmamış biri için artık savaşmak istememesi mi?

Miranda sandalyenin kenarına oturdu, bacaklarını sıkıca çaprazladı, ellerini kucağında birleştirerek parmaklarındaki titremeyi gizledi. Konferans odasındaki hava boğucuydu, beklenti ve korkuyla doluydu. Diğerlerinin koltuklarında kıpırdanmalarına ve göz teması kurmaktan kaçınmalarına bakılırsa, gergin olan tek kişi o değildi.

Seamus, patlamak üzere olan bir fırtına bulutu gibi odaya girdi. Odayı tararken kaşlarını çatarak, hala korkunun en iyi yönetim taktiği olduğuna inanan bir adamın otoritesiyle başkan koltuğuna oturmadan önce kimseye konuşmaya cesaret etmemesi için meydan okudu.

"Sam," diye bağırdı, dikkatini takımın menajerine çevirerek. "Orada ne haltlar dönüyor? Adamlarımız beyzbol oynamayı unutmuş gibi görünüyor. Onları sarsmamız lazım."

Miranda'nın solunda oturan Lucas, kimse konuşmadan önce konuştu. Sesi sakindi, ölçülüydü; fırtınanın ortasında nadir görülen bir sakinlik. "Sorun bu olabilir. Oyuncular transfer listesine konuldu. Onları istemediğimizi açıkça belirttik. Sonra transfer yapamadığımızda, belirsizlik içinde kaldılar. Bu tür mesajlar güveni yok eder."

"Kendilerini toparlamaları gerekiyor," diye karşılık verdi Seamus. "Daha iyi oynayın ya da gidin."

"Hayır," dedi Lucas, sözlerinin altında sessiz bir çelik ses vardı. "Bu onlara, onların değersiz olduklarını söyler. Kimsenin onlara inanmadığını. Zaten seni kovmak üzere olan bir patron için her şeyini vermek ister miydin?"

Seamus masaya yumruğunu vurdu. "Başımdan beri yetenekli olmadıklarını söylemiştim. Bu kaçınılmazdı."

"Baba." Miranda eğildi, sesi alçak ve yatıştırıcıydı, eli onun koluna dokundu. "Lütfen. Kalbin."

"Ben iyiyim." Somurtkanlığı geçmedi.

"İşe yarıyordu," dedi Cole dişlerini sıkarak, sesi hayal kırıklığıyla gergin. Tüm oda nefesini tuttu. "Sen geri gelip burnunu sokana kadar."

Seamus'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Çok dikkatli ol, Cole. Hâlâ bu evin sahibi benim. Hâlâ maaş çeklerini ben imzalıyorum."

Cole geri çekildi, çenesi sıkı, sessizdi ama boyun eğmemişti.

Lucas'ın sesi sessiz ve keskin çıkıyordu. "Belki de sahibi sen kalmalı ve çalışanlarının işlerini yapmalarına izin vermelisin. Çoğu patronun yaptığı gibi."

Durum daha da kızışmadan Miranda araya girdi ve sesini sakın tutmaya çalıştı. "Baba, planımız işe yarıyordu. Bu tür şeyler zaman alır. Bir ay daha bekleyelim. Transfer dönemi bitince durumumuza bakalım. Kazanıyorduk. Bilet satışları artmıştı. Başaramazsak, yön değiştiririz."

"Zaten başarısız oldu. Kaybediyoruz. Senin yöntemini denedik. Şimdi benim yöntemime geri döneceğiz. Geçen yıl benim yöntemimle playofflara kaldık."

Lucas'ın yüzü sertleşti. "Belki de geçmişe çok bağlı olduğun için geleceği göremiyorsun."

Sözler havada yanan bir kibrit gibi asılı kalırken, odadaki herkes keskin bir nefes aldı.

Miranda'nın başı zonkluyordu. Gerginlik onu içten içe parçalıyordu. Kontrolünü kaybettiğini hissetti.

Cole ayağa kalktı. "Ben Lucas'ın yanındayım. Beni maçları kazanmam için işe aldın. Bunu yaptım. Eğer işimi yapmama izin vermeyeceksen, belki de buraya ait değilim."

"Sözleşmenin son yılında," diye homurdandı Seamus. "Seni kovmak çok da zor olmaz."

"O zaman yap," diye karşılık verdi Cole. Gözlerinde korku vardı, ama aynı zamanda ateş de. "Devam et."

Seamus öne eğildi. "Beni kışkırtma."

Lucas elini kaldırarak ortalığı yatıştırmaya çalıştı. "Belki de kimse geri alamayacağı bir şey söylemeden bu konuyu ertelemeliyiz."

Seamus ona bıçak gibi döndü. "Sen. Bu binanın kanseri sensin. Kızımı, genel müdürümü, çalışanlarımı bana düşman ettin. Aramızdaki ayrılığın sebebi sensin. Belki de gitme vaktin gelmiştir."

Miranda aniden ayağa kalktı, avuçlarını masaya koydu ve sesi odayı keskin bir şekilde yalayıp geçti. "Yeter. Herkes dışarı. Hemen."

Sandalyeler gürültüyle yerinden oynadı. Çoğu kişi tek kelime etmeden odadan çıktı, yüzlerinde rahatlama ifadeleri vardı. Cole bir an durakladı, sonra Miranda'nın gözüne baktı.

"Sonra seninle konuşuruz," dedi yumuşak bir sesle. Cole başını salladı ve odadan çıktı.

Lucas meydan okurcasına oturmaya devam etti. Seamus patlamak üzereydi. Miranda Lucas'ın omzuna dokundu, sesi alçak ve yalvarırcaydı.

"Lucas. Sonra konuşabilir miyiz? Lütfen."

Onun dinleyeceğinden emin değildi. Oda hala testosteron ve gerginlikle doluydu, iki adam sessiz bir irade savaşına girmişti. Babasının Lucas'ı sonunda çok fazla zorladığından ve ikisini de kaybedeceğinden korkuyordu.

Derin bir nefes aldı ve daha nazikçe fısıldadı. "Lütfen."

Bu işe yaradı. Lucas nefes verdi ve Seamus'la bakışlarını ayırdı. Gözleri fırtınalı ama kontrollü bir şekilde ona kaydı. Sertçe bir kez başını salladı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Kapı kapanırken Seamus mırıldandı, "Wainright'la benim savaşımı senin yapmana gerek yok."

Miranda ona döndü, sesi buz gibiydi. "Ben savaşmıyordum. Kimseye fayda sağlamayan anlamsız bir kavgayı bitiriyordum. Aynı kavgayı defalarca yaptık. O gitmeyecek, baba. Bu yüzden mi bu plana direniyorsun? Onun önerisi olduğu için mi?"

Seamus'un ağzı sıkılaştı, ama durmadı.

"Araştırmayı ben yaptım. Kararı ben verdim. Ve hala buna inanıyorum."

"O zaman Hammonds ve Wainright'ın işsizler kervanına katılabilirsin," dedi düz bir sesle.

Miranda, sesindeki soğukluğa, iş anlaşması yapar gibi konuşmasına şaşkınlıkla baktı.

"Bu benim ekibim," diye devam etti. "Ve benim istediğim gibi yönetilecek."

"Peki ya bir kalp krizi daha geçirirsen?" diye sordu, kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı. "O zaman ne olacak? Hiçbir şeyin kontrolü sende olmayacak. Nakliye şirketini yenilikçilikle kurdun. Uyum yeteneğinle. Neden burada da aynısını yapamıyorsun?"

"Çünkü burası benim," diye bağırdı. "Knights'ı ben yönetirim. Sen değil. Cole değil. Wainright değil. Vücudumu ya da lanet kalbimi kontrol edemem, ama bunu kontrol edeceğim."

Sesi odada yankılanarak kemiklerine kadar işledi.

"Demek her şey kontrol için," diye fısıldadı. "Egon için her şeyi riske atıyorsun."

Yavaşça ayağa kalktı, sesi titriyordu ama güçlüydü. "Bu konuda sana yardım edemem. Ama şunu söyleyebilirim: Böyle devam edersen, kontrol edecek hiçbir şey kalmayacak."

Dönüp çıktı, kapıyı arkasında kasıtlı olarak sessizce kapattı.

Koridorda durdu, nefesi kesik kesik. Kalbi korkuyla çarpıyordu.

Şimdi soru şuydu: İlk önce kiminle ilgilenmeliydi? Cole mu, Lucas mı?

Daha zor ve daha kişisel olan yüzleşmeyi erteleyerek, Miranda Cole'un ofisine doğru yürüdü. Lucas'la yüzleşmeye hazır değildi, henüz değil. Duyguları hala kurutma makinesindeki bozuk paralar gibi çınlarken ve durumu daha da kötüleştirmeyecek ne söyleyeceğini bilmezken hazır değildi.

Ama Cole... Cole ile işleri yoluna koyabilirdi. Belki.

Bir kez kapıyı çaldı ve yavaşça açarak, o cevap veremeden içeri girdi. Cole masasının arkasında oturmuş, bir keşif raporuna eğilmiş, bir eliyle kalın, kum rengi saçlarını o kadar kuvvetli bir şekilde tarıyordu ki Miranda yüzünü buruşturdu.

"Böyle devam edersen, All-Star molasına kadar kel kalırsın," dedi, hissetmediği hafif bir tonla.

Cole başını kaldırdı ve yüzündeki acı, Miranda'yı midesine yumruk yemiş gibi vurdu. Yorgun gözleri, çökmüş yüz hatları, her zamanki ışıltısı sönmüş, sadece bir parıltı kalmıştı.

"Bunu yapmaya devam edemem, Miranda," dedi sessizce, sesi kısıktı. "O her zaman zor bir çocuktur, ama en azından eskiden dinlerdi. Şimdi ise... Her şeyi, herkesi ezip geçiyor. Seni bile."

İçeri girip kapıyı kapattı ve masasının karşısındaki sandalyeye doğru yürüdü, dizleri titreyerek sandalyeye çöktü. "O kendinde değil. Hâlâ iyileşiyor. Kendine gelir. Biraz zaman ver."

Cole yavaşça başını salladı, çenesi gergindi. "Öyle mi? Çünkü kalp krizinden beri daha da kötüleşti. Soğuk. Küçümseyici. Esnek değil.

Sadece işimi yapmak için her gün mücadele etmeye devam edemem."

"Cole..." Sesi biraz titredi. "İstifa mı ediyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Bakışları masaüstüne düştü. "Bir şey değişmezse, evet. Başka bir iş bulurum. Hatta bir yıl izin alıp lise basketbol takımında koçluk yaparım. Bu halinden yine de iyidir."

Sözleri onun soğukkanlılığını parçaladı. Göstermeye çalışarak sertleşti. "Bana birkaç gün ver. Lütfen."

Gözleri sonunda onun gözlerine takıldı ve gözlerindeki hüznü onu neredeyse yıkıyordu. "Onu korumayı bırakmalısın. Bu hastalıkla ilgili değil. Bu daha derin bir şey. Eğer liderlik yapamayacak kadar hasta ise, burada olmamalı. Eğer değilse, o zaman sadece zalim davranıyor."

Yavaşça ayağa kalktı, bacakları titriyordu. "Seni anlıyorum, Cole. Yemin ederim. Halledeceğim."

"Öyle yapmalısın." Sandalyesine yaslandı, sesi çakıl taşları gibi çıkıyordu. "Çünkü bu bir tehdit değil. Bu bir söz."

Miranda boğazı düğümlenerek başını salladı ve ofisinden çıktı, kapıyı arkasında yumuşak bir sesle kapattı.

Koridorda durdu, sırtı duvara yaslanmış, göğsü sıkışmıştı.

Dikişler yırtılmak üzereydi. Ve her şeyin çökmesini engelleyebileceğinden emin değildi. Bu sefer olmazdı.

Bölüm Yirmi Altı

Lucas ofisinde bekliyordu, yavaşça kaynamaya başlayan öfke artık damarlarında kaynıyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın bir ucundan diğerine gidip geliyordu, yumrukları sıkılı, kasları gergin. Miranda gelmediği her saniye gerginliği daha da artırıyordu. Kontrol etmeye alışkındı, kendini ve her durumu kontrol etmeye. Ama o onu altüst ediyordu. Her zaman öyle olmuştu.

Peki ya Callahan? O adam ilk günden beri sınırlarını zorluyordu. Lucas aziz değildi. Kimse onu aziz olmakla suçlamamıştı. Ama bir şekilde, şimdiye kadar patlamamayı başarmıştı.

Burnundan uzun bir nefes verdi, çenesini zorla açtı. Kontrolü kağıt kadar inceydi, hayal kırıklığı sadece babasından değil, çökmekte olan temellerin üzerinde durup hareket etmeyi reddeden onu izlemenin çaresizliğinden de besleniyordu. Onu büyüten adama olan sadakati ile kurtarmak için bu kadar çok mücadele ettiği ekibe olan sadakati arasında kalmıştı. Ama bu işe yaramıyordu. Bu onu yıkıyordu. Ve bunu izlemek onu da yıkıyordu.

Onu enkazdan çıkarmak, korumak, her şeyi düzeltmek istiyordu. Ama seçim yapması gerekiyordu.

Kapı sonunda açıldı. Miranda başını içeri uzattı, sesi yumuşaktı. "Bir dakikan var mı?"

Adam başını salladı, çenesi sıkı, kalbi deli gibi atıyordu. Ona bir bakış attı ve öfkesi daha karanlık, daha derin bir şeye dönüştü — göğsünde ve daha da aşağıda bir acı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, masasının etrafında yürürken topukları yere hafifçe vuruyordu. Bluzunun vücuduna yapışması, odaklanmasını zorlaştırıyordu. Masaya yaslandı, ona o kadar yakındı ki şampuanının kokusu - hindistan cevizi ve baharat - onu bir ilmek gibi sardı.

"Tanrım, bu korkunçtu," dedi titrek bir nefesle. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Adam kıpırdamadı. Yumuşamadığı. "Ciddi misin? Biliyorsun. Sadece yapmak istemiyorsun."

Gözleri parladı. "O benim babam. Ve patronum. Zaten bir kişinin gitmeye hazır olduğunu biliyorum. Senin de aynı şeyi yapmana gerek yok."

"Belki bu sana bir şey anlatmalıdır." Sesi alçaldı, keskin ve sert. "Artık her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi. Artık var olmayan bir dünyaya tutunan tek kişi baban değil."

Masadan kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Onu daha fazla strese sokmamı mı istiyorsun? Bypass ameliyatı oldu Lucas. Onu sakın tutmam lazım!"

O da ayağa kalktı, yumruklarını cebine sıkıştırarak ona uzanmamak, onu yakalamamak ve bunun ona ne yaptığını görmesini engellemek için. "Ve bu arada, bu takımı ölüme terk edeceksin. Şövalyeler gidecek, taraftarlar ayrılacak ve korumaya çalıştığın bu miras yok olacak."

Kadın ona döndü. "Sen ne bilirsin ki?"

Bir küfürü geri yuttu. Fazla gelmişti. "Faturalar ödenmezse, lig satışa zorlayabilir. Bunu biliyorsun."

"Bir yolunu buluruz."

Sabrı taştı. "Sen inkar dünyasında yaşıyorsun, Miranda. Ve beni de seninle birlikte sürüklüyorsun."

Sesi titredi. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum, lanet olsun." Sözler ağzından çıkmadan önce onu durduramadı. "Seni seviyorum ve her şeyi bir arada tutmaya çalışırken kendini mahvetmeni izlemek beni öldürüyor."

Kadın donakaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, parıldıyordu. "Beni seviyor musun?"

"Evet." Acı bir kahkaha attı. "Ve baban benden nefret ediyor. Sanırım bu durumda pislik olan benim."

Yavaşça, ölçülü adımlarla, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi öne doğru adım attı. Eli göğsüne dokundu, parmakları titriyordu. "Sen pislik değilsin. Bana gerçeği söyleyen tek kişi sensin."

Adam zorlukla yutkundu. Kadının parmaklarının gömleğinden geçip gitmesi çok fazla, ama aynı zamanda yetersizdi.

Geri çekilmeye başladı. "Unut gitsin. Hiçbir şey söylememeliydim. Sen sadece..."

Kız onu dudaklarıyla susturdu.

Öpücüğü yumuşaktı, arayış içindeydi, ama arkasında ateş vardı. Tadı çay ve çaresizlik, umut ve açlık gibiydi. Parmakları gömleğinin önünü kavradı, onu kendine çekerek vücutları birbirine değene kadar yaklaştırdı. Aralarındaki sıcaklık, canlı bir tel gibi gerildi.

Geri çekildi, nefesi dudaklarına değdi. "Ben de seni seviyorum. Söylemeye çok korkuyordum. Ama seviyorum. Tanrım, seviyorum."

Elleri kadının yüzünü okşamak için yukarı kalktı, başparmakları yanaklarını okşadı, sonra saçlarına dolandı ve dudaklarını kadının dudaklarına hiç de yumuşak olmayan bir öpücükle eğdi. Bu öpücük ham, sahiplenici, bir vaat ve bir uyarıydı.

O, ona karşı inledi ve bu ses doğrudan onun kalbine gitti.

Öpüşmeyi zorlukla sonlandırdı, dudakları çenesinden kulak kepçesine doğru kaydı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Kollarını onun etrafına doladı, onu tamamen kendine doğru çekti ve ikisini birbirine sabitledi. Vücudu sanki oraya aitmiş gibi onun vücuduna yapıştı. Ve belki de öyleydi.

Alnına bir öpücük kondurdu, kokusunu içine çekti. "Bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız."

Kız ona baktı, gözleri parlıyordu, yüzü kızarmıştı. "Aşk her şeyi yener, değil mi?"

Başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "Bunu yakında öğreneceğiz."

Son bir uzun öpücükten sonra — dudaklarında hala yanmaya devam eden bir öpücük — Miranda, Lucas'ın ofisinden adeta dans edercesine çıktı, dudaklarında hafif bir gülümseme, kalçalarının sallanışı gözlerden kaçmazdı. Bir an için, her şeyin basitmiş gibi davranarak, onun gitmesini izledi. Basit olabileceğini.

Ama gerçeklik acımasızdı ve Roger Martinelli'nin yanıp sönen sesli mesajı ve cevapsız aramasıyla onu bekliyordu.

Lucas'ın midesi bulandı. Telefona bakakaldı, karnında korku fırtınası kopuyordu. Roger'a ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kaçınılmaz olduğunu bildiği konuşmayla yüzleşmek istemiyordu. Ama bir şey açıktı: Miranda ya da babası öğrenmeden, bu konuyu halletmesi gerekiyordu. Her şey düzeltemeyeceği bir şekilde patlamadan önce.

Knights ile arası zaten çok iyiydi. Seamus kapıyı yüzüne çarpabilirdi. Lig baskı yapıp tehdit edebilir, ama sonuçta Callahan hayır diyebilirdi. Kesin ve geri dönülmez bir hayır.

Peki ya Roger? Lucas'ı boşta bırakmazdı, elinde potansiyelini boşa harcayan bir varlık varken. Roger onu yeniden görevlendirirdi, tekrar ateşin içine. Tekrar Knights'a.

Roger her zaman onu eve göndermek, onu takımın başkanlığına getirmek istemişti, sanki bir tür kurtuluş hikayesi gibi. Lucas Wainright, bir efsanenin oğlu, Savannah'ın kurtarıcısı. Düzgün bir hikaye. Yatırımcıların sevdiği türden.

Ama Lucas bunu yapamazdı.

Şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz. Miranda onu asla affetmezdi. Daha da kötüsü, bunun başından beri bir tuzak olduğuna asla inanmazdı. Takım onu bir hain olarak görürdü. Yırtıcı kuşlar gibi etrafında dolanıp, ziyafet için bekleyen.

Lanet olsun. Roger onu o kadar sıkıştırmıştı ki nefes bile alamıyordu.

Lucas kapıya uzandı, Miranda'yı bulmalı, onunla konuşmalı, her şey mahvolmadan bunu düzeltmeliydi. Ama telefon tekrar çaldı. Ekranı baktı.

Roger Martinelli.

Tabii ki.

Elini yüzüne sürdü. Belki de böylesi daha iyiydi. Roger'a cevabını verecekti. Sonra Miranda'ya gidecekti. Açıklayacaktı. Gerekirse yalvaracaktı.

Telefonu açtı. "Roger. Seni bugün arayacaktım." "İşler umduğumdan daha iyi gidiyor Lucas,"

Roger, memnuniyetle titreyerek bağırdı. "Aferin!" Lucas, bu coşkuya irkildi. "İyi havada olduğuna sevindim."

"Neden iyi olmasın ki? İşlevsiz bir ekip, tamam. Finansal istikrarsızlık, tamam. Alınmaya hazır bir franchise. Bu Amerikan rüyası, evlat."

Lucas, omuzlarına baskı yapan her şeyin ağırlığıyla sandalyesine ağır bir şekilde oturdu. "Roger, bunu ben planlamadım."

"Daha da iyi! Yapmana gerek yoktu. Sen tertemizsin. Parmak izi yok, yolun açık. Sezon biter bitmez satış tamamlanacak. Sen de başkanlık koltuğuna oturacaksın. Tıpkı babanın istediği gibi."

Lucas'ın midesi bulandı. "Hâlâ durumu tersine çevirebilirler. Satışı önermiyorum."

"Dönmezler. Callahan hâlâ 1995'teymiş gibi işleri yürütürken olmaz. Kabul et, Lucas. Sen kazanan bir strateji belirledin ve onlar bunu görmezden geldi. Sen denedin. Devam etmekle kimse seni suçlayamaz. Hatta, babanın mirasını onurlandırmış olursun."

Roger'ın sesi o ipeksi, ikna edici tona büründü. Lucas'ın kararlılığındaki çatlağı her zaman bulan ve onu açan ses.

Ve lanet olsun, işe yaradı. Lucas yorgundu. Kazanabileceğinden emin olmadığı bir savaşı vermekten yorgundu. Belki Roger haklıydı. Belki Knights'ı kurtarmanın tek yolu onları bırakmaktı. Dümeni ele almak. Onun yöntemiyle yapmak.

"Değişiklikleri Miranda yaptı," diye mırıldandı. "Ben sadece tavsiyede bulundum."

"İşte bu yüzden yatırımcılar seni istiyor. Bu karmaşayı düzeltebileceğini biliyorlar. Ciddi paradan bahsediyoruz. Ciddi güçten. Düşün bunu."

Lucas yavaşça nefes verdi. "Belki de yapmalıyım." Sözleri kül gibi tadı vardı. "Onlara bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama Şövalyeleri kurtarmanın tek yolu buysa... Seamus gibi biri yerine ben yapayım."

Küçük, boğuk bir ses onu dondu. Başını kaldırdı.

Miranda.

Kapının eşiğinde hareketsiz duruyordu, yüzü parçalanmış gibiydi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzü solgun. Vücudu şok ve ihanetle gerilmişti.

Tek kelime etmedi, sadece dönüp kaçtı.

"Kahretsin." Lucas telefonu düşürmek üzereydi. "Roger, gitmem gerek." "Lucas—"

Telefonu kapattı ve ofisten fırlayarak, kızın elini asansör düğmesine vurur vurmaz yetiştı.

Titriyordu, nefes nefeseydi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Lanet asansör," diye küfretti ve düğmeye tekrar bastı.

"Miranda, bekle. Ne kadar duydun?"

Yavaşça döndü ve yüzündeki ifade onu mahvetti. "Doğru mu?" Sesi boğuktu. "Takım satılırsa başkanlık teklif edildi mi?"

"Evet, ama..." Ona uzandı, ama o geri çekildi, sanki ondan tamamen kaçmak istercesine kendini duvara yasladı.

"Seni adi herif." Sesi bu kelimeyle kırıldı. "Sana *güvendim*. Seni savundum. Herkese senin onurlu olduğunu, bizi asla ihanet etmeyeceğini söyledim. Asla bizi zirveye çıkmak için kullanmayacağını söyledim. Beni *sevdiğini* söyledim."

"Seni seviyorum!" Elleri onun üst kollarını kavradı, nazikçe ama sıkıca tuttu. "Bana inanmalısın Miranda. Bu benim planım değildi. Bu başından beri Roger'ın planıydı."

Ona bakarak, nefesi titreyerek sordu. "Bana dürüstçe söyleyebilir misin, asla istemedin istemedin Hiç hiç hayal geri Şövalyeleri geri almak? Babanın her zaman istediğı gibi o köşe ofiste oturmak?"

Lucas'ın boğazı çalıştı. Aralarında bir uçurum gibi sessizlik uzandı. "Evet. İstemiştim," dedi sonunda. "Şövalyeler babam için her şeydi. Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Hayır dedim. Hastalandı, takımı sattı ve bu onu mahvetti. Onu geri getirmek istedim. Onu onurlandırmak için. Ama böyle değil." Sesi alçaldı, kaba bir hal aldı. "Senin pahasına değil."

Asansör zili çaldı. Kapılar açıldı. Miranda geri adım attı ve Lucas'ın elini bıraktı. Lucas onu durdurmadı.

"Sana nasıl inanabilirim?" diye fısıldadı. Dik durdu ve onun gözlerine bakarak, "Artık gitmenin zamanı geldi. Chicago'ya ya da çıktığın o deliğe geri dön. Sensiz de ekibimizi kurtarırız. Hoşça kal, Lucas."

Asansöre girdi ve kapılar kapandı. Ve bir anda, ortadan kayboldu.

Önemli olan her şeyle birlikte.

Bölüm

Yirmi Yedi

Miranda ofisten bir hayalet gibi kayboldu ve titrek ellerle eve gitti, çalan telefonunu ve akıllı saatine ve araba paneline gelen uyarıları görmezden geldi. Lucas, numarasını engelleyene kadar mesaj atıp aramıştı, ama bu onun ulaşmaya çalışmasını engellemedi. Cep telefonu çalışmadığı için kapısına geldi. Perdenin arkasında nefesini tuttu, vücudu donmuş gibiydi, sanki kalp kırıklığından saklanabilirmiş gibi.

Sonsuza kadar saklanmasına gerek yoktu. Sadece bugünlük.

Sadece parçalanmış gururunun kanaması durana kadar.

Yastığına yüksek sesle, çirkin bir şekilde ağladı ve kalp kırıklığı bingo kartındaki tüm klişeleri tek tek yaşadı. Schitt's Creek'in tekrarlarını izlerken kartondan direkt dondurma yedi ve diğer insanların hayali hayatlarındaki işlevsizliklerle kendini teselli etti. En sevdiği tayt. Bol hoodie. Kollarına bulaşmış maskara lekeleri.

Gece yarısı geldiğinde gözleri kızarmış, uzuvları ağırlaşmış, göğsü genişçe açılmıştı. Yüzüne bir buz torbası koydu ve kanepede sızdı, yarın Lucas Wainright'ın bıraktığı yıkımın tek bir izini bile kimsenin görmeyeceğine yemin etti.

O, onun gözyaşlarına değmezdi. Artık değmezdi.

Ertesi sabah ofistekiler geldiğinde Miranda çoktan masasına oturmuştu, takım elbisesini giymiş, makyajı kusursuz, saçları ciddi bir at kuyruğuna toplanmış, "Patron Kadını Modu: Etkin" diyordu. Kendine güveni zırh gibi giyinmişti — sivri topuklu ayakkabılar, parlak dudaklar, "bana bulaşma" enerjisi — ama gözlerinin arkasında baskı hissediliyordu.

On beş dakika sonra, Stacia ortaya çıktı ve onu cam gibi parçalayan bir kucaklamayla kararlılığını yerle bir etti.

Miranda kaskatı kesildi, direnmeye çalıştı. Ama onu saran sıcak kolların baskısı altında gözleri yine yaşardı.

"Lucas'la kavga ettiğinizi duyduk," diye fısıldadı Stacia, geri çekilip yüzünü incelemeye başladı. "Ne oldu?"

Miranda keskin ve boş bir kahkaha attı. "Uzun hikaye. Ama kısaca özetleyeyim. Babam haklıymış. Lucas buraya sadece ekibe pençelerini geçirmek ve bizi kovmak için gelmiş."

Stacia kaşlarını çattı, kollarını kavuşturarak masaya yaslandı. "Bu mantıklı değil. O yardım ediyor sanıyordum. Takım gelişmiyor muydu?"

"Gelişiyordu. Yatırımcıları çekmek için yeterliydi." Miranda'nın boğazı düğümlendi. "Knights'ı cazip bir satın alma hedefi haline getirmek için yeterliydi. Lucas da onların altın çocuk başkanı olacaktı. Dün onu Roger'la telefonda konuşurken duydum, anlaşılmaya varmışlardı."

Stacia'nın yüzü inanamama ifadesiyle buruştu. "Dur. Lucas da bu işin içinde miydi? muhbiri mi vardı?"

Miranda titreyerek nefes verdi ve parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Başından beri değil. Bu Roger'ın planıydı. Ama Lucas uzaklaşmadı. Dinledi. Düşündü. Bu yeter."

"Çok üzgünüm," dedi Stacia nazikçe. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Miranda tereddüt etti, sonra başını kaldırdı. "Evet. Hâlâ binada mı, bakar mısın? Ona gitmesini söyledim. Teknik olarak onu kovamam, ama gitmesini istiyorum."

Stacia'nın gözleri anladığını gösteren bir şekilde keskinleşti. "Onu koridorlarda görmek istemiyorsun. Ya da garip bir strateji toplantısında."

"Aynen öyle. Hala buradaysa, bilmem lazım."

Stacia başını salladı. "Jason'ın onu fiziksel olarak dışarı atmasını ister misin?"

Bunu izlemek için para veririm."

Miranda gülümsedi. "Cazip, ama hayır. İşleri... hassas tutmamız gerekiyor. Lig politikası falan."

Tam o sırada Maggie başını içeri uzattı. "Baban seni görmek istiyor. Gidebilir misin?"

Miranda ayağa kalktı, saçlarını blazerini ceketinin omurgası çelik gibi dik. "Yardımın için teşekkürler, Stacia. Üstesinden gelirim."

"Kızım, daha sonra şarap ve dedikoduya ihtiyacın olursa, ben varım," dedi Stacia göz kırparak.

Miranda koridora çıktı, gözleri karşısındaki kapalı kapıdan kaçıyordu — Lucas'ın ofis olarak kullandığı kapı. Ondan hiçbir iz yoktu. Spor çantası yoktu. Kolonya kokusu da kalmamıştı. Sadece göğsünü tırmalayan boş bir acı vardı.

Onun için her şeyin bittiğini öğrenmeye hazır değildi.

Henüz değil.

Bunun yerine kendini zorlayarak babasının kapısına gitti, bir kez kapıyı çaldı ve içeri girdi.

Seamus tek başına oturuyordu. Göğsünde bir rahatlama hissetti. Lucas orada olsaydı...

"Dün seni aradım," dedi babası sert bir sesle, başını kaldırmadan.

"Maggie hasta olduğun için eve gittiğini söyledi. Daha iyi misin?"

"Sadece başım başım di dedi düzgünce dedi karşısındaki karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ne istiyordun?"

"Cole'u hallettiniz mi?"

"Evet, ama toplantı hakkında konuşmamız lazım. Böyle devam edemeyiz. Değişiklik yapmayı, alternatif stratejiler —*gerçekliği*. Bu düzeyde stres sürdürülemez. Ne senin için, ne de ekip için."

Kalemmini masaya vurdu. "Neden herkes bana ders veriyor? Bir kez kontrolü kaybettim ve kendimi hastanede buldum. Şimdi de sahip olduğum tek şeyi bırakmamı mı istiyorsunuz?"

"Kimse takımı senden almak istemiyor, baba." Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Sana yardım etmek istiyoruz."

"Sizin diplomanız ve havalı fikirleriniz var ama benim bildiklerimi bilmiyorsunuz." Masaya parmağıyla vurdu. "Benim dediğim gibi yapacağız. Bu son kararım."

"Senin yolunu izlersek kaybederiz. Oyuncularımızı kaybederiz. Koçları. Personeli.

Hayranlarımızı. Kimliğimizi."

"O zaman gitsinler. Burada olmak istemiyorlarsa gidebilirler." Gözlüklerinin üzerinden baktı. "Sen de dahil."

Miranda dikleşti. "Takım başkanı olarak sadakatim Knights'a. Şimdi rotamızı değiştirmesek, hasar kalıcı olacak."

O, soğuk bir ifadeyle geriye yaslandı. "Tavsiyen not edildi. Ve dikkate alınmayacak.

Tekrar gündeme getirirsen, kovulursun. Erkek arkadaşınla birlikte."

Kalbi bir sıçradı. "Lucas için endişelenmenize gerek yok. O gitti. Ya da yakında gidecek."

Seamus memnuniyetle geriye yaslandı. "Üzgünüm demek isterdim, ama değilim. İyi ki kurtuldum."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Sonunda onun takımı çalmak için burada olduğunu

anladın." Dudakları inanamadan aralandı. "Nasıl anladın?"

"Onun istediğini biliyordum. Roger'ı tanırım. Yıllar önce o berbat sendika anlaşması yüzünden onu neredeyse kovdurduğumdan beri benim işimin peşinde. Lucas sadece son piyonuydu."

Miranda'nın sesi titriyordu. "Neden bana söylemedin?"

Kalemini bıraktı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Senin nasıl biri olduğunu görmek istedim. Bu işi yapabilir misin diye. Meğer çok safmışsın. Çok güvenen birisin. Artık içgüdülerine güvenmiyorum."

Görüşü bulanıklaştı, ama gözyaşlarından değil. Öfkeden.

"O zaman sonuçlara bak. Bilet satışları. Ürün satışları. Kazançlar. Lucas'ı işe aldığımdan beri. Sen geri döndüğünden beri hepsi düştü."

Seamus'un gözleri kısıldı. "Sorun benim mi diyorsun?"

Ayağa kalktı ve yaklaştı. "Bu işin seni öldürdüğünü söylüyorum. Ve takımı. Bana izin ver yardım edeyim. Lütfen."

O, kolunu kadının elinden çekerek uzaklaştırdı. "O seni zehirledi. Seni bana düşman ettim.

"Hayır." İçinde titremesine rağmen kararlı bir şekilde durdu. "Seni savundum. Korudum. Her gün patlamalarını örtbas ettim ve hasar kontrolü yaptım. Ama senin inşa ettiğimiz her şeyi yakıp yıkmayı izlemeyeceğim."

Sesi buz gibi oldu. "Emirlere uymayacaksan, gidebilirsin."

Masayı dolaşıp ona dönerek yüzüne baktı. "Dinlemeyecek misin?"

"Hayır."

"O zaman istifa ediyorum. Hemen geçerli."

Adam gözlerini kırptı. Ama sadece bir kez. "Peki. Bir saat içinde istifanı bekliyorum."

Kadın başını salladı, topuklarını dönüp çıktı. Kapı arkasında yumuşak bir tıklama sesiyle kapandı.

Miranda eğildi duvara duvara duvara titreyerek
titriyordu, mide boş. O, onun blöfünü görmüştü.

Tereddüt yoktu. Pişmanlık yoktu.

Artık nerede durduğunu biliyordu.

Ekibin altında. Onun gururunun altında.

Öyle olsun.

Sırtını dikleştirdi, gözünün altını eliyle sildi — gözyaşı yoktu, yine yoktu — ve ofisine doğru yürüdü.

"Maggie? Bana birkaç kutu getirir misin?"

İstifa mektubunu yazması gerekiyordu.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle!" Cole'un sesi, ofisine girerken yankılandı, çenesi sıkı, gözleri fırtınalıydı. "Burada ne oluyor? Önce Lucas, şimdi de sen?"

Miranda masasının arkasından başını kaldırdı, bir yığın dosyayı kutuya koyarken hareketinin ortasında yakalandı. Elleri dondu. "Ona bir ultimatom verdim," dedi yumuşak bir sesle. "O da kabul etti."

Cole sert bir ses çıkardı ve elini saçlarından geçirdi, kafese kapatılmış bir kaplan gibi masasının önünde volta atmaya başladı. "İnanılmaz. Ve sen de beni kalmam için ikna etmeye cüret ettin. Boş ver. Artık yapamıyorum. Ben gidiyorum."

Miranda içini boşalttı, göğsünde hayal kırıklığı ve üzüntü düğümlenmişti. "Bırakamazsın, Cole. Hâlâ dinlediği tek kişi sensin. Az da olsa, ama yine de bir şey. Belki ben ve Lucas ortadan çekilirsek, senin fikirlerine gerçekten kulak verir. Hâlâ değişiklikler yapabilirsin, eskisi gibi sessizce. Bunda iyisin. Lütfen, Cole. Knights'ın sana ihtiyacı var."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra bir sandalyeye çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını boynunun arkasına bastırarak sanki stresi fiziksel olarak dışarı çıkarmak istercesine. "O çöküyor, Miranda," diye mırıldandı. "Kızını kovdu. Kızını, Tanrı aşkına."

Miranda, göğsündeki sıkı ağrıya rağmen dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılarak alaycı bir gülümseme attı. "Biliyorum. Ben onun kızıyım, unuttun mu? Ve o beni kovmadı, ben istifa ettim. Çok dramatik. Tam onun tarzı."

Cole başını kaldırdı, yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Yani... fikrini değiştirir mi sence? Seni geri alır mı?"

Onun bakışlarını karşıladı, aralarındaki hava söylenmemiş bir şeyle doldu. "Babamı tanırsın," dedi sonunda, sesi alçaldı. "Asla hatasını kabul etmez. Geri dönüş yok. Vazgeçmek yok. O öyle oynamaz." Gerçek, ağır bir battaniye gibi üzerine çöktü ve omuzları çöktü. "Bu da demek oluyor ki yeni bir işe ihtiyacım var. Aman Tanrım."

Panik, sakın görünüşünü bozdu ve sandalyesine çöktü, elleri havada kısa bir süre çırpındı. "Yeni bir işe ihtiyacım var. Nereden başlayacağım ki?"

Cole güldü, sesi sıcak ve samimiydi, onu sakinleştirdi. "Bunu şimdi mi anladın?" Kaşlarını kaldırdı. "Bunu iyice düşünmedin, değil mi?"

Ona sert bir bakış attı, gözleri kısıldı ama bakışlarında öfke yoktu. "Hepinize yardım etmeye çalışıyordum. Bu ekibi ayakta tutmaya çalışıyordum. Belki babamı kendinden kurtarmaya çalışıyordum."

Cole sandalyesine yaslandı, vücudundaki gerginlik, hayranlık gibi bir duygu

—ya da belki başka bir şey. Daha derin bir şey. "Nasıl sonuçlandı?"

Miranda yarı gülerek, yarı iç çekerek cevap verdi. "Yüzüme patladı. Tıpkı senin uyardığın gibi."

"Tamam, tamam," dedi , 'i ellerinde tutarak. "üzgünüm.

Cidden. Şimdi ne olacak?"

Ayağa kalktı, sanki acısını da silebilecekmiş gibi ceketinden hayali bir tüyü silkeledi. "Şimdi yapman gereken en iyi şeyi yapmak. Kaos olsa bile işleri yolunda tutmak. Ona yardım etmek. Knights'ı ayakta tutmak."

Cole de ayağa kalktı, ama Miranda onun gözlerine bakmadı. Onun bakışlarının ağırlığını, sormadığı soruları, çok uzun süre kalmış endişesini hissedebiliyordu. Aralarındaki hava değişmişti, daha yoğun

, incelemek istemediği Őeylerle yüklü. Burada değil. Bugün değil.

Nabzı boğazında çok hızlı atıyordu. Çok hassas.

O zorlukla yutkundu, arkasını döndü ve son kutuya uzandı.

Yıllarca süren güzellik yarışmaları ve basın konferanslarında kazandığı zarafetle çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve sanki içinde hiçbir Şey kırılmamış gibi ofisten  ıktı.

Arkasını dönmedi. D nemezdi.

Çünkü dönerse, her Şey yeniden ortaya çıkabilirdi.

Bölüm

Yirmi Sekiz

Asansör kapıları yumuşak bir sesle açıldı ve Lucas donakaldı.

Oradaydı — Miranda — rüyadan kabusa dönüşmüş bir hayalet gibi duruyordu, kollarında bir karton kutu tutuyordu, yüzü kapalı ve okunamaz bir ifadeyle.

Bir an nefes alamadı. Onu her yerde aramış, özürler, itiraflar, bir şeyler söylemek için prova yapmıştı. Zararı telafi edebilecek her şeyi. Ama şimdi, kelimeler bir kasırgada konfeti gibi dağılıyordu.

Bu yüzden en kötü içgüdüüne kapıldı: alaycılık.

"Masamı temizlemesi gereken benim sanıyordum."

Şaka havaya tuğla gibi çarptı. Normalde sıcak mavi gözleri, şimdi buz gibiydi, yorgunluk ve açıkça dökmek istemediği ince bir gözyaşı tabakasıyla çevriliydi.

O, sözlerini anında pişman oldu.

O ağırlığını kaydırmadan ya da geri çekilmeden, adam uzanıp kutuyu kollarından aldı. Kız kısa bir an direndi, parmaklarını kutunun kenarlarına sıkıca tuttu, ama sonra bıraktı ve elinden verdiği şeyin kartondan daha fazlası olduğunu hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi artık daha alçak ve daha yumuşaktı.

"Seni ilgilendirmez." Her kelime cerrahi bir hassasiyetle, kesmek için söylenmişti. "Artık benim ofisime taşınabilirsin. Ya da tadilatı planlayabilirsin. Benim ihtiyacım yok. Ya da siktirip gidebilirsin. Artık gerçekten umrumda değil."

Döndü, kollarını zırh gibi kendine doladı, sırtı dikti. Bu görüntü adama kazındı. Kutuyu yakındaki bir sandalyeye koydu, ona tekrar ulaşmak için çaresizce çabaladı ama bu sefer

ellerini kaldırdığında, kadın geri çekildi. Net, etkili bir adım. Kontrollü.

Tıpkı onun kırık kalbi gibi.

Elleri yumruk haline geldi, sonra daha fazla zarar veremeyecekleri ceplerine düştü.

"Bunun olmasını hiç istemedim."

Koyu renkli kaşlarından biri inanamayan bir şekilde kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Dişlerini sıkarak nefes verdi. "Tamam, evet, Seamus'u cezalandırmak istedim. Ama sen? Şövalyeler? Sen bu işin içine karışmamalıydın."

"En azından Roger'ın arkasına saklanmıyorsun," dedi, sesi titriyordu. "Onun ne planladığını bilmiyordum. Bu bir mazeret değil. Ama sen —sen biliyordun."

Son kelimedede sesi çatladı. Sadece ince bir çatlak, ama onu mahvetti.

"Sana ne zaman söyledi?" diye fısıldadı.

"Nisan," diye itiraf etti. "Ama hiçbir şeye razı olmadım."

"Bu her şeyi yoluna koyar mı sanıyorsun?" Kahkahası boş ve keskindi. "Aylarca biliyordun. Yine de toplantılara katıldın. Tavsiyeler verdin. Koridorlarda dolaştın. Benim yatağımda uyudun. *Benimle yattın.*"

Midesinde bir ağrı hissetti. "Ne yapmamı istedin, Miranda? O zaman söyleseydim, bana inanır mıydın?"

"Belki," diye patladı, gözleri incinmiş bir şekilde parıldıyordu. "Ya da belki de değil. Artık bilmiyorum."

Kollarını yenilgiye uğramış bir şekilde yanlarına indirdi.

"Lucas, yapamam..." Başını salladı. "Bunu yapamam. Şimdi olmaz. Seninle olmaz. Lütfen... aramayı bırak. Açıklamaya çalışmayı bırak."

"Miranda..." Bir adım öne çıktı, ama o elini kaldırdı, avucunu ona doğru açarak, evrensel bir "dur" işareti yaptı.

"Hayır," dedi, sesi alçak ama kararlıydı. "Bitti. Zamana ihtiyacım var. Boşluğa. Mesafeye. Knights için ya da kendin için planladığın gelecek ne olursa olsun, ben onun bir parçası olmayacağım."

Bir adım öne çıktı, sessiz bir kararlılıkla sandalyeden kutuyu aldı ve asansöre doğru döndü.

Lucas kıpırdamadı.

Kıpırdayamadı. Miranda

düğmeye bastı.

Kapılar tekrar açıldı.

Arkasını dönmeden içeri girdi ve onunla birlikte Lucas'ın son şansı da kayboldu.

Asansör kapıları aralarında kapandı, sadece yumuşak bir metalik fısıltıyla değil, vedalaşmanın kesinliği ile.

"Sen aptal mısın yoksa sadece bir pislik misin?" Lucas, Seamus Callahan'ın ofisine fırtına gibi girdi, öfkesi güneşin kavurduğu asfaltın ısısı gibi etrafa yayılıyordu. Arkasında Ruth, yetişmeye çalışırken topukları çılginca tıklayarak sendeledi.

"Bay Callahan..." diye başladı, nefesi kesilmişti.

"Ruth," diye kesen Seamus, patlamak üzere olan bir bomba kadar sakindi, "çıkarken kapıyı kapat lütfen."

Lucas'a bakmaya bile tenezzül etmedi.

Kapı arkalarından kapandı.

"Miranda'yı kovarken ne düşünüyordun?" Lucas'ın sesi artık alçalmıştı, ölümcül bir tonda. "O bu ekibe başımıza gelen en iyi şey."

Seamus sonunda başını kaldırdı, etkilenmemiş görünüyordu. "Onu kovmadım. Kendisi istifa etti."

Lucas'ın gözleri kısıldı. "Semantik. Sen onu köşeye sıkıştırmıydın istifa etmezdi."

"O bir seçim yaptı," dedi Seamus omuz silkercesine. "Belki bunun seninle bir ilgisi vardır. İlginç bir şey duydum... Senin arkasında iş çevirdiğini. Yeni yatırımcılarla başkanlık için pozisyon aldığını."

Lucas'ın yanakları kızardı, ama sesi sabit kaldı. "O anlaşmanın Miranda'yla ilgisi yoktu. O seninle ilgiliydi. Uyum sağlamayı reddetmenle ilgili. Bu ekibin kan kaybetmesini izlerken elinde bıçakla gülümsemeyle ilgili."

Seamus geriye yaslandı, kendini beğenmiş ve soğuk bir tavırla. "Her halükarda, bu artık seni ilgilendirmez. Roger'la konuştum. Buradaki işin bitti."

günün sonuna kadar buradan gitmeni istiyorum. Yoksa güvenlik görevlileri seni dışarı çıkaracak. Ve inan bana, nazik davranmayacaklar."

Lucas'ın çenesi sıkıldı. "Sen gerçekten tanıdığım en aptal herifin tekisin. Miranda bu takım için canını dişine takarak savaştı. Sana her şeyi düzeltmen için her fırsatı verdi, seni ligden, personelden, hatta kendinden bile korudu. Peki sen ne yaptın? Yüzüne tükürdün."

Seamus avuçlarını masaya vurdu ve ayağa fırladı, yüzü kızardı, sesi yükseldi. "Beni yargılamaya cüret etme. Sıfırdan bir şey inşa etmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Kendini benden üstün mü görüyorsun? Onu kullandın. Onu benden daha fazla hak etmiyorsun."

Lucas'ın sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü, bağırmaktan daha yıkıcıydı. "Öyle bir şey demedim."

Bu sözler odayı sessizliğe boğdu.

Lucas yavaşça bir adım öne çıktı, bakışları sabit ve kararlıydı. "Ama sonunda neden kaldığını anladım. Neden seni kurtarmaya çalışıp durduğunu. Yazık." Başını salladı. "Ve Tanrım, sana gerçekten acıyorum. Çünkü her şeyi kaybedeceksin: ekibini, paranı, mirasını. Ama asıl kayıp bu olmayacak."

Hafifçe eğildi, sesini kaburgalarının arasına saplanan bir hançer gibi alçaltarak konuştu. "Onu çoktan kaybettin. Ve o? O, asla geri alamayacağın bir şey."

Dik durdu ve kapıya döndü.

"Günün sonunda gitmiş olacağım," dedi, elini kapı koluna koyarak durakladı. "Ama kendini kandırma, Callahan. Sorunların daha yeni başlıyor."

Sonra kapıyı açtı ve çıkıp gitti — cevap beklemeden, arkasına bakmadan — geride sadece sessizlik ve Seamus Callahan'ın asla düzeltemeyeceği her şeyin yankısı kaldı.

Bölüm

Yirmi Dokuz

Roger'la konuşmayı bitirdikten sonra Lucas, hiç kendisinin gibi hissetmediği ofisinin sessizliğinde oturarak duvarlara bakakaldı. Yerdeki karton kutuya uzandı ve tanıdık ritüeline başladı: toparlan, taşın, yok ol.

Normalde bu iş beş dakikayı bile almazdı. Bu geçici görev yerlerinde asla rahat hissetmezdi, hiç resim asmaz, kişisel eşyalarını getirmezdi. Böylece ayrılması daha kolay olurdu.

Ama bu sefer?

Bu sefer farklıydı.

Parmaklarını Knights kahve fincanının etrafına doladı — siyah seramik, takım logosu çok fazla bulaşık makinesinde yıkanmaktan solmaya başlamıştı. Tereddüt etti, sonra fincanı kutuya koydu.

Sırada, açılış gününde maskot kostümü giymiş, zırhı eğri büğrü, kaskı yana kaymış, çocuklar TikTok ünlüsüymüş gibi bacaklarına yapışmış haldeki fotoğrafı vardı. Hafifçe gülümsedi. O gün güzel bir gündü. Garip bir gündü. Ama güzel.

Sonra geride bırakması gereken tek şeyi aldı: Miranda'yla çekilmiş fotoğrafı. Marşın hemen öncesinde çekilmişti, Miranda kolunun kıvrımına elini sokmuş, ikisi de kimsenin duyamadığı bir şeye gülüyorlardı. O gün Miranda'nın gözleri parlıyordu. Umut dolu. Zırhsız.

Fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra, yüzü aşağı bakacak şekilde kutunun içine yavaşça koydu.

Teknik olarak artık hakkı olmayan takım eşyaları - kişiselleştirilmiş bir forma, markalı bir su şişesi, ligin rozeti - geride kalmalıydı. Ama onları da paketledi. Hak iddia etmek için değil.

Yas tuttuğu için.

Artık o ailenin bir parçası değildi. Belki de hiç olmamıştı.

Başını kaldırdığında Cole Hammonds'un kapıda durduğunu gördü, elleri cebinde, yüzü gergin.

"Ne, iyi zimbayı çalmayayım diye mi geldin?" Lucas, zoraki bir gülümsemeyle sordu.

Cole içeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı. "Hayır. Sadece özür dilemek istedim. Her şeyin bu hale geldiği için. Başta senin en büyük hayranın değildim, ama sen sözünün eri oldun. Bu sana bir şey kazandırdı."

Lucas masaya yaslandı. "Başkanlık koluna oturduğumda beni yağlamak için mi geldin? Spoiler uyarısı: öyle bir şey olmayacak. Burada olmaz."

Cole'un yüzünde bir anlık eğlence belirdi. "Evet, tahmin etmiştim. Burası artık senin için çok fazla hayalet barındırıyor."

Lucas bir kez başını salladı. "O zaman bunu anlayan tek kişi sensin."

Kutuyu kaldırdı, kartondan daha ağır bir şeyin ağırlığıyla kasları gerildi. "Buradaki ağırlığı taşımaktan bıcarsan beni ara. Tanıdıklarım var."

Cole kapıyı açtı ve durakladı. "Teşekkürler. Zaten sözleşmem yenileneceğini sanmıyorum."

"İyi bir planın vardı Cole. İçgüdülerine güven. Çoğu insanın hesap tabloları daha iyi değildir."

Cole hafifçe başını salladı. "Diğerlerine söyleyeyim mi?"

Lucas koridora baktı. "Evet. Onlara veda et. Sessizce ayrılmak daha çok benim tarzım."

Cole ona uzun uzun baktı — kısmen saygı, kısmen pişmanlık — sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Lucas bir an öylece durdu, HVAC'nin sessiz uğultusunu, koridordaki hafif ayak seslerini ve göğsünün ortasında hissettiği acıyı dinledi.

Sonra nefes aldı, kutuyu aldı ve koridora çıktı.

Bu yerden temelli ayrılmadan önce yapması gereken son bir şey vardı.

Geçmişini bırakmak.

Ve umut etmek, bir şekilde onun da onu bırakacağını ummak.

Mesai saati bitmişti ve bina, sadece boş ofislerin yaratabileceği o ürkütücü sessizliğe bürünmüştü. Ekip yoldaydı, çoğu personel çoktan gitmişti ve Knights genel merkezinin koridorlarında her zamanki enerji yerini sessizliğe bırakmıştı. Tavan lambaları hafifçe vızıldayarak cilalı zemine uzun gölgeler düşürüyordu. Lucas yavaşça ilerledi, her adımı fayanslarda yankılandı.

Karton kutuyu duvarın dibine koydu ve babasının portresine baktı.

Jacob Wainright. Takım kurucusu. Vizyoner. Titan. Ve Lucas için, bir zamanlar, bir tanrı.

Ellerini beline dayadı ve resme bakarak her zamanki suçluluk, kin ve keder duygularının gelmesini bekledi.

Ama gelmedi.

Öfke yok olmuştu. Acı, daha sessiz bir şeye dönüşmüştü. Kabul gibi bir şey.

"Denedim, baba," dedi, sesi alçak bir fısıltıydı. "Olmadı. Elimden geleni yaptım. Üzgünüm."

Kendine gülerek nefes verdi. Neyi bekliyordu ki?

Bir işaret mi? Çerçeve de bir hayalet mi?

"Seni seviyordu," dedi bir ses arkasında sessizce.

Lucas irkildi, kalbi göğsünde çarpıyordu. Yarısı koridorda kimse olmayacağını, sadece kendi düşüncelerinin ona cevap verdiğini umarak döndü.

Ama değildi.

Seamus Callahan birkaç metre ötede duruyordu, elleri arkasında, bakışları aynı portreye sabitlenmiş. Yüzündeki ifade okunamazdı. Öfke değildi. Kendini beğenmişlik de değildi. Başka bir şeydi. Adlandırması daha zor bir şey.

"O iyi bir adamdı," diye devam etti Seamus. "Baban. İnsanlarla nasıl konuşulacağını bilirdi. Onlardan en iyisini nasıl çıkaracağını. Ben ise hep... kadınların çay partisinde 130 kiloluk bir futbolcu gibiydim. Gördüğüm her şeyi ezip geçerdi."

Lucas cevap vermedi. Bir kısmı uzaklaşmak, içindeki bir şeyi ortaya çıkarmadan konuşmayı bitirmek istiyordu. Ama daha derin, daha yaralı bir kısmı onu yerinde tuttu.

Bu yüzden kaldı. Ve dinledi.

"Seni burada hapsedmek istemedi, biliyorsun," dedi Seamus. "Bu oyuna, takıma aşık olmanı umuyordu, ama kendi yolunu bulman gerektiğini biliyordu. Bana bir keresinde söylemişti."

Lucas boğazını temizledi. "Kardeşlerim spora hiç ilgi duymazdı. Annem babam için buna göz yumuyordu. Onunla birlikte ofise giden bendim. Antrenmanlara katıldım. Tünellerde top oynadım. Burası benim için sihirli bir yerdi." Derin bir nefes aldı. "Sonra ona onun gibi olmak istemediğimi söyledim. Bu işi istemediğimi söyledim. Açıkçası, ne istediğimi bile hatırlamıyorum. Sadece onun gibi olup onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum."

Seamus kısa ve sert bir kahkaha attı. "Hayal kırıklığına uğradı, evet. Ama fikrinin değişeceğini düşündü. Sonra hastalandığında, hisselerini satın almamı istedi. Hiçbirinizin istemediği bir mirası ailenize yüklemek istemediğini söyledi. Özgür olmanı istedi; üniversiteye gitmeni, kendi yolunu bulmanı, seni hayatta hissettiren bir şeyin peşinden gitmeni istedi."

Lucas'a döndü. "Takımı aileden çalmadım."

Lucas yavaşça başını salladı. "Sanırım bunu hep biliyordum. Ama gerçeği kabul etmektense seni suçlamak daha kolaydı... O benim için vazgeçmişti. Ve ben bunu bile onurlandıramadım."

Seamus'un ağzı büküldü, neredeyse hüzünlü bir ifadeyle. "Takım onun hayali değildi, Lucas. Sen onun hayaliydin. Ailesi onun her şeyiydi. Bunu uzun süre anlayamadım."

Lucas başka yere baktı, boğazı düğümlendi.

"Çok hata yaptım," dedi Seamus bir süre sonra. "Çoğunu son birkaç hafta içinde. Özellikle Miranda'ya karşı."

Lucas'ın çenesi gerildi. "Kesinlikle yaptın. O, sana ve Knights'a başlarına gelen en iyi şeydi."

"Ve sana," diye ekledi Seamus yumuşak bir sesle.

Lucas'ın göğsü sıkıştı. Sözcükleri bile çıkaramadı. Sadece başını salladı, boğazındaki acı göğsüne yayıldı.

"Onun rakamlarını tekrar kontrol ettim," diye devam etti Seamus. "Ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Sadece bilmekle kalmadı," dedi Lucas boğuk bir sesle. "Senin hayatını kurtardı."

Seamus yorgun bir nefes verdi ve koridorda birkaç adım ilerleyerek duvara yaslanmış, genellikle bekleyen stajyerler veya gergin medya stajyerleri için ayrılmış bir bankta oturdu. Omuzları çökmüş, sanki dünyanın tüm ağırlığı kemiklerine yerleşmiş gibi, ağır bir şekilde oturdu.

"Karım geldi," dedi. "Beni paramparça etti. Kendimi öldürmeye çalıştığımı, evliliğimizi mahvettiğimi ve tabii ki kızıma tam bir pislik gibi davrandığımı söyledi."

Lucas hafifçe sırttı. "Doğru gibi."

"Doktorum geri adım atmam gerektiğini söylüyor. İkinci şansımın kalmadığını söylüyor." Dikkatsizce göğsünü ovuşturdu. "Kontrolün bende olmadığını hissetmekten nefret ediyorum. Sanki artık son sözü vücudum söylüyor gibi."

Lucas da ona katılarak bankta oturdu ve kutuyu ayaklarının yanına koydu. "Belki de yeni nesile yer açmanın zamanı gelmiştir."

Seamus ona baktı. "Sence geri gelir mi? Takımın başına geçer mi?"

Lucas önüne baktı. "Belki. Eğer kendi kararıysa. Eğer temiz bir şekildeyse. O Knights'ı seviyor. Onlar onun kanında var."

Seamus bir an sessiz kaldı, sonra sordu, "Peki ya sen? Sen nereye gideceksin?"

Lucas alçak bir kahkaha attı. "Uzaklara. Aslında Seattle'a. Orada danışmanlık teklifi aldım. Bağlayıcı yok. Hayalet yok."

Seamus yavaşça başını salladı, elleri dizlerinin üzerinde. Sonra sessizce: "Bir fikrim var. İşe yarayabilir. Ama bunu gerçekleştirmek için yardıma ihtiyacım var. Bana güvenebilir misin?"

Lucas ona döndü, kaşlarını kaldırdı. "Takımı çalacağından endişelenmiyor musun?"

Seamus kahkaha attı. "Bunun için birçok fırsatın oldu. Ama hiçbirini fırsatı değerlendirmedi. Bunun yerine Miranda'ya yardım ettin. Hayır, bu işi yapabileceğine inandığım tek kişi sensin."

tek güvenebileceğim kişi sensin. Yıkmiş olduğum şeyi düzeltmeme yardım et. Ona yardım et."

Lucas bir an düşündü, sonra başını salladı. "Seattle'a gitmeden önce birkaç haftam var."

Seamus ayağa kalktı. "O zaman işe koyulalım."

Lucas da ayağa kalktı ve bir zamanlar düşmanı olan, ama artık belki de müttefikine daha yakın olan adamı takip ederek patronun odasına girdi.

Henüz kurtuluş değildi.

Ama bir başlangıçtı.

Bölüm Otuz

Miranda ışığa karşı gözlerini kırptı, gözleri tuzdan, uykusuzluktan ve çok sayıda geceyi battaniyelere sarılmış ve inkâr içinde geçirmiş olmaktan dolayı kuru ve kumluydu. Bir hafta önce istifa ettiğinden beri, kış uykusuna yatmış bir ayı gibi, saçları dağınık ve sürekli somurtkan bir ifadeyle, apartman dairesinde saklanıyordu. Birkaç kaşık fıstık ezmesinden başka bir şey yememiş, tek bir telefon veya mesaj bile cevaplamamış, kapıyı çalanları sanki artık var olmadığını iddia eden bir hayalet gibi görmezden gelmişti.

Televizyon sürekli açıktı, eski sitcomların tekrarları ve neredeyse hiç dikkatini çekmeyen gerçek suç belgeselleri titreyerek ekrana yansıyor. Suç dizileri beyaz gürültüye dönüşmüştü. Seri katiller artık ev arkadaşı gibi gelmeye başlamıştı.

Ama üçüncü günün sabahı saat iki civarında, birden aklına bir fikir geldi. Hayatını yeniden kurmalı, yeni bir yerde baştan başlamalıydı. Bu yüzden bir plan yaptı. Tabii ki bu plan duş almayı veya temizlik yapmayı içermiyordu. Ama Knights'tan sonra yeni bir iş ve hayatında yapacak bir şey bulmayı içeriyordu.

Planını yaptıktan sonra beyni nihayet dinlenmeye başladı. Derin, rüyasız ve çok ihtiyaç duyduğu bir uykuya daldı. Ta ki bir şey onu uyandırana kadar.

Omuzlarına sıkıca sarılmış battaniyeyle, ön kapı gıcırdayarak açılırken çıplak ayakla koridora çıktı. İlk olarak koku burnuna çarptı — sıcak, lezzetli, kesinlikle Güney'e ait — ve midesi duvarlardan yankılanacak kadar yüksek sesle guruldadı.

Annesi, sanki oranın sahibiymiş gibi içeri girdi, Martin's Diner'dan aldığı büyük kahverengi bir kağıt torba taşıyordu, yağ köşelerinden sızmaya başlamıştı bile.

Gwen ona bir bakış attı ve dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Vay canına, kesinlikle Bayan Georgia'ya benzemiyorsun. Seni daha iyi yetiştirdim, Miranda."

Miranda yüzünü buruşturdu ve bulanık gözlerle gözlerini kırptı. "Anne, lütfen. Güzellik yarışması eleştirisi dinleyecek havada değilim. Ayakta durmak için bile gücüm yok, göz kalemi seçimimi savunmak ne alıkoyacak."

Oturma odasına girip kanepeye yığıldı ve annesinin tavsiyelerini engelleyecekmiş gibi battaniyeye sarıldı.

"Berbat haldesin," dedi Gwen açıkça. "Şanslısın ki kızarmış tavuk getirdim. En sevdiğin. Buraya gel de bir şeyler ye. Aç olmadığını söylemeye kalkma bile. Koridordan karnının sesini duyabiliyorum."

Miranda derin bir nefes aldı ve darağacına doğru yürüyen bir kadın gibi kendini kaldırdı. Ama çıtır çıtır hamur ve sıcak tereyağlı bisküvilerin kokusu burnuna çarptığı anda direnci çöktü.

Bir ısırık aldı. Sonra bir tane daha. Sonra, günlerdir gerçek yemek yememiş biri gibi geri kalanını neredeyse soludu - bu sadece biraz abartılı bir ifadeydi.

Masada, annesi terli plastik bardaktan buzlu çayını yudumlarken, her zamanki gibi soğuk ve değerlendirci bir bakışla ona bakıyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi Gwen yudumlarken. "İyi bir Güneyli kadın bu haldeyken dışarı çıkmaz."

Miranda kaşlarını kaldırdı. "Paparazzilerin ya da sosyete kızlarının uğrayacağını beklemiyordum, skandalı göze alırım. Zaten görünmeyi planlamıyordum."

O, alaycı ve gamzeli bir gülümsemeyle tatlı bir şekilde sordu.

"Geçen gece yemeği kaçırdın," dedi Gwen, hiç vakit kaybetmeden konuyu değiştirdi.

Miranda'nın gülümsemesi kayboldu. Keskin bir bakış attı. "Ciddi olamazsın. Hem, planlarım vardı."

"Babanın zor biri olduğunu biliyorum."

"Zor mu?" Miranda gülmeden güldü. "Beni kovdu." "Sen istifa ettin."

"Ve o da peşimden koşmadı, değil mi?" Sesi alçaldı. "Bak, eninde sonunda bunu da atlatırız. Her zaman atlattık. Ama şu anda biraz mesafeye ihtiyacım var. Ondan, takımdan, her şeyden."

Annesi tereddüt etti. "Peki ya Lucas?"

Miranda donakaldı, çatalı ağzına gitmeden kaldı. Eskiden onu ikiye katlayan keskin, tanıdık acıyı bekledi. Ama gelmedi. Tam olarak değil.

Sadece yavaş, sönük bir ağrı. Solmamış ama artık zonklamayan bir çürük gibi.

"Anne, burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Gwen çayını masaya koydu ve ellerini dizlerinin üzerinde düzgünce birleştirdi. Kırmızı manikürü yeniydi. "Baban seninle konuşmak istiyor. Son bir konuda yardımına ihtiyacı var. Onun için bunu yapabilir misin? İstifa etmenin sağlığına pek iyi gelmediğini hatırlatmama gerek yok herhalde."

Sesi yumuşamıştı ama keskinliği hâlâ oradaydı, bıçak gibi parlıyordu.

Miranda gözlerini kısarak baktı. "Peki ya ben? Ofiste bana sarılmıyor, beni takdir etmiyordu. Hatta bana karşı bile nazik davranmıyordu. Kimseye karşı öyle değildi."

"Ben sadece haberciyim," diye cevapladı Gwen sakın bir sesle. Sonra ayağa kalktı. "Arabaya gidip onu çağırayım. Yüzüne biraz su serp, saçını tarasana."

Gözleri odanın içinde dolaştı, burnu boş paketler ve buruşuk mendillere buruştu.

"Ama bu felaket alanını temizleyecek vaktin yok. Yazık."

Bununla birlikte, arkasını dönüp kapıdan çıktı, kızarmış tavuk kokusu ve Miranda'nın kendi kendine dayattığı sürgünün sona erme olasılığı geride kaldı. İstesin ya da istemesin.

"Stadyuma geri dönmek istemiyorum. Hiçbir şey için." Miranda'nın parmakları kucağında kıvrıldı, eski yoga pantolonunun kumaşı gerginlikten buruşmuştu.

Seamus, Miranda'nın en sevdiği hırkasının hala sırtında bayrak gibi asılı olduğu yanındaki sandalyeye oturdu. Miranda ona sert bir bakış attı. Seamus, onu deli eden sakinliği ve onu bir an bile kandıramayan masum ifadesiyle karşılık verdi.

"Senden son bir şey istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu sadece takım başkanı imzalayabilir."

"Eski başkan."

"Peki. *Eski* başkan." Gözlerini devirdi, sanki bu ayırım teknik bir ayrıntıymış, kadının ruhunda bir yara izi değilmiş gibi. "Ama yine de birine ihtiyacım var. Sonra bir sihirbaz gibi ortadan kaybolurum. Pfft."

Bir iç çekerek, elinin topuğuyla göğsünü dalgın dalgın ovuşturdu, sempati toplamak için.

Lanet olsun ona. "Bunun için vaktim yok."

"Ne? Sevgili yaşlı babana zamanın yok mu? Birkaç ay önce neredeyse ölen adama? Sonsuza kadar hayatta olmayacağım, biliyorsun. Ayrıca, şu anda 9-5 mesaisi yapıyorsun ki."

"Dairemi satılık verdim," dedi kızgın bir şekilde. "Piyasa iyi ve emlakçım satmakta sorun olmayacağını söylüyor. Muhtemelen otuz gün içinde taşınmam gerekecek."

"Bu yeri göstermeden önce biraz zamanın var. En azından göstermeden önce temizlemelisin. Randevuyu almayı beklesen iyi olur. Sonunda burada kalmak zorunda kalabilirsin."

Kadın yumruğunu sıktı. "İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Anılar yüzünden mi? Lucas teklifi reddetti, eğer endişen buysa. Seattle'a gidiyor."

Ciğerlerindeki hava sessizce dışarı çıktı. Nereye gittiğini merak etmemişti, cesaret edememişti. Bunun haberi iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

Seamus ayağa kalktı ve elini tuttu. Parmakları sıcaktı, nasırlıydı ve onu endişelendirecek kadar titriyordu.

"Harika bir iş çıkardın, tatlım. Güneşin tadını çıkarmayı hak ediyorsun. Bu, iş ortakları olarak birlikte geçireceğimiz son an olabilir."

Alarm zili çaldı. Omzuna uzandı, eli solmuş takım logolu tişörtünün üzerine nazikçe kondu. "Baba, iyi misin?"

Aniden yaşlanmış ve yorgun göründü, göğsünü tekrar ovuşturdu. "Asla bilemezsin."

Gözlerini kısarak, "Doğru," dedi.

O, yakalandığını anlayarak yüzünü buruşturdu. "Tıpkı annen gibi konuşuyorsun." Diye iç geçirdi. "Tamam. Ona sonunda Avrupa gezisine çıkacağımıza söz verdim. Yıllardır bana baskı yapıyor. Artık resmi olarak bahanem kalmadı."

Rahatlamış bir şekilde onu çekip yanına oturttu, yerden kaldırdıkları battaniye ve terk edilmiş yemek kutularını umursamadan.

"Gerçekten iyi misin?"

Uzun bir süre düşündü. "İyileşiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yardımına ihtiyacım var. Ofiste çok iyiydin. Sana hiç hakkını vermedim."

Miranda onu dikkatle inceledi. Sesi keskin ya da alaycı değildi.

Sadece... samimi. Rahatsız olan Miranda kollarını kavuşturdu. "Bu bir tuzak gibi geliyor." Adam hafifçe gülümsedi. "Sen her zaman akıllı olan oldun. Bak, biliyorum

Hiçbir şeyi kolaylaştırmadığımı biliyorum ve sana da hiç kolaylaştırmadım. Ama ciddiym, Miranda. Sen o ekibe yıllardır başımıza gelen en iyi şeydin."

Boğazı düğümlendi. "Baba... Bence bu gerçekten en iyisi. Hayatıma devam etmeliyim. Kendim için ne istediğimi bulmalıyım."

"Sen Şövalyeleri seviyorsun."

"Evet," diye itiraf etti yumuşak bir sesle. "Ama üniversiteden bir arkadaşım var

—Charlotte'daki şirketinde benim için bir iş olabilir. Yeni bir başlangıç yapmam lazım."

Kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. "Taşınıyor musun?"

Kız başını salladı. "Bu yüzden daireyi satıyorum."

Başını eğdi, sesi alçaldı. "Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun, yoksa kendini mi?"

Miranda başka yere baktı.

"Peki," dedi adam, homurdanarak ayağa kalkarak. "Sana engel olmayacağım. Ama... gelecek hafta stadyuma gelebilir misin? Krediyi kesinleştirelim."

Komiserle ödemeler yapıldı mı?"

Kız gözlerini kırptı. "Bir dakika. Ödemeyi yaptık mı?"

"Bir nevi." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ama belgelere imzanız gerekiyor. Sadece bir saat sürer."

Tereddüt etti, sonra hafifçe başını salladı. "Tamam. Gelirim. Sadece bu seferlik."

Ona uzun uzun baktı, sonra garip bir şekilde eğilip onu sert ve kısa bir kucaklamaya aldı. Kokusu — Old Spice ve stadyum havası — boğazını sıkıştırdı.

"Özür dilerim, Miranda. Her şey için. Kalp meselesi beni çok sarsmıştı. Ama bu sana davranışımın mazereti olamaz. Sen daha iyisini hak ediyordun. Eğer fikrini değiştirirsen, Knights seni her zaman geri kabul eder. Ben de öyle."

Sonra, başka bir şey söylemeden, kapıya doğru sürünerek yürüdü ve koridorda kayboldu.

Onun durduğu yere, dairesinin kaosunun ortasında — yarısı paketlenmiş kutular, dizüstü bilgisayarında açık Zillow listeleri, kahve masasında ılıklaşan dokunulmamış bir kadeh şarap — baktı ve kızgın olmadığını fark etti.

Şaşkındı. Daha hafifti. Serbest kalmıştı.

Özür beklemiyordu. Huzuru da kesinlikle beklemiyordu.

Son bir şey. Son bir imza. Sonra gerçekten hayatına devam edebilirdi.

Ve Tanrı'ya şükür Charlotte'un büyük lig beyzbol takımı yoktu takımı yoktu. Lucas'la karşılaşma ihtimali neredeyse sıfırdı.

Neredeyse.

Bölüm Otuz Bir

Miranda koyu mavi takım elbisesinin yakalarını düzeltti ve terapistinin öğrettiği gibi dörde kadar sayarak yavaşça nefes verdi. Son otuz dakikayı stadyumun otoparkında arabasında geçirmişti, karar veremedi direksiyonu beyaz parmaklarıyla sıkıca kavramış, sonunda içeri girmeye karar vermişti.

İşte bu kadar.

En son istediği şey, kimseyi görmektir — personelden, takımdan, burada olduğu zamanki halinin hayaleti. Artık Savannah Knights'ın başkanı değildi. Bir misafirdi. Bir anı. Belki de ibretlik bir hikaye.

Ama babası gelmesini istemişti ve her şeye rağmen, o hala o kızdı. Ortaya çıkan kız. Dağınıklığı temizleyen kız. Zor olanı yapan kız, bu onu yıkasa bile.

Artık değil. Bu sefer son olacaktı.

Yönetici süitinin bekleme odasına adım attı, topukları cilalı zeminde yankılandı ve durakladı. Orası o kadar tanıdık bir yerdi ki nefesini kesmişti. Duvarlarda çerçeveli formalar ve imzalı maç fotoğrafları diziliyordu, deri ve limon kokusu hala hayalet gibi ortalıkta dolaşıyordu. Eski asistanının boş masası ona yargılayıcı bir bakışla bakıyordu. Geri çekilme dürtüsüne direndi.

Bakışları Jacob Wainright'ın portresine takıldı. O fotoğrafın önünden binlerce kez düşünmeden geçmişti. Ama bugün... bugün, onda Lucas'ı gördü — çene hattı, omuzlarındaki sakın otoritenin ağırlığı, gözlerindeki kararlılık ışıltısı. Göğsünde bir şey sıkıştı.

Gözlerini kapattı, ama bu daha da kötü oldu. Artık bir portre görmüyordu. Onu görüyordu, gerçek onu. Aşık olduğu zaman

ona aşıkken bakışı. Yalnız kaldıklarında sesinin alçalması. Ellerinin sıcaklığı, sakallarının cildine değen sertliği.

Ve sonra koku burnuna
çarptı. Baharat. Narenciye.
Lucas.

Gözlerini açtı ve o oradaydı. Sadece birkaç metre uzakta. Sanki onu tutan tek şey oymuş gibi bir tablet tutuyordu. Arkasında eski ofisinin kapısı açıktı, isim levhası artık göze çarpan bir şekilde yoktu.

kalbi atladı ve takla attı aynı anda .
Lanet olsun.

"Seattle'a gidiyorsun sanmıştım," dedi soğuk bir sesle, ama sesi kırık çıktı, istemeden keskinleşti. "Ama sanırım başkanlık koltuğu çok cazip geldi."

Yüzündeki ifade bir anlık değişti, okunması imkansız maskesini çatlatacak kadar. Ofise doğru bir bakış attı. "Oh, başkan değilim," dedi. "Yeni başkan gelene kadar yardım ediyorum. Başvurmadım."

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de başvurmalısın. Bu iş sana yakışır." "O ofise ait tek bir kişi var," dedi,
düşük ve sert bir sesle. "Ve o kişi ben değilim."

Tabletin kenarlarını sımsıkı kavradı. Kollarındaki gerginliği, kendini tuttuğunu görebiliyordu. Ona uzanmak istiyor gibi görünüyordu ama kendine güvenmiyordu.

Sorun şu ki, o da ona uzanmak istiyordu.

Ama kendi kendine saygısını daha yeni yeniden kazanmıştı ve Lucas Wainright'ın hala nefesini kesme gücüne sahip olduğu için bunu ona teslim etmeyecekti.

"Peki," diye sordu, sesi gergin, "kalmanı babam mı istedi, yoksa Roger mı?"

"Baban," diye cevapladı Lucas. "Senin kurduğun düzene geri dönüyor. Prosser kalıyor. Takaslar iptal oldu. Her şey yeniden normale dönüyor."

Gözleri onun gözleriyle buluştu, sabit ve kararlıydı. Ancak gözlerinde başka bir şey daha vardı — tam olarak anlayamadığı bir mesaj. Ya da belki de anlamak istemiyordu.

Yavaşça başını salladı. "Yardımanın için teşekkürler. Kolay olmadığından eminim."

"Baban sana hala burada olduğumu söylemedi, değil mi?" Kız tereddüt etti. "Hayır. Söylemedi."

Lucas yorgun görünüyordu. Kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluktu bu. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve hatırladığından daha zayıf görünüyordu. Yıpranmış.

Aniden annesinin tavsiyesine uyup, etkileyici bir kıyafet giydiği için memnun oldu. Güçlü bir takım elbise. Topuklu ayakkabılar. Tam kıvamında bir ruj. Kendini ondan korumak için bunlara ihtiyaç duyacağını bilmiyordu.

"Ama önemli değil," diye ekledi, daha çok kendine.

İkisi de daha fazla konuşmadan, konferans odasının kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı.

Seamus, sabah güneşinin ışığı ve cilalı ahşapla çerçevelenmiş olarak kapıda duruyordu. "Güzel," dedi. "İkiniz de buradasınız. Lütfen içeri girin."

Miranda dikleşti, kalan tüm soğukkanlılığını topladı. Bir kez nefes aldı, nefesini tuttu, sonra alıştırılmış bir zarafetle adım attı, Lucas'ın yanından geçip odaya girerken adımları kararlıydı.

Son bir şey.

Sadece bir şey
daha.

Sonra özgür olacaktı.

Roger Martinelli uzun konferans masasının bir ucunda oturmuş, önündeki not defterine sinirli bir şekilde kalemını vuruyordu. Kaşları çatılmıştı. Her zamanki yönetim kurulu toplantılarındaki hakimiyet havası kaybolmuştu, özellikle Chicago'dan çağrılmaktan hoşlanmadığını belli ediyordu. Seamus her zamanki yerinde, tahtından inen bir kral gibi aldatıcı bir rahatlıkla oturuyordu.

Miranda masanın bir tarafında, Lucas diğer tarafında oturuyordu. Aralarındaki mesafe küçüktü, ancak söylenmemiş her şeyin vızıltısıyla doluydu. Onun varlığını, yakınlığını, kolonyasının hafif kokusunu, omuzlarındaki gerginliği keskin bir şekilde hissediyordu.

Roger sonunda boğazını temizleyene kadar odada sis gibi bir sessizlik hakimdi. "Seamus, bu toplantıyı sen istediniz. Buraya kadar uçtum. Ne istiyorsunuz?"

"Birkaç hafta sonra kredi ödememiz var," dedi Seamus basitçe. Miranda'ya doğru bir zarf uzattı ve Roger'a başıyla işaret etti. "Alın. Erken."

Miranda, nabızı hızlanmış olmasına rağmen ellerini titretmeden zarfı aldı. Roger'a uzattı, Roger ise kaşlarını çatarak ve parmaklarıyla küçümseyici bir hareketle zarfı aldı. Yanında Lucas hareketsizce oturuyordu, bakışları sanki düşüncelerini Miranda'nın derisine kazıyacakmış gibi ona sabitlenmişti.

Miranda, zarfın ağırlığı altında yerinden kıpırdamama isteğine direndi.

"Parayı havale edebilirdin," diye mırıldandı Roger. "Bunu fiziksel bir çekle yapmamıza gerek yok, hele ki yüz yüze."

Seamus başını salladı. "Miranda, bir doların var mı?"

Kaşları çatıldı. "Şu anda mı?"

Seamus yine başını salladı, aldırış etmeden.

Omuz silkti ve çantasına uzanarak banknotları karıştırdı. "Sadece beş dolar var."

"O da olur." Bir kağıda bir şeyler yazdı ve Lucas'a uzattı. Lucas bir kez okudu, yüzünde hiçbir ifade yoktu, sonra imzaladı. Kağıdı masanın üzerinden Roger'a doğru kaydırırken çenesi titredi.

Roger kağıdı aldı, göz gezdirdi ve donakaldı. Başını kaldırdı, yüzü bir anda şaşkınlıktan öfkeye dönüştü.

"Ne oluyor, Seamus?"

Seamus arkalarına yaslandı, yüzü sakin, neredeyse huzurluydu. "Beni kovmak istedin. Ödeme yapıldı, artık beni zorlayamazsın. Ama sana istediğini veriyorum, açıkçası karımın yıllardır istediği şeyi. Kalp krizi geçirdikten sonra bana ültimatı verdi. Emekli ol ve masanın başında ölmeden önce birlikte zaman geçirelim."

Lucas hafifçe öne eğildi, sesi sessiz ama keskin. "Bu büyük bir hata olabilir."

Seamus sırtıttı. "Gwen bir hafta içinde pişman olacak. Ama bunu hak ediyor. Her şeyde yanımda durdu. Ve nedense hala benim yanında uyanmak istiyor. Yani..." Miranda'ya döndü, gözleri parlıyordu. "Knights'ın yeni sahibi ile tanışın:

Miranda Callahan. Kızım. Takımı beş dolara satın aldı."

Roger'ın yüzü bembeyaz oldu, sonra tekrar gazeteyi okurken pancar gibi kızardı, sanki ikinci kez okuduğunda değişecekmiş gibi.

Lucas, Roger'dan önce konuştu. "Her şey yolunda. Hukuk ekibi inceledi. Her şey düzgün. Sonlandırılması gereken birkaç küçük detay var, ama takım Miranda'nın."

Dünya altından kaydı.

Oda hafifçe dönünce Miranda'nın nefesi kesildi. "Baba, neler oluyor? Anlamıyorum."

Seamus masanın üzerinden uzanıp elini tuttu ve onu sakinleştirdi. "Haklıydın. Her konuda. Bu takımın geleceği sensin. Ben geçmişe, egoma, korkularıma tutunuyordum. Ama sen... Sen, Şövalyelerin ihtiyacı olan kişisin. Sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var. Takımı yönetir misin?"

Hava ağırlaştı. Roger bile hareketsiz kalmış, onu izliyordu. Miranda masanın karşısına bakarken kalbi güm güm atıyordu.

Lucas'ın gözlerine. Lucas ona yavaşça başını salladı, bakışları sabit ve destekleyiciydi. Gururluydu.

Boğazı yanıyordu, duyguları çalkalanıyordu. Uğruna çalıştığı, hayalini kurduğu, mücadele ettiği her şey... yok olmamıştı. Sadece bekliyordu.

Ayağa kalktı, iki avucunu masanın üzerine koydu. "Görünüşe göre Knights benim."

Bakışları Roger'a çevrildi. "Ve ekibime karışmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Roger ayağa kalktı, çenesi gergin, gözleri keskin, vücudunun her yerinde öfke ve teslimiyet vardı. "Detayları konuşuruz. Ama... tebrikler Bayan Callahan. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Kağıtlarını sert bir verimlilikle topladı ve dışarı çıktı; Lucas sessiz bir gölge gibi arkasından çıktı.

Babası yaklaşarak aniden tereddüt etti. Kollarını açtı ama ona sarılmak için hareket etmedi.

Kız ona uzandı ve onu kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Neden bana söylemedin? Biraz önceden haber verseydin sevinirdim."

"Evrakları halletmek bir hafta sürdü. Ve..." Geri adım atarak kapıya doğru baktı. "Lucas çok önemliydi. Telefonları o yaptı. Ligne konuştu. Planı hazırladı."

"Lucas mı?" Onu aramak için döndü ama gitmişti. Havada hala onun varlığının izleri hissediliyordu ama oda boşalmıştı.

Babası koluna nazikçe dokundu. "Peşinden git. Tamamen gitmeden."

Miranda tereddüt etmedi. Arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

Lucas asansörün önünde durdu, koridorun metalik sessizliği etrafını sarmıştı. Hareketsiz kapılara bakarak tanıdık sesi bekledi. Yapmaya geldiği şeyi yapmıştı: Şövalyeleri kurtarmıştı. Şimdi babasının isteyeceği şeyi yapma zamanı gelmişti: Hayatının geri kalanını planlamak. Miras ve yükümlülüklerle döşeli yolu değil, kendi yolunu bulmak.

"Asansörlerde çok sık karşılaşıyoruz galiba."

Miranda'nın sesi, fırtına bulutlarının arasından sızan sıcak güneş ışığı gibi üzerine düştü. Göğsündeki sis perdesini yırtıp attı, onu bir anda yere indirip çözdü. Midesi kasıldı, nefesi ciğerlerinde takıldı. Dönmeden önce derin bir nefes aldı.

Miranda birkaç adım arkasında duruyordu, takım elbisesi ütülüydü ve varlığı elektrik gibiydi. Hatırladığından biraz daha zayıftı. Biraz yorgun. Ama her zamankinden daha parlak, sanki güç ve zarafet sonunda şiddetli ve güzel bir şeye dönüşmüştü.

"Tebrikler," dedi, sesi alçak ve sakindi. "Şövalyeler sana sahip olduğu için şanslı."

Dudakları yumuşak, düşünceli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onlara sahip olduğum için şanslı olduğumu düşünüyorum."

Adam başını salladı, ellerini ceplerine soktu, böylece düşüncesizce bir şey yapmayacaktı — ona uzanmak, onu öpmek, kalmasına izin vermesi için yalvarmak gibi. "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın.

"Seattle. Pazartesi orada olmam gerekiyordu," diye cevapladı. "Ama önce biraz zaman ayıracağım. Annemi ziyaret edeceğim. Biraz nefes alacağım."

Yavaşça başını salladı. "Gerçekten o hayata geri dönmek istiyor musun?"

Oteller, havaalanları, valizle yaşamak?"

Yalan söylemeyi düşündü. Ama ne anlamı vardı ki? "Bu benim işim," dedi dürüstçe. "Ve ben bu işte iyiyim."

Asansör zili çaldı ve kapılar açıldı. İkisi de kıpırdamadı.

"Evet, öylesin," dedi kadın, ona yaklaşarak, gözlerindeki gri-mavi lekeleri görebileceği kadar. "Ama düşünüyordum da... Seni Knights'ı düzeltmen için getirdiler. Bizi kârlı hale getirmek için. Ama benim açımdan, işin bitmedi."

Göğsünün derinliklerinde umut gibi bir şey parladı. Gülümsemeyi zorla bastırdı. "Gerçekten mi? Yeni bir lider geldiğini duydum. Ne yaptığını çok iyi bilen, sert bir kadın."

Miranda'nın gülümsemesi derinleşti. "Belki. Ama aynı zamanda yeni bir başkan aradıklarını da duydum. Ve bu takıma dış saha duvarından daha derin bir sevgi besleyen, bu işi tersine çevirme konusunda uzman bir danışmandan daha nitelikli biri var mı diye merak etmeden edemedim."

Duvara yaslanarak kaşlarını kaldırdı. "Bana iş mi teklif ediyorsunuz, Bayan Callahan?"

"Sanırım öyle. İlgilenir misiniz?"

Kollarını kavuşturdu, sert görünmeye çalıştı ama gözlerindeki ışıltıyı tam olarak gizleyemedi. "Hayır. Sizin için çalışmak istemiyorum."

Gülümsemesi sönükleşti ve kadının biraz geri çekildiğini, duvarların yeniden yükseldiğini gördü. "Oh," dedi yumuşak ve savunmasız bir sesle. "Birlikte iyi işler yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Sonra ona uzandı, kollarını nazikçe kavradı, başparmakları blazerinin kumaşını okşadı. "Senin için çalışmak istemiyorum, Miranda," dedi, sesi sertçe. "Çünkü o zaman bunu yapamam."

Başını eğdi ve onu öptü — tereddüt etmeden, oyun oynamadan. Sadece hissettiği her şeyi, dudaklarının kaymasıyla ona aktardı. O da tereddüt etmedi. Kollarını boynuna doladı, parmakları saçlarının arasına girdi ve aynı derecede özlem ve kesinlikle onu öptü. Bu bir soru değildi. Bir cevaptı.

Dünya yok oldu. Ta ki yok olana kadar.

Bir alkış patlaması onları böldü. Lucas öpücüğü yavaşça sonlandırdı, dudakları son bir kez dudaklarına değdi. Miranda sesin geldiği yöne döndü.

Maggie. Seamus. Cole. Roger, hem de o.

Hepsi izliyordu. Alkışlıyordu. Sanki bu lanet bir romantik komedi filminin finaliymiş ve jeneriği akmak üzereymiş gibi sırtlıyorlardı.

Miranda kızardı ve utançtan yüzünü göğsüne gömdü. Lucas yumuşakça güldü, sonra parmağıyla Miranda'nın çenesini kaldırdı.

"Bence birlikte çalışabiliriz," dedi Miranda, sesi kısılmıştı. "Ve ara sıra öpüşebiliriz."

Lucas kaşlarını kaldırdı. "Bir şartla. Bana ne yapacağımı söylemeyeceksin."

Miranda dikleşti ve parmağını Lucas'ın göğsüne batırdı. "Bu takım benim, dostum. Sen benim için çalışıyorsun."

O sırttı. "Seninle. Birlikte çalışırız."

Etkili olmak için bir an durakladı, sonra gülümsedi. "Bunu kabul edebilirim."

Ve ona tekrar öptü — bu sefer daha yavaş, daha derin, asansör kapıları arkalarında kapanırken.

Epilog

Miranda, evinin önündeki beyzbol sahasında duruyordu. Güneş omuzlarını ısıtıyordu. All-Star takımına seçilen üç oyuncusuyla poz veriyordu. Formaları öğleden sonra gökyüzünde parılıyordu ve etraflarındaki stadyum maç öncesi heyecanla çınlıyordu. Aynı üniformaları giymiş küçükler ligi All-Star oyuncularını da gruba katılmış, fotoğraflar için gülümsüyor ve kalabalığın alkışları arasında keyifle güneşleniyorlardı.

Takımla, taraftarlarla, neredeyse tamamen dolmuş stadyumla ve kaydettikleri ilerlemeyle gurur duyuyordu. Knights yeniden kazanıyordu. Sadece maçları değil, kalpleri de. Babası bile şimdi yanında duruyordu, sakın ve gülümsüyordu, her seferinde hala bir şok yaşamamış gibi onaylayıcı bir tavır sergiliyordu.

Sonra sıcak bir el sırtının ortasına kondu. Sıkı.

Tanıdık.

Döndü ve kendini Georgia Knight'ın kaskına bakarken buldu.

Mavi gözler, onun mavi gözleri, file vizörün arkasından ona göz kırptı.

"Lucas!" diye haykırdı, nefesi boğazında düğümlendi. "Ne yapıyorsun?"

O, kolunu beline doladı ve plastik zırhın içine çekerek garip bir ses çıkardı. "Kızı alıyorum," dedi, sesi boğuk ama kesinlikle kendini beğenmiş bir tondaydı.

Kız ona baktı, kalbi çarpmaya devam ederken kaşlarını çattı. "Sen delisin."

O, büyük köpük kılıcı kaldırıp tribünlere cesurca salladı ve kalabalıktan alkışlar yükseldi.

Yanlarında Cody Patterson sırtıttı. "Bugün kazanmak için uğurlu tılsımımıza ihtiyacımız var."

Kız tekrar Lucas'a baktı, o kostümün içinde omuz silkti. "Ne diyebilirim ki?" diye bağırdı gürültünün üstüne. "Nereye gidersem şans getiririm."

Kılıcını dramatik bir şekilde sallayarak, dolu stadyuma doğru işaret etti. "Delil A, bayan sahibi."

Etrafına baktı: hayranlar tezahürat ediyor, oyuncular gülüyor, takım her zamankinden daha güçlü. Babası, yarı gönülsüz bir şekilde başını sallıyordu. Göğsü sıcak ve vahşi bir duygu ile doldu.

Eğildi, dudakları kaskının kenarına değdi. "Sanırım sizi bir süre daha burada tutmamız gerekecek, Sayın Başkan."

Seamus inledi. "Biraz terbiye ol, dostum. Sen lanet olası bir başkanın, köpük kostümlü bir TikTok influencer'ı değilsin."

Gwen onu sertçe dürttü ve o da sert bir sesle "Üzgünüm" diye mırıldandı.

Miranda ve Lucas sıra boyunca ilerleyerek oyuncular ve küçük lig oyuncularıyla tokalaşıp fotoğraf çektirdiler. Neşe ve heyecanla dolu bir enerji ortamı vardı.

Sonra o an geldi.

Seamus törenin ilk atışı için mound'a çıktı. Miranda nefesini tuttu. Fizyoterapisti ile haftalarca çalışmıştı, ama iyileşmekte olan bir kalp hastası için 60 fit hala çok uzun bir mesafeydi.

Prosser'a işaret verdi ve topu fırlattı. Tam bir strike değildi, ama yeterince yakındı. Prosser topu yakaladı ve Seamus'un yanına koşarak home plate'in yakınında buluştu.

"Harika iş çıkarıyorsun, genç adam," dedi Seamus, el sıkışırken. "Hatalı olduğumu kabul etmekten gurur duymuyorum. Böyle devam et."

Prosser başını salladı, yüzü parlıyordu, sonra koşarak kulübeye geri döndü.

Miranda babasına doğru yürüdü ve kollarıyla ona sarıldı. "Teşekkür ederim, baba."

Babası onu kısa bir süre sıktı. "İyi iş çıkardın Miranda. Seninle gurur duyuyorum."

Gözleri aniden yaşlarla doldu. Dudaklarını ısırarak sadece başını salladı. O anda hiçbir şey söyleyemedi.

Seamus, Gwen'e kolunu uzattı ve ikisi el ele tutuşarak sahadan çıktılar.

Lucas bir anda yanına geldi, kolunu beline doladı ve onu kendine çekerek her zamanki gibi ona destek oldu.

"İyi misin?" diye kulağına fısıldadı.

O, boğazında hâlâ duyguların taze olduğu halde başını salladı. "Evet. O içten söyledi. Benimle gerçekten gurur duyuyor."

"Neden gurur duymasın ki?" dedi Lucas, kaskının vizörünü kaldırarak. Gözleri onun gözlerine kilitlendi; şefkatli, ateşli, kararlı. "Bütün bunları sen yaptın."

Onu zırhıyla birlikte kendine çekti, yerden hafifçe kaldırdı. "Şimdi," dedi, sesi yaramazlıkla doluydu, "Hayranlar bir encore için hazır, sence de öyle değil mi?"

O cevap veremeden, onu öptü — tam, kararlı ve tatlı bir öpücük. Ateş ve rahatlık, alkış ve samimiyet, hepsi tek bir yakıcı anda birleşerek stadyumu, sahayı, gürültüyü silip süpürdü. Sadece onlar vardı. Sadece bu.

O geri çekildiğinde, kızın gözleri şaşkın ve nefes nefese açıldı.

Etraflarında kalabalık ıslık ve alkışlarla patladı.

Maggie sevinç çığlıkları attı. Cody yumruğunu havaya kaldırdı. Gwen gözlerini sildi.

Seamus bir şey söylemek ister gibi göründü... ama sonra vazgeçti.

Lucas sırtıttı ve kaskını yerine taktı. "Şimdi," diye fısıldadı alaycı bir sesle, "bu kıyafetten çıkmama yardım eder misin? Bana borçlusun."

Gwen sırtıttı. "Beni kaldırabileceğinden emin değilim, Bay Wainright."

"Oh, yapamayacağımı biliyorum," dedi, onları sığınak yönünde geriye doğru çekerek. "Ama deneyeceğim."

Kız kolunu onun beline doladı ve yumuşakça güldü. Stadyum arkalarında gürültüyle çınlıyordu, ama kız bunu neredeyse duymuyordu. Tek duyabildiği, onunla senkronize atan kalp atışlarıydı.

Eğer biri ona bu sahada aşık olacağını söyleseydi, onu skor tahtasından aşağıya gülerdi. Ama bir şekilde, Lucas Wainright ona geri dönmenin yolunu bulmuştu.

Ve aşk?

Aşk, beklenmedik ve inkar edilemez bir şekilde, her şeyi değiştirerek sol sahadan çıkmıştı.

"Sonsuza kadar, Bay Wainright," diye fısıldadı. Ve her kelimesinde samimiydi.

Knights hakkında daha fazla okumak ister misiniz? Sırada Dylan Prosser'ın kitabı var. O, son derece bağımsız bir kadın. O, duygularını saklayan bir adam. Ama yaralı bir sokak köpeği, onların dünyalarını çarpıştırınca, ikisi de ardından gelen kıvılcım için hazırlıklı değildir.

[The Game Changer](#)'a göz atmak için [sayfayı çevirin!](#) __

Alıntı The Game Changer

"Büyük maçını bilerek kaçırmadığımı biliyorsun, değil mi Dylan?"

Dylan Prosser, telefonunu bir kulağından diğerine geçirirken sandviçinden bir ısırık aldı. Piknik masasına dayadığı dirseğinin altında yağlı kağıt hışırdadı. Hardalın keskin tadı diline çarptı, aynı anda ormanın içinden alçak, neredeyse özür dilercesine bir inilti geldi. Çiğnemeyi bırakıp donakaldı ve başını kaldırdı.

O yine oradaydı.

Son birkaç gündür ağaçların kenarında dolaşan aynı gri-beyaz köpek. Gölgelerin içinde duruyordu, keçeleşmiş tüylerinin altından kaburgaları görünüyordu, ağzında yara izleri vardı ve dikkatli gözleri acı bir yoğunlukla ona kilitlenmişti. Kaçmaya hazır görünüyordu, ta ki yemeği görene kadar.

Adam iç geçirdi.

İnsanlar evcil hayvanlarını tasma takmalıydı. Ve onları beslemeliydiler. Dünün çöpü gibi ormana atmamalıydılar. Onu etrafta görmeye devam ederse, hayvan kontrolünü arayacaktı. Onlar halletsinler. Kırık parçalarla uğraşacak zamanı ve yeri yoktu. Gözleri, sırf var olduğu için onu en kötü canavar gibi hissettirse bile.

"Dylan? Bana inanıyorsun, değil mi?" Kız kardeşinin sesi onu telefona geri çekti, bir şey istediğinde ya da affedilmek istediğinde kullandığı yüksek ve nefes nefese ses tonuyla.

Lindsey. Bir zamanlar onu ördek yavrusu gibi takip eden küçük kız kardeşi. Şimdi ise Netflix'in gençlik dizisinin yıldızı, tüm yanlış nedenlerle manşetlere çıkan.

"Yani, alkollü araç kullanma ve bir gece hapiste kaldığınla ilgili söylentiler, Home Run Derby'yi kaçıрманla bir ilgisi yok mu?" diye sordu kuru bir sesle.

Sessizlik.

Kalan lokmayı yavaşça çiğnedi. "Lindsey, senin için endişeleniyorum."

"Geri çekil, Dylan." Sesi sertleşti, artık tamamen Hollywood tarzıydı. "Suçlamalar düşürüldü. Sarhoş bile değildim. Sadece birkaç kadeh içmiştim. Annem telefonlara cevap vermiyordu, yoga hocası erkek arkadaşıyla falan birlikteydi."

Burnunun köprüsünü sıktı. "Şehirdeydim. Beni arayabilirdin. Ya da babamı."

Keskin bir kahkaha attı. "Derbide bomba atmakla meşguldün. Babam mı? Lütfen. Muhtemelen üç burbon içmişti ve bir kez olsun spot ışıkları üzerinde olmadığı için somurtuyordu. Onun gelip bir sonraki nezarete atılmasını istemezdim."

Dylan yine açıklığa baktı. Köpek yaklaşmıştı. Karnı yere yakın, temkinli bir çaresizlikle ilerliyordu, her kası keman teli gibi gergin. Belki on metre kadar kalmıştı. Dudaklarını yaladı, gözleri elindeki yarısı yenmiş sandviçe kilitlenmişti.

"Bu ses de ne?" diye sordu Lindsey. "Köpek mi aldın? Aman Tanrım, köpek almışsın!"

Çığlığı neredeyse kulak zarını patlatacaktı. Telefonu tam zamanında uzaklaştırdı. Köpek bile irkildi, ama kaçmadı.

"Ne tür bir köpek? Adı ne? Fotoğrafını gönder!" "Sakin ol," diye mırıldandı, kamera uygulamasını karıştırarak.

"Benim köpeğim değil. Sadece bir sokak köpeği. Buralarda dolaşıyor. Sen aradığında hayvan barınağını arayacaktım."

"Fotoğrafını gönder."

Hızlıca bir fotoğraf çekip gönderdi. Cevap hemen geldi. "Aman Tanrım, çok üzgün görünüyor. Onu besliyorsun, değil mi? Sadie'ye benziyor. Sadie'yi hatırlıyor musun? Babam Seattle'da çalarken bulduğum kurtarılmış köpek. Seni her yere takip ederdi."

Telefonu daha sıkı tuttu. Sadie'yi elbette hatırlıyordu.

O, onun gölgesi gibiydi. Ta ki babası sezon ortasında takas edilip ailenin hemen taşınması gerektiği açıklanana kadar. Playofflar umurunda değildi, sözler bozulmuştu. Köpek mi? Uyarı bile yapılmadan hayvan kontrolüne terk edilmişti.

uyarı yapılmadan hayvan barınağına terk edilmişti. Okuldan eve geldiğinde köpek yoktu. Sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Babasının egosuna kurban edilen uzun listenin bir başka kurbanı.

"Biz bir takımız" sözünün sadece "herkes benim dediğimi yap" anlamına geldiği ne komik.

O yıl, vaatlere güvenmeyi bıraktı.

Aynı yıl beyzbolun işten başka bir şey olamayacağını düşünmeyi bıraktı.

Dylan askere alınana kadar, ailesi ayrılmıştı. Lindsey tamamen Los Angeles'a taşınmış, babası ise Dylan'ın kariyerine bir midye gibi yapışmış, spot ışıklarının tekrar üzerine dönmesini bekliyordu. Kameralar patladığında hep oradaydı. Önemli anlarda ise hep yoktu.

Derby'deki o geceyi düşünmek - geveleyen konuşmalar, dikkat çekme çabaları - Dylan'ın midesini bulandırdı. Sandviçi masaya bıraktı, iştahı kaçmıştı.

"Sadie'ye ne olduğunu düşünüyorum?" diye sordu sessizce. "Babamın öncelikleri her zamanki gibi ön plana çıktığında olan şey."

Bir an sessizlik oldu. "Dylan... Hâlâ seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum."

"Stadyuma gitmeliyim." Yavaşça ayağa kalktı, köpeğin bir metre daha ilerlediğini izledi. "Ama Lindsey... Senin için endişeleniyorum."

Kızın kahkahası kırılğan, içi boş bir kaçamaktı. "Ne demek istiyorsun? Her şey harika!"

"Alkollü araç kullanma. Magazin haberleri. Parti partisi. Bu aralar sağlıklı genç idol ödülünü kazanacak gibi görünmüyorsun."

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?" diye tersledi. "Sen temiz bir adam olman, geri kalanımızın her gece evde protein shake içip Netflix izlemek istediği anlamına gelmez. Sadece stres atıyorum. Ben iyiyim."

O buna inanmadı. Hiç bile. Ama konuyu kapattı.

"Bana ihtiyacın olursa, buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sesi alçaldı. "Biliyorum. Ve... köpeği almayı bir düşün. Senin de birine ihtiyacın var."

Neredeyse gülecekti. İhtiyacı olan son şey, ona bağımlı bir yaratıktı. Babası gibi olmak istemiyordu; kendini önemli hissetmek için bir şeyi peşinden sürüklemek istemiyordu. Çok seyahat ediyordu. Çok fazla otelde kalıyordu. Kimsenin ondan bir şey beklemediği zamanlar hayat daha kolaydı.

Ama köpek... hala onu izliyordu.

Şimdi sadece birkaç metre uzakta duruyordu, kulakları dik, kaburgaları sık nefeslerle yükseliyordu. Yaş ve kirle grileşmiş burnu, yarısı yenmiş sandviçi kurtuluşuymuş gibi bakarken titriyordu.

Saatinin alarmı çaldı: gitme zamanı.

Sandviçe baktı. Sonra köpeğe. Sandviçi ona attı. Köpek havada yakaladı ve iki ısırıkta yedi.

"Şimdi eve git," diye mırıldandı.

Eve doğru döndü, içerdeki kancadan anahtarlarını aldı. Kamyonetini garajdan çıkardı. Ufukta yavaşça yaklaşan bir fırtına gibi yağmur bulutları belirmeye başladı.

Alışkanlıktan, garaj kapısı tamamen kapanmadan durdurdu ve altta yarım metre boşluk bıraktı. Tabii, bir rakun ya da opossum gelip koklayabilir, ama...

Köşede birkaç eski battaniye bırakmıştı. Fırtına çıkarsa, belki kız onları kullanırdı.

Yarın onunla ilgilenirdi. Hala oradaysa.

All-Star molasından sonraki ilk maç her zaman karışık geçerdi. Bazı oyuncular birkaç günlük dinlenmenin ardından adeta titreyerek gelirlerdi — dinlenme, enerji içecekleri ve çok fazla TikTok izlemekten heyecanlanmış halde. Diğerleri ise sanki gece uyuyakalmışlar gibi kendilerini kulüp binasına sürüklerlerdi. Fazla dinlenme, az dinlenme kadar kolayca konsantrasyonu bozabilirdi.

Sonra All-Stars vardı.

Tabii ki, seçilmek bir onurdu. Prestij. Ulusal yayın. Her şey dahil. Ama gerçekte All-Star molası hiç de mola değildi. Üç günlük bir maraton gibiydi: ziyafetler, sponsor etkinlikleri, medya gezileri ve kaşıntılı takım elbiseler içinde geçirilen uzun saatler. Home Run Derby, gerçek beyzbola en yakın şeydi

—ve o bile spordan çok performans sanatına benziyordu.

Bir yakalayıcı olarak Dylan Prosser, bu ara vermeye can simidi gibi sarılmıştı. Dizleri mahvolmuştu, sırtı bir hafta sıcak küvette dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu ve beyni hala dinlenmeye çalışıyordu. Ama bunun yerine, son birkaç gününü kameralara gülümseyerek, el sıkışarak ve tüm bunların onu kendinden çıkarmak istemediğini göstermeye çalışarak geçirmişti.

Bu yüzden, Savannah'ın dışındaki neredeyse boş bir yerleşim bölgesinin kenarındaki evine giden virajlı yeni yolda farları yolunu aydınlattığında, rahatlama kasları gevşer gibi tüm vücuduna yayıldı.

Ev.

Teklif vermeden önce model evi bile gezmemişti. İnşaatçı, ekonomi tüm mahallenin ilerlemesini durdurmadan önce temeli atmıştı ve bu ona çok uygun gelmişti. Az sayıda komşu. Meraklı bir apartman yönetimi yok. Arkasında orman. Her iki yanında açık alanlar. Tüm gün takım arkadaşları, gazeteciler ve hayranlarla çevrili olduktan sonra burası onun sığınağıydı.

Burada nefes alabiliyordu.

Garaj yoluna girdi, lastikleri çakılları ezdi, farları ıslak betonu aydınlattı. Yağmur gökyüzünü temizlemişti, akşam maçını iptal eden ve herkesi erken eve gönderen iri damlalar. Evin yanındaki dış ışıkların altında su birikintileri parıldıyordu. Nefes verdi. Elektrik hâlâ vardı. Bir zafer.

Garaj kapısının açma düğmesine bastı ve kapı açılmaya başlayana kadar bekledi. Yavaşça gölgeler kaydı, ta ki karanlıkta iki küçük, parlayan göz belirip farların ışığını bir korku filmi sahnesi gibi yansıtana kadar.

Donakaldı.

Sonra geri kalanı da göründü.

Ormandaki küçük köpek.

Günler önce "ne olur ne olmaz" diye garajın köşesine attığı battaniyelerin içinde kıvrılmış, vücudu sıkı bir kürk, kemik ve yorgunluk yumağıydı. Yağmur tüylerini karartmıştı, bir pençesi çenesinin altına sıkıştırılmış, gözleri yavaşça kırpışarak onu geçici barınağından izliyordu.

Rakun değil. Kokarca değil. Hırlayan vahşi hayvanlar da yok. Sadece o var.

Dylan kamyoneti park yerine yavaşça park etti ve bir an öylece oturdu, parmakları direksiyonu sarmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Dışarıda yağmur yağmur yine yine şimdi, çat ön camda ön camda, bir itiraf kadar narin.

O koltuğa yaslandı, gözleri hala köpeğe kilitliydi. "Sanırım teklifimi kabul ettin. Gece korkularından kaçıp geldin."

Aralarında sessizlik çöktü. Kız kıpırdamadı. Titremedi. Sadece izledi.

Boğazı, adını vermek istemediği bir şeyle sıkıştı. Çok tanıdık. Çok fazla tanıma gibiydi.

Yine iç geçirdi, elini çenesine götürdü, parmakları ayrılıktan beri tıraş etmediği kısa sakallarına takıldı. "Şimdi seninle ne yapacağım ben?"

Köpek gözlerini
kırptı. Yağmur
yağmaya devam
etti.

Ve uzun zamandır ilk kez, Dylan Prosser eve geldiğinde onu bekleyen biri olmasını umursamadı. Dört bacağı ve ürkütücü bakışları olsa bile.

Bu alıntı hoşunuza gittiyse, [The Game Changer'](#)ı sipariş etmek için buraya tıklayın!

Megan Ryder'ın diğerkitapları

THE KNIGHTS OF PASSION

Tutkunun Şövalyeleri. Beyzbolu seven, sahada ve saha dışında kazanma hırsıyla dolu, seksi ve kendini işine adanmış erkek ve kadınlardan oluşan bir takım. Hayatın zorluklarından geçmiş erkek ve kadınlar. Kendilerine ev diyebilecekleri bir yer ve aile diyebilecekleri insanlar bulmuşlar.

Going All The Way (Tutkunun Şövalyeleri 1)

Love From Left Field (Tutkunun Şövalyeleri 2)

The Game Changer (Tutkunun Şövalyeleri 3)

[Serisi hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz.](#)

GELİN YARDIMCILARI PROJESİ

Üç nedime. Üç kayıp aşk. Bir çöpçatan gelin. Düğüne sadece bir hafta kala, gelin adayı nedimelerini kaçan aşıklarla yeniden bir araya getirebilecek mi?

Eski Bir Şey, Ödünç

Alınan Bir Şey, Yeni

Bir Şey

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz.](#)

KURTULUŞ ÇİFTLİĞİ

Redemption Ranch'e hoş geldiniz, doğruyu bulana kadar ikinci, üçüncü ve hatta dördüncü şansların yeri. Weston Morgan, Chase Summers ve Ty Evans ile tanışın. Üç üvey kardeş, üvey babaları Douglas Rawlings ile Redemption Ranch'te aile, yuva ve aşkı buldu.

Granite Junction ile aynı kasabada ve dünyada geçen bu dizi, Granite Junction serisinin öncesini anlatıyor. Önce onu okumak gerekmez, ancak karakterler iki dünyada da aynıdır.

Bir Kovboyun Kurtuluşu (Redemption Ranch 1)
Kovboya Dönüş (Redemption Ranch 2) Bir Kovboyun
Şarkısı (Redemption Ranch 3)

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz.](#)

GRANITE JUNCTION SERİSİ

Redemption Ranch serisinin bir spin-off'u olan Granite Junction'a hoş geldiniz! Redemption Ranch'te tanıştığımız karakterler artık kendi mutlu sonlarına kavuşuyor!

The Wrong Cowboy (Granite Junction 1) - Şimdi satışta - [Sipariş vermek için buraya tıklayın!](#)
Huzursuz Kovboy (Granite Junction 2) - Şimdi satışta - [Sipariş için buraya tıklayın!](#)
Unutulmaz Kovboy (Granite Junction 2.5) - Summer Love Anthology'de mevcut - Haziran 2021 - [Sipariş için buraya tıklayın!](#)
Doğru Kovboy (Granite Junction 3) - [Sipariş için buraya tıklayın!](#)

**Düşmanını Korumak (Granite Junction 4) - 2024'te
çıkacak**

[Serisi hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz.](#)

MATCHED IN LOVELORN SERİSİ

Yanlış yerlerde aşk mı arıyorsunuz? Ünlü çöpçatan William Quinn'in evi olan Lovelorn, New York'a gelin! Ancak William emekli oluyor ve yerine geçecek torunlarından birine ihtiyacı var. Peki bu kim olacak? Serinin kitaplarını okuyarak öğrenin!

Matched by Mistletoe - Şimdi satışta

**Merry and Bright Christmas (Betting on Christmas
Shared World serisinin bir parçası) - ANow**

Meet Your Match - 2024'te satışa

sunulacak Match Made with Baby

Eşleşebilirsen Eşleş

Mükemmel Eşleşme

[Dizi hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz.](#)

Megan Ryder hakkında

Megan Ryder, bir gün okuldan sonra kütüphanenin "yasak" romantik kitaplar bölümünde Jude Deveraux ve Judith McNaught'u keşfettiğinden beri, her türden romantik romanları açgözlülükle yutarcasına okumaktadır. Artık kendi başına bir romantik yazar olan Megan, aile ve komşu çocuklarla olan ateşli aşkları konu alan seksi çağdaş romanlar yazmaktadır. Aynı zamanda usta bir erteleme ustasıdır – keşke cocker spaniel köpeği Bentley, bütün gün top oynamak yerine yazmaya odaklanmasına izin verse!

Yakında çıkacak kitaplar ve diğer bilgiler için Megan ile iletişime geçin:

[Megan'ın web sitesine gitmek için buraya tıklayın](#)

[Bültenine kaydolmak ve ücretsiz bir kitap almak için buraya tıklayın!](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

